

ЧАРЛС МУН БЕНЕТ АДМИРАЛ МОРГАН

Превод от английски: Ив. Йорданов, А. Радославов, 1991

chitanka.info

ОБГРАДЕНИ ОТ ГАЛЕОНИ^[1]

С приближаването ни до Ямайка, където баща ми, сър Хю Елиъс, беше назначен за заместник на губернатора, загриженост започна да се чете по лицата на всички от кораба. Вярно е, че нашият кораб „Скитник“ притежаваше достатъчно хора и беше добре въоръжен, но времената бяха опасни и испанските галеони — твърде многобройни из тези води.

— Испанците не са така смели, както някога — обърна се към баща ми капитан Барет, когато един ден заедно кръстосваха палубата. — Буканиерите бързо ги изгонват от морето.

Баща ми се намръщи.

— Слушал съм за тези разбойници — каза той. — Струва ми се твърде жалко, че английският флот се осланя на такива като тях.

— Не, сър Хю, вие онеправдавате тези хора. Истина е, че допреди няколко месеца буканиерите гледаха стадата си и водеха един доста миролюбив живот, продавайки пушено месо на минаващите кораби. Испанците сами прекратиха търговията им, като започнаха да преследват и изстребват стадата, които буканиерите ловяха преди. Това накара буканиерите да хванат морето със своите лодки и да преследват и пленяват всеки видян испански кораб. По този начин те успяха да си създадат един доста храбър флот и се оказаха изкусни моряци и храбри борци.

Баща ми затананика стара мелодийка, като че искаше да покаже колко малко вярва на това, което капитан Барет казва.

— Още ли мислите, че тези буканиери не могат да бъдат добри моряци само защото някога са били скотовъдци? Ще видите грешката си, сър Хю, и то скоро, след като слезем на Ямайка. Генерал-губернаторът усилено работи, за да ги запази като част от английския флот.

Разговорът беше прекъснат от един вик, идещ откъм главната мачта.

— Вижда се платно!

Капитан Барет веднага вдигна бинокъла към очите си и го насочи към хоризонта. Когато се обърна към баща ми, лицето му беше добило необикновено сериозно изражение.

— Не едно платно, сър Хю, а три — каза той. — Ако това са испанци, както подозирам, дано успеем да се измъкнем. Три на един! Работата е малко опасна и предпочитам да не рискувам кораба си.

Той издаде някакви кратки заповеди да се вдигнат още платна и промени нашия курс с няколко градуса. „Скитник“ беше доста бърз и хората му не се страхуваха от преследване. Вероятно бихме се отървали лесно, ако пред нас на хоризонта не се бяха появили два нови кораба. А това значеше, в случай че са неприятелски, че сме обградени.

Капитан Барет захапа долната си устна до кръв.

— Смятам, че не съм страхливец — каза той, — но всеки би се подвоумил при едно неравенство пет на един.

— Успокой се, човече, не губи кураж — отвърна весело баща ми. — Хората са влизали в още по-неравни битки и са излизали живи и здрави от тях. Поддържайте „Скитник“ право напред и може би ще успеем да се справим с неприятелските кораби пред нас, докато тези отзад ни приближат на пушечен изстрел.

Понеже това беше най-умният план, капитан Барет го прие, като в същото време се надяваше, че корабите пред нас може да се окажат приятелски. Но дълго преди да влезем в обсега на двата кораба, забелязахме с биноклите си златния флаг на Испания да се развява от главната мачта на всеки кораб. Нашата палуба беше вече готова за действие и капитан Барет, приел реалността на нещата, се показва като умен и храбър шкипер, какъвто бяхме слушали, че е.

— Има да се борим срещу многоброен неприятел, момчета — викна той към хората си, на които беше заповядал да се съберат в центъра на палубата, — но никога не забравяйте, че не сме бити, докато корабът не потъне под краката ни. Чували ли сте някога за сър Ричард Гренвил? А! Виждам по начина, по който очите ви светват и мускулите ви се изопват, че разбирате какво искам да кажа. Кажете, мислите ли, че ще можем да се справим?

Уверяващите викове „да, да, сър“, които изпратиха малката реч на шкипера, ме изпълниха с надежда. Както всяко момче аз смятах

тези обгорели, неуморими и безгрижни моряци за непобедими. Не мислех, че моряците на борда на испанските кораби могат да бъдат също така храбри. Почти без какъвто и да било страх, но с голямо любопитство аз се настаних на носа на кораба, решен да изпитам напълно насладата от първата си морска битка.

Хората вече се бяха наредили по местата си и жадно очакваха приближаването на неприятеля. Всяка група се беше струпала около своето оръдие, готова да изпълни всеки момент командата „огън!“ на шефа си, стоящ със запален фитил в ръка.

— Мислите ли, че можем да ги достигнем вече? — попита капитан Барет един от мерачите по прякор Суомпи.

Като че ли за присмех на неговия въпрос по-близкият от испанските кораби пусна първата граната, която падна достатъчно близо, за да ме измокри, и накара баща ми да ми заповяда да се прибера на защитено място.

— Каквото могат те, можем го и ние, сър — проговори Суомпи, като подреждаше оръжието си.

И като получи разрешение от шкипера да стреля, той допря фитила до запалката и застана прав, за да гледа ефекта от изстрела си.

— Ура! — извика той и хвърли шапката си във въздуха.

Всички се присъединиха към радостта му. Ударена беше палубата на предния испански кораб и хората смятаха този първи успех като щастливо предсказание за победоносен край.

С напредването на нашия кораб и двата пред нас, оръдията и от двете страни се пълнеха, палеха и стреляха непрекъснато. Ранените бяха така многобройни, че хирургът и неговите неопитни помощници имаха много повече работа, отколкото бяха очаквали. Аз скоро разбрах, че морската битка има и лоша страна, много по-различна от героичната картина, която моето младежко въображение ми беше нарисувало.

Наистина тежко нещо е да виждаш хора, повалени от хвърчащи гранатни парчета, да виждаш широко отворени рани, откъснати ръце и нозе и приближаващия се неприятел. Прилоша ми при вида на натъркаляните по палубата тела и бях готов да избягам долу, ако не беше баща ми, който желаше да помагам при превързването на ранените.

Потискайки страха си, доколкото можех, аз го последвах при обиколката му на ранените и подкрепян и окуражаван от неговото спокойно и твърдо изражение, се почувствах горд, че не се бях посрамил. И наистина, след известно време работата така ме погълна, че почти не забелязвах обкръжаващата ме опасност. Поглеждайки нагоре, след като бях привършил превръзката на един моряк с отнесен крак, бях изненадан да открия високите мачти на един от испанските кораби да се приближават към нас и в следващия миг чух твърдия глас на капитан Барет, обръщай се към екипажа:

— Пригответе се да отблъснете прехвърлящите се нападатели!

Забравяйки собствената си работа, аз скочих на крака, затичах се към раклите, където бяха окачени пики и широки испански ножове, и сграбчвайки една пика, побързах нататък, откъдето заплашваше опасността.

Първите хвърлени от испанците въжета бяха отрязани от нашия екипаж, но други, нови, паднаха на борда. Последва отчаян залп от пушечни изстрели. Беше лудост да се опитваме да прекъснем така направената свръзка между испанския и нашия кораб.

С бавното приближаване на двата кораба капитан Барет забеляза и отчаяните погледи на някои от своите хора. Той запита къде е свирачът Джим. Свирачът излезе от прикритието с инструмента, окачен както обикновено през рамо.

— Подкарай една от твоите весели песни, момко! — извика шкиперът и очите на моряка заблестяха от щастие.

Без да мисли за куршумите и неприятелските стрели в този момент, той откачи инструмента си, нагласи го грижливо и дръпна лъка по струните. Пръстите му живо се раздвижиха, лъкът бързо заигра и радостните звуци на една ирландска песен прозвучаха победоносно над шума от битката. Големите оръдия бяха почти спрели огъня си, но имаше още достатъчно шум от кръстосването на стоманените мечове, пукота на пушките и високите команди.

— Сега, момчета, не отстъпвайте нито педя! — ревна един глас близо до мене и аз вече знаех, че испанците са започнали да се прехвърлят на нашия кораб. Те се катереха като диви котки, някои, носейки оръжието в устата си, други, въоръжени с брадви, които забиваха в тялото на „Скитник“, за да си помагат при изкачването. Нашите хора ги пробождаха през страничните люкове, изпращайки

много от тях презглава в морето. След тях идваха други, нехаейки за съдбата на другарите си. Ние ги посрещаме мъжествено, решили да не им позволим да стъпят на нашата палуба.

Аз прободох един с дългата пика, която бях сграбил, и той падна назад, издавайки силен, нечовешки рев, прекъснат от набързо погълналите го вълни. Опитах се да се справя с друг по същия начин, но той хвана края на пиката и поведохме борба за оръжието. Тогава ми дойде наум, че ако пусна пиката, испанецът ще падне в морето. Така освободих оръжието и видях как неизвестният дон го отнесе надолу, към тясната ивица вода, която отделяше двата кораба. Любопитството да видя края на моя неприятел едва не ми струва живота. Един мургав испанец ме сграбчи за шията и не знам какъв щеше да бъде краят, ако свирачът Джим не се беше притекъл навреме да го прободее с пиката си и той се сгромоляса по гръб върху един от приятелите си долу.

Последваха няколко минути тежка борба, за която смътно си спомням. Спомням си, че един път бях повален на палубата, и мисля, че баща ми ме спаси. Спомням си също, че видях Джим, заедно с инструмента му, влачен от неприятелите, и след това тялото му полетя от борда и пенещите се вълни го отнесоха.

Ясното ми възпоминание дойде, когато битката стихна и разбрах, че испанците се оттеглят от нас. Корабите бяха започнали да се отделят един от друг. Още няколко испанци висяха от нашата страна, но повечето от тях, виждайки опасността, се бяха прехвърлили на собствения си кораб. Капитан Барет схвана благоприятния момент и бързо даде своите нареждания. Той сам пое управлението и върна „Скитник“ на предишния курс. С тази маневра целеше да остави всички неприятели зад себе си, ако, разбира се, щастието му помогнеше. Като минавахме, дадоха кратък залп към нашата страна, но не причиниха големи щети. Както и да е, продължихме пътя си при победоносните викове на нашите хора и когато капитан Барет хвърли поглед назад, усмивка на доволство заигра по устните му.

Всички бяха радостни и вярваха, че ще успеем да се приютим в някое пристанище на Ямайка, преди неприятелите да се окопятят. Но един от испанските кораби бързо се свърза и капитан Барет погледна отново натъжено, като откри, че той беше тръгнал по следите ни много по-рано, отколкото бяхме очаквали.

— Който и да командва този кораб — испанец или не — е отличен моряк! — заяви капитан Барет с истинско възхищение в погледа. — При все това надявам се, че ще спечелим.

И така щеше да стане, ако един точен изстрел на най-близкия испанец не беше свалил главната ни мачта, тежко засегната още при първата схватка. Двама души бяха убити на място и десетина — ранени от падането на мачтата. Останалите, окуражавани от шкипера и помощниците му, се опитаха да поправят щетите, но техните усилия бяха само наполовина, сякаш знаеха, че е невъзможно да се избяга.

Баща ми поведе сериозен и напрегнат разговор с шкипера.

— Вие също! — чух да казва шкиперът. — Мой дълг е да настоявам да се използва и последният шанс за бягство.

Баща ми поклати тъжно глава.

— Не мислете, че искам да попадна в ръцете на испанците — каза той, — но не очаквайте да се скрия зад думата „дълг“ и така да ви напусна.

Капитан Барет се опита да спори с баща ми, но не му беше позволено да продължи.

— Не, капитане — каза баща ми с твърд глас, за да забрани всякакво по-нататъшно разискване. — Аз оставам тук с всички ви, каквото и да последва. Ако вие и хората ви трябва да отидете в тъмница, а може би и на мъченическа смърт, искам да споделя същата съдба. Но ще приема с благодарност вашето предложение — една лодка с гребец, за да дам шанс на сина си да избяга.

Разбрах, че баща ми искаше да ми даде възможност да избягам. Можех ясно да чета мислите му. Една малка лодка, свалена веднага, по всяка вероятност не би привлякла погледите на преследващите ни галеони в разгара на битката. И даже ако ни видеха, испанците едва ли биха помислили, че заслужава да я преследват. Капитан Барет ми показа, че моите предположения са верни, като отдели няколко души да свалят лодката и да я запасят с достатъчно вода и провизии.

Хвърлих се в ръцете на баща си, молейки го да не ме отдели от себе си.

— Не съм страхливец — извиках, — защо ме правиш такъв? Нека остана с тебе!

— Сине мой — рече кротко баща ми, — няма да бъде страхливост от твоя страна, ако напуснеш „Скитник“, тъй като това е

моето желание. Животът е пред тебе, докато ние сме изминали нашия път.

Но аз продължавах още по-упорито да настоявам. Струваше ми се твърде подло за един мъж или момче да остави другарите си на почти сигурна смърт или плен.

— Много добре! — възкликна баща ми най-после. — Понеже с увещания не мога да те заставя да тръгнеш, аз ти заповядвам. Кого сте избрали да отиде с момчето, капитане?

— Мога да отделя само един, както ви казах, сър Хю, но ще ви дам най-добрия, когото имам на борда. Изпратете Големия Дикстън при мене, господин Адамс — добави той, като се обърна към първия си помощник.

Големия Дикстън дойде гол до пояса и окъпан в пот, защото никой не се беше борил по-храбро от него. Той беше около тридесетгодишен, един и деветдесет висок, с масивни рамене, малко тромав на вид. Не изглеждаше строен. При все това беше много подвижен. Никой на борда не можеше да се мери по сила с него.

Капитан Барет бързо му обясни какво трябва да направи.

— Ако можеш да минеш незабелязано — заключи той, — отпрати се към най-близката суша. Опитай се да влезеш в Порт Роял, предай момчето на генерал-губернатора и му разправи какво се е случило със сър Хю Елиъс и останалите от нас. Няма нужда да ти казвам, че ще трябва да пазиш това момче с цената на собствения си живот.

Големия Дикстън се готвеше да попита дали някой друг не би пожелал да се възползва от случая да избяга, а той да остане с другарите си, но преди да стори това, баща ми пристъпи напред и го хвана за ръката:

— Зная, че си привързан към момчето ми, Дикстън. Зная, че мога да ти се доверя, че ще направиш всичко, за да го спасиш. Бог да те благослови!

Сълзи се появиха в честните очи на този човек.

— Ще направя всичко възможно, сър Хю — промълви той. — Ако нещо лошо се случи с момчето ви, това няма да бъде по моя вина. И докато той ви намери пак или безпрепятствено се завърне в Англия, обещавам ви, че ще го следвам където и да отиде.

[1] Тип големи кораби с издадена напред надстройка, разпространени през XVI и XVII век. — Б.пр. ↑

НА БОРДА НА „АДСКИ ОГЪН“

През цялото време, докато сваляха и приготвяха лодката, оръдията на неприятеля, както и нашите не бяха в бездействие. Когато се отделихме от „Скитник“, първият от преследвачите ни не беше на повече от двеста метра от него.

Морето беше неспокойно и имаше вероятност нашата черупка да бъде погълната от вълните, които сега я подхвърляха като кокосова запушалка по върховете си. За щастие, Големия Дикстън беше изкусен гребец и умело отбягваше високите вълни. А аз бях така отчаян от раздялата с баща ми, че опасността от удавяне съвсем не ме тревожеше. Може би бурното море беше причината да не забележат нашето бягство, защото освен единствената граната, която падна неприятно близко, след като току-що бяхме напуснали „Скитник“, никой не ни обърна по-нататък внимание.

Дикстън, виждайки отчаянието ми, веднага намери начин да ме залиса.

— Кураж, момчето ми — обърна се към мене той. — Баща ти вероятно ще бъде пленник, отколкото убит, и пак ще го освободиш, ако не се оставиш на произвола на вълните.

Това беше една нова идея, която успя да ме пробуди. Ако наистина баща ми щеше да бъде пленен от испанците, през цялото време, докато аз бях свободен, все щеше да има надежда да го освободя. Затова аз упорито се залових за работа — да изхвърлям водата, която нахлуваше в лодката, и за около пет минути бях така зает, че почти забравих опасността.

Когато в следващия момент съзрях „Скитник“, открих, че беше притиснат между два от испанските галеони. Английският флаг беше смъкнат и на негово място бяха издигнати испанските цветове.

Дикстън, който също беше забелязал това, заби яростно лопати във водата и загреба с всички сили, сякаш да даде израз на накърнените си чувства. Но преди да направи още десетина удара,

долових слаб вик от лявата ни страна и като обърнах глава, забелязах един плувец едва-едва да удря по повърхността на вълните.

„Бързо, Дик — извиках аз (името на Големия Дикстън обикновено се съкращаваше на Дик, когато някой се обръщаше към него), — бързо! Виждам един плувец нататък.“

Дик не отговори, но отпрати лодката към посоченото място и скоро измъкнахме едно мокро, безпомощно тяло. Поставихме човека с лицето надолу на дъното на лодката и побързахме да изгребем насъбраната се през това време вода.

— Та това е свиращът Джим! — възкликнах аз, когато свършихме с изгребването. — Виж, инструментът още виси на рамото му. Няма да може да свири повече на него...

— Ще се оправи за много кратко време — каза Дикстън, — но ще се разочарова страшно, когато види какво се е случило с гъдулката му. Той обича този инструмент повече, отколкото някои хора обичат себе си.

Малко успяхме да сторим за съвземането на Джим. Дикстън желаше да изпълни обещанието пред баща ми и първата му работа сега беше да увеличи колкото е възможно повече разстоянието между нас и испанските галеони. Моята работа да изправам лодката също не можеше да се остави за повече от няколко минути. Ето защо трябваше да оставим Джим сам да се съвземе.

Скоро той изпъшка и изпусна едно проклятие. След това започна да размахва ръце, като че ли още плуваше, за да се спаси; и най-после, с едно последно усилие, седна в лодката и сне гъдулката от рамото си.

— А, развалена, развалена — въздъхна жално, забравяйки очевидно колко близко е бил самият той до смъртта.

Дикстън се опита да му обясни това, но добродушният човечец не можеше да го разбере и продължи оплакванията си.

— Къде ще намеря друг такъв инструмент? Баща ми и дядо ми са свирили на него. Носил съм го със себе си двадесет години по море и суша. Как да се помиря без него сега?

— По-добре почакай, докато стигнем до суша, Джим — посъветвах го аз. — Тогаваше ще имаш достатъчно време да се тревожиш за гъдулката си. Може и да успееш да я поправиш, но доколкото виждам, няма да имаш възможност да свириш вече на нея, освен може би на татко Нептун — на дъното на морето.

— Спри да говориш така — скара ми се Дикстън. — Няма да потънем, обещавам ти. А ти, гъдуларю, престани да оплакваш гъдулката си и помогни на момчето да изхвърли водата.

Даже когато взе тенекията от ръцете ми и започна да изпразва лодката, той пак поглеждаше от време на време любимата си гъдулка с такова съжаление, че не можеше да не му съчувствам.

С настъпването на нощта испанските кораби, заедно с придружаващия ги „Скитник“, изчезнаха от хоризонта и не мога да ви опиша колко самотен се почувствах. Баща ми и аз винаги сме били незаменими приятели и изведнъж да се намеря сред бурното море, в една отворена лодка, без да зная дали той е още жив... Даже и да не беше убит, той беше затворник в испански ръце, а на всеки беше твърде ясно как те третираха английските моряци, попаднали под тяхна власт.

Пак добре, че собственото ми опасно положение ме предпазваше от постоянната мисъл за бащината съдба. Зората ни завари сами сред морето, след като бяхме работили усилено цяла нощ. Огледахме хоризонта наоколо, но никаква следа от земя, нито кораб не срещнаха жадните ни погледи. Продължихме усилията си да плаваме, докато слънцето се изкачваше все по-високо, накрая застана право над главите ни и горещината стана непоносима. Страданията ни се пооблекчиха донякъде от стихването на морето, което ни даде възможност да си починем от работата и да се нахраним. Но горещината беше твърде силна, за да ни позволи да спим, и ние легнахме, задушавайки се, на дъното, молахме се за нощта и прохладата ѝ.

Дикстън нареди да караулим поред през нощта. Той щеше да бъде пръв, Джим втори, а аз последен. Обаче след като Дикстън бе сменен от Джим, Джим не можел да устои на самотата, а още повече на страданията, които беше претърпял, и нежното клатушкане го бе приспало отново. Така никой не успя да ни предупреди за идването на „Адски огън“, докато с първите лъчи на изгряващото слънце не се изправи черен над нас...

Дикстън се беше пробудил пръв и уплашеният му глас ни стресна. Ние скочихме, за да видим, както казах, един мрачен неприятелски кораб, надвесен над нас. Гледаха ни половин дузина лица, които поради нашата изненада изглеждаха даже още по-грозни, отколкото бяха в действителност.

— Ще ви спуснем въже — чу се глас отгоре. — Почакайте една минута.

Нямаше какво друго да се прави и след като въжето беше спуснато, Дикстън се изкачи пръв, аз и Джим го последвахме.

На борда намерихме седем или осем свирепи на вид личности, които ни посрещнаха с насочени към нас щикове.

— Няма защо да се страхувате от нас — поясни Дикстън. — Обезоръжени сме и сме само трима.

Един от моряците изръмжа:

— Не мислете, че се страхуваме от вас, но предпочитаме да не рискуваме. Знаете ли колко бяхме, когато пленихме този кораб? Шестима в една отворена лодка, а той носеше цял куп испанци на борда си. Сложете настрана оръжието си всички, освен Червения Пит, и изтеглете лодката на борда. А вие, приятели, елате с мене. Не сваляй поглед от тях, Пит, и гледай да не ни изиграят някой номер.

Подчинихме се на тези заповеди, защото той очевидно заемаше някоя длъжност на кораба, а нямаше и смисъл да се противим. Държанието на този човек не беше неприязнено и отначало помислих, че сме попаднали на някой английски търговски кораб. Дикстън ме осветли относно истинския характер на хората, в чиито ръце бяхме попаднали, с единствената прошепната дума „буканиери“, когато ни водеха надолу.

Буканиери! Припомних си веднага разговора, който бях чул между баща ми и капитан Барет. „Скотовъдци, превърнали се в моряци“ — беше презрителното описание, дадено от баща ми, но капитан Барет беше дал много по-благоприятни сведения за тях. Спомням си, беше казал, че буканиерите действат като част от английския флот. В такъв случай ние трябваше да се радваме, че сме попаднали на един от техните кораби.

Водачът ни отведе в бедно обзаведена кабина и ни каза да седнем. Тогава ни попита как се е случило да попаднем сред морето в тази лодка и Дикстън му даде исканите сведения ясно и кратко.

Докато Дикстън говореше, аз разглеждах буканиера. Той беше висок, строен мъж с просто, грубо облекло, което оставяше открити косматите му гърди и дългите ръце и нозе. Те бяха придобили тъмнокафяв цвят от постоянно излагане на слънце и въздух, както и лицето му. Очите му бяха тъмни и страшни наглед, веждите му —

рязко очертани, косата му — катраненочерна и разрошена. Това, което ме порази най-силно, беше безстрашното му изражение и решителността, която се излъчваше от него.

Той изглеждаше доста доволен от разказа на Дикстън, но каза, че ще трябва да докладва всичко на капитана си, който още не беше станал. Докато правеше доклада си, ние трябваше да останем в кабината, където обеща да ни прати в най-скоро време храна и сухи дрехи. С това обещание той и Червения Пит ни напуснаха, като заключиха кабината след себе си.

Дикстън и аз седнахме мълчаливо, а Джим се възползва от случая да прегледа инструмента си най-щателно може би за десети път и най-после извести със сияещо лице, че гъдулката не е напълно развалена.

— Никога вече няма да бъде точно същата, както преди — каза той не много радостно, — но при все това ще остане до края на живота ми при мене, ако още един път не я осакатя. Как съжалявам, че лъкът ми не е тука, за да я накарам пак да проговори.

И той любовно задрънка с пръсти по струните.

Буканиерът удържа думата си, защото не чакахме дълго за сухо облекло и топла храна. Изглеждаше, че да паднеш в ръцете на буканиерите беше по-добре, отколкото да паднеш под властта на испанците.

Не бях така сигурен в това, когато попаднахме на кораба. Много от моряците стояха наоколо — никога очите ми не бяха виждали хора с по-дивашки вид. Шкиперът беше висок, месест човек, огромен и необикновено силен, облечен почти по същия начин, както и хората му — широк панталон, стигащ до половината на голите му крака, пъстра риза, отворена отпред на гърдите, на кръста увит пояс, в който бяха затыкнати два пищова и един дълъг, остър нож. Въпреки че лицето му не можеше да се опише като приятно наглед отчасти поради неговата отпуснатост и отчасти поради една грозна, извита драскотина, все пак нямаше нищо особено страшно в него и аз се почувствах в безопасност.

— Добре, слушатели мои! — възкликна той след дълго мълчание. — Помощникът ми Харви разправя, че сте избягали от испанско нападение. Разкажете ми историята пак — така, че да я разбере най-добре.

Дикстън стори това и тогава шкиперът на буканиерите, който се радваше на неподходящото име капитан Нежни, започна да ни задава въпроси поотделно. Отговорите ни скоро го убедиха, че историята е вярна, и когато научи кой е моят баща, той започна да се отнася към мене с по-голямо внимание, което ми припомни, че буканиерите бяха под контрола на генерал-губернатора на Ямайка. Той изглеждаше главно заинтересуван от посоката, в която бяха отпътували испанците с плячката си. След като ни изслуша, съобщи, че курсът на „Адски огън“ ще бъде направо към Ямайка.

— Тези испански кучета стават твърде решителни — заяви той.

С едно предупреждение към хората си да не ни закачат, капитан Нежни се оттегли, като ни остави обградени от целия екипаж на кораба.

Очевидно капитанът знаеше обичайното отношение към новациите, попаднали в ръцете на буканиерите, затова предупреди хората си да не ме закачат, което ме спаси от неприятност. Но Големия Дикстън и гъдуларят Джим нямаха същия късмет и буканиерите решиха да ги поразучат.

Дикстън беше първата жертва на техните забележки и действия. Грубите намеци относно ръста му Дикстън прие с глупава усмивка на уста, но аз забелязах блясъка в очите му, който ми подсказваше, че неговите мъчители щяха да сторят добре, ако не престъпят известна граница. Като откриха, че словесните им подигравки имаха малък ефект, буканиерите преминаха към действия, като започнаха да го щипят и мушкат от всички страни. Известно време Дикстън понасяше, като се надяваше да избегне разгневяването на буканиерите. Обаче неговото търпение се изпари, когато двама от грубияните започнаха да го бодат с добре изострените си ножчета. С рев на ранен бик Дикстън се хвърли върху мъчителите си, хвана по един за врата с всяка ръка и удари главите им с всички сили.

Единият падна веднага на палубата като съсечен. Другият замаяно се олюля, докато успее да се хване за едно въже, за да не падне. А останалите буканиери престанаха да закачат Дикстън и подигравките им се отпавиха към смаяния му мъчител. В негово лице аз видях нашия познат от сутринта, Червения Пит, който беше получил този прякор вероятно заради червената си коса. Когато Пит най-последно

застана отново здраво на краката си, по лицето му се четеше голяма злоба.

— Ти, пачавра такава! — каза той презрително през стиснати зъби на Дикстън. — Счупи ми черепа!

Това печално изявление беше посрещнато с гръмък смях от неговите приятели, което увеличи гнева му.

— Сега ще ти изкарам гръцмуля — извика той и грозният нож светна в ръката му.

— Няма ли за мене оръжие? — попита Дикстън, отстъпвайки назад.

Преди той да получи отговор или оръжие, Червения Пит беше вече при него с вдигнат за удар нож.

Атаката беше така внезапна и страшна, че Дикстън по чудо не падна. Ножът се спусна веднъж и когато пак се издигна, беше облян в кръв. Преди да се спусне още веднъж, ръката на Дикстън беше вече докопала китката на нападаателя.

Последва едно късо изпитване на силите. Макар и ранен, Дикстън беше далеч по-силен от Пит. Назад, назад, назад притискаше китката на буканиера, докато ръката му се отвори и ножът падна безопасен на палубата. Но Дикстън не престана да наляга. Той притискаше назад ръката на Пит, докато лицето на буканиера се сгърчи от болка. Последва внезапно изпращяване точно както съчка се чупи под нечий крак в гората. Чак тогава Дикстън престана да натиска и счупената ръка на Пит увисна безпомощно на рамото му.

Дикстън не можа дълго да се наслаждава на победата си. Едно голямо петно кръв беше вече изцапало ризата му отпред. Той се олюля и направи отчаяно усилие да се задържи на крака. Беше твърде много за него. Коленете му се подвиха и той падна в безсъзнание.

В миг бях при него, полупобъркан от уплаха. Бях в ужас отчасти и за себе си, защото, ако умреше Дикстън, изгубвах един силен защитник. В моите момчешки очи той беше истински герой.

Разкъсвайки ризата му, открих голяма и грозна рана на лявото му рамо. Преди да съм опитал да спра кръвта, Харви, помощникът, ме отблъсна грубо настрана.

— Ей сега ще закърня този приятел — каза. — Той е твърде добър борец, за да го загубим, затова ще го прегледам и ще го взема в собствената си кабина.

Като видях как изкусно бе превързана ръката на моя спътник, страховете за съдбата му изчезнаха напълно. Дик не дойде в съзнание, преди да го отнесат долу, но аз знаех и без уверенията на Харви, че нямаше никаква опасност. Всъщност буканиерът ми каза, че приятелят ми ще бъде отново добре след по-малко от една седмица.

Джим беше останал тих наблюдател на случилото се. Сега дойде негов ред да бъде измъчван. Счупената ръка на Пит беше стегната между две дъсчици, след което буканиерите се насъбраха около нещастния Джим.

Един от тях хвана скъсаната му гъдулка, което накара Джим да скочи с проклетие и да го попита дали ще смее да я пипне още веднъж.

Неговата закана беше посрещната с груби викове и подигравателни аплодисменти.

— Подкарай нещо на старата си гъдулка — извика един.

— Да — съгласи се друг. — И ако твоята музика не ни се хареса, ще ти счупим гъдулката в главата.

Лицето на Джим побеля.

— Няма лък — извика той. — И едната струна е скъсана, не виждате ли?

— Къде е гъдулката на стария Бил Лоримър? — попита Харви.

— Кой му взе гъдулката, след като го чукнаха?

— Аз, приятели. Долу е, ей сега ще я донеса.

Ниският човек, който беше отговорил, се спусна долу и след малко се върна с една счупена гъдулка и лък.

— Седнах на гъдулката миналата вечер — каза човечецът, за да обясни състоянието на инструмента, — но струните и лъкът са здрави.

— Дай ги на този свирач — заповяда Харви. — Сега, моето момче — продължи той към Джим, — ти имаш инструмента, който принадлежеше на най-добрия свирач във флота на буканиерите. Той би ни свирил тук днес, ако не го беше ударил един куршум преди две седмици. Побързай и нагласи гъдулката си, така че да видим дали можеш да заместиш Бил Лоримър.

Като видя, че няма къде да върви, Джим взе една от струните на счупената гъдулка, за да смени скъсаната на своята.

— Хайде, по-бързо — извика един от буканиерите, когато Джим започна да настройва гъдулката си.

Джим продължи настройването невъзмутимо.

— Как искате да свиря с ненастроена гъдулка? — попита гневно той, когато буканиерите продължиха да му подвикват.

Най-после беше готов. Той постави лъка несигурно върху струните, сякаш се двоумеше какво да свири. Сетне, сякаш с мигновено просветление, започна. Пръстите му заиграха радостно от струна на струна, лъкът бързо се задвижи напред и назад. Както някога, той пак засвири веселото ирландско хоро, което беше въодушевило така много хората на „Скитник“, когато испанците го бяха нападнали.

Това беше твърде много за буканиерите. Как може да се чупи гъдулката на един човек, който свири така хубаво. Краката им затропаха в такта на музиката, телата им се залюляха. Харви ме грабна неочаквано през кръста и започна да играе напред и назад с мене и да се върти така, че главата ми се замая. Примерът му бе последван от повечето от другарите му и много скоро Джим беше обграден от танцуващи двойки, а останалите пригласяха на веселата музика с грубите си гласове.

Играта беше в пълния си разгар, когато се появи капитан Нежни. Отначало той остана със скръстени ръце, наблюдавайки хората си, докато един от тях не пусна партньора си и като прегърна капитана, го покани да се присъедини. Той прие и се понесе като ураган, силният му глас прогърмя, подел песента на гъдулката.

Когато хората се измориха от играта и запъхтени налягаха на пода, Джим престана да свири, но веднага всички пожелаха да продължи. И Джим поде една нежна мелодия, която никак не подходдаше на грубите им лица. Очите ми се просълзиха. Буканиерите престанаха да шумят и се заслушаха благоговейно в сладките тонове, изтръгвани от лъка на Джим.

— Донеси малко ром, Харви! — проговори капитан Нежни, когато музиката спря. — Това е случай за тост.

И когато всеки стоеше с пълна чаша, той застана до Джим.

— Братя — каза той, — пийте за нашия нов другар, гъдуларя Джим. Тука и сега ние го назначаваме за шеф на гъдуларите на целия буканиерски флот!

Тостът беше изпит сред бурни ръкопляскания.

СРЕЩАТА МИ С МОРГАН

Два дни по-късно, когато се изкачих на борда, открих, че „Адски огън“ беше пристигнал в пристанище през нощта. Още седем други големи кораби се клатушкаха на котва и на главната мачта на всеки от тях се развяваше знаме с червен кръст върху бяло поле.

Попитах Харви, който стоеше близо до мене, за името на пристанището, въпреки че можех да направя едно доста сигурно предположение, че е Порт Роял, главният град на Ямайка, където баща ми щеше да поеме новата си длъжност. Не можех да не помисля за загубата си, като гледах бялото здание отсреща, което вероятно беше резиденцията на генерал-губернатора. Аз обаче отхвърлих това тъжно настроение от себе си. Бях решил какво да правя. По някакъв начин все щях да узная за съдбата на баща си и ако беше пленен, щях да подиря затвора му и щях да сторя всичко, за да го освободя.

Харви, който беше в разговорливо настроение, ми разправи, че флагът на главната мачта на всеки кораб бил избран по образец от конфедерацията на буканиерите.

— Сега флотът ни работи успоредно с английския — обясни той, — но колко ще продължи това, е друга работа. Много от нашите братя искат да превземат един от околните острови и да основат наша собствена държава.

— Кого ще направите глава на държавата си? — попитах аз.

— Това е голям въпрос. Датчаните ще искат Мансвелт и аз не мога да кажа, че е лош човек. Но запомни думите ми — има един уелски водач, който скоро ще стане адмирал на буканиерския флот, и тогава испанците да му мислят!

— Чувал съм, че испанските галеони избягвали вече тези води — казах аз, — въпреки че това може би не е вярно, видях пет от тях в деня, когато изгубихме нашия кораб.

— Съвсем малко са, Артър, може да бъдем сигурни в това. И тези, които са останали, малко пътуват сами... Най-често стоят на котва под закрилата на оръдията на някое испанско укрепление.

— Тогава как този уелсец, чието име не спомена, ще може да навреди на испанците? — попитах.

— Как ли? — отвърна Харви. — Той съвсем няма да се тревожи за испанските галеони. Ще атакува направо испанските укрепления, където те струпват скъпоценностите и златото, откраднати от разни кораби. Вече се шушука открито, че Морган е името на уелсеца, запомни добре: Морган се готви да завземе Порто Бело. Ако сполучи, някои казват, че ще ни преведе през провлака чак до златна Панама!

Когато Харви говореше, излъчваше гърдите си напред и юмруците му се свиваха при надеждата за предстояща нова авантюра.

Беше точно обед, когато капитан Нежни се появи на палубата, готов да направи визитата си на брега. Той вече беше заповядал аз и Дикстън да се приготвим да го придружим и ние нетърпеливо очаквахме поканата му повече от час. Раната на Дикстън беше на заздравяване и той се въодушевяваше при мисълта, че е успял да спази обещанието си пред баща ми и да ме предаде невредим на генерал-губернатора.

Пътуването до къщата на губернатора беше извънредно интересно. Минавахме през потайни, често мръсни улички и доста се учудих на големия брой кръчми, всяка от които имаше достатъчно посетители, за да я напълнят. Повече от всякога ми стана ясно какво високо положение заемаха сега буканиерите в работите на тези острови. Имаше извънредно много от тяхна брега, пиещи или скитащи наоколо, и техните бронзови лица и храбър вид им придаваха внушителност.

Трябваше да чакаме около час в приемната на губернатора, след което един от войниците на пост ни пошушна, че Хари Морган имал съвещание с губернатора още от девет часа сутринта. Но капитан Нежни не обичаше да си търка задните части по столовете на чакалните, затова прати кратко известие, че „капитан Нежни от «Адски огън» заедно с младия господин Артър Елиъс, син на сър Елиъс, са чакали вече цял час, за да бъдат приети на аудиенция, и ще чакат още пет минути“.

Или дързостта на известието, или бащиното ми име докара отговора веднага. Ние бяхме въведени направо при двамата водачи на острова.

Генерал-губернаторът беше нисък, белокос, невзрачен на вид човек и аз не го разглеждах дълго време. Морган беше човекът, който прикова вниманието ми. Както беше седнал пред полираната маса, не можех да преценя истинския му ръст, но очевидно беше над средния. Раменете му бяха широки и закръглени, вратът му — дебел, челюстите му бяха издадени напред по един много необикновен начин. Но най-много ме поразиха очите му — черни, блестящи, сякаш те пронизват и четат и най-съкровените ти мисли. Като видя, че го наблюдавам така внимателно, адмиралът обърна проницателните си очи към мене и се усмихна, когато, не устоял на страшния му поглед, забих очи в носовете на обувката си.

Вниманието ми беше привлечено от губернатора, който ме питаше с тихия си, нежен глас за новини от баща ми. Когато му разказах какво се бе случило, лицето му се помрачи и забелязах, че дългите му, тънки ръце потрепераха.

— Това са наистина лоши новини — каза той, когато свърших разказа си. — Баща ти и аз сме стари приятели. Искрено вярвам, че е взет в плен, а не убит...

— По-добре да умреш, отколкото да бъдеш пленник на испанците — прекъсна го Морган с груб глас и аз знаех, че е прав.

Бях виждал англичани, избягали от испански плен, повечето така изтощени, че животът беше тежест за тях.

— Може би сте прав, адмирале — съгласи се губернаторът вежливо, — но докато има живот, все има и надежда. Трябва да се опитаме да узнаем чрез нашите шпиони какво е станало със сър Хю Елиъс. Ако е затворен, трябва да направим всичко, което зависи от нас, за да го откупим.

— Или по-добре да съборим стените на тъмницата му, за да го освободим — извика Морган. — Ако аз и буканиерите ми знаехме къде е затворен, на всяка цена щяхме да го освободим.

Как се стопли сърцето ми, когато Морган произнесе тези думи! Бях уверен, че ако баща ми беше жив, Морган и буканиерите му щяха да го освободят. В този момент реших да се присъединя по един или друг начин към хората на Морган и щом веднъж открия тъмницата, в която е затворен баща ми, да припомня обещанието на адмирала да го освободи.

Едно нещо е да решиш, а друго — да изпълниш решението. Открих, когато стана дума за моето бъдеще, че губернаторът има съвсем друго мнение по въпроса. Плахо изразих мнението си да се присъединя към редовете на буканиерите. Морган ме потупа по гърба с възхищение и ме нарече „храбро момче“. Капитан Нежни изказа одобрението си с едно високо „браво“, което се опита да превърне в кашлица. Губернаторът беше много спокоен, но категоричен.

— Мястото на едно момче не е на буканиерски кораб — каза той. — Ще останеш да живееш при мене. Ще ти ангажирам учител, да се грижи за теб, и ако след известно време не се получат новини за баща ти, ще наредя изпращането ти обратно в Англия.

Опитах се да споря, но той бързо ме прекъсна. Макар и да изглеждаше невзрачен, притежаваше достатъчно силна воля, за да не мога открито да ѝ се противопоставя.

Беше ми позволено да се върна на кораба на капитан Нежни и да се сбогувам с Джим и с новите си приятели, които бях намерил там. На Дикстън беше заповядано да ме придружи, защото улиците на Порт Роял съвсем не бяха безопасни. Като крачехме назад към „Адски огън“, забелязах, че другарят ми беше много отчаян, и попитах за причината.

— Спомняш ли си какво обещах на баща ти? — каза той. — Досега съм спазил обещанието си донякъде, но искам да ти бъда в помощ още. Ти трябва да отидеш да живееш при губернатора, а аз ще трябва да се кача на някой нов кораб. Надявах се да те придружавам, докато не намериш баща си.

Аз му стиснах горещо ръката.

— Така ще стане — извиках и му разказах моя план.

Той се съгласи веднага с предложението и сякаш камък падна от сърцето ми.

Същата вечер аз се хранех с губернатора в една голяма зала, тапетите бяха с изгледи от тропически гори. Яденето беше отлично, а и домакинът не би могъл да бъде по-любезен към мен. Но умът ми не беше в яденето и едва овладях вълнението си, когато най-последно се изкачих по широкото стълбище до спалнята, която беше приготвена за мен.

Почаках, докато другите обитатели на къщата заспят. Тогава със свещ в ръка пристъпих към балкона, който обикаляше цялата къща.

Тихо подсвирване отдолу, повторено три пъти, ми каза, че Дикстън е готов, както беше обещал. В същото време дочух слаб шум вдясно от падащ предмет и се спуснах да намеря края на едно тънко въже.

Внимателно го потеглих и скоро намерих края на друго, подебело въже. Завързах го здраво за перилата на балкона и дадох сигнал, че съм готов да слизам.

Големия Дикстън беше отдолу, готов да ме поеме.

— Много добре, Дик — казах. — А сега към нашата среднощна визита на Морган!

— Съмнявам се дали ще бъде на кораба си — отвърна Дикстън. — Всички кръчми са пълни с буканиери. Видях, когато идвах насам, един човек и мисля, че беше Морган, но нямаше време да проверя.

— Жалко, Дик, но трябва да опитаме да го намерим.

Избрахме, доколкото беше възможно, по-крайни и по-тъмни улички. От време на време се препъвахме в тялото на някой смъртно пиян буканиер. Намерихме и подпряна, изправена фигура със забит в гърба нож. Порт Роял не се славеше като място за светии по онези времена, когато върлуваха Морган и хората му. Грабежите и убийствата бяха нещо обикновено.

Готвехме се да излезем от една много тясна и много тъмна уличка, когато Дикстън внезапно ме притиснало стената с мълчаливо движение на дясната си ръка. Почти без да дишам, се прилепих до стената, след което по даден от Дикстън знак тихо се върнах около десет метра назад в уличката.

— Идват буканиери — обясни Дикстън.

Бяха шестима, но вместо да продължат из по-широката улица, както очаквахме, те свърнаха в уличката, където бяхме скрити. Но не откриха присъствието ни, защото останаха в края на уличката. Очевидно бяхме попаднали на малка банда, която всеки момент щеше да стори нещо нечисто.

Дикстън се приближи до мен и аз усетих нещо твърдо, опряно о бузата ми. Треперещите ми пръсти се затвориха около дръжката на един пищов. Това ми даде храброст, за да бъда готов, ако почнеше борба. Изтеглих и ножчето, което винаги носех в колана си.

Минутите течаха бавно. От време на време дочухвахме тихите гласове на нехранимайковците и по говора им разбрахме, че са

французи.

Въпреки че говорех езика им съвършено, не можах да разбера много от това, което казаха. Но след дълго затишие бях сепнат от едно напрегнато пошушване: „Той иде!“

Виждахме неясните им фигури, готови да се нахвърлят върху нищо неподозиращия човек, който приближаваше. Но да позволим да се извърши грабеж или убийство, без да протегнем ръка да помогнем, беше нещо немислимо. Когато решихме, че жертвата е още на няколко метра от началото на уличката, Дикстън нададе предупредителен вик, към който и аз присъединих моя гласец.

Помислих, че изненаданите буканиери ще побягнат, без да се заинтересуват от броя на тях, които се спотайваха в тъмнината. Когато първите се спуснаха да бягат, един от злосторниците, навярно водачът им, стреля по посока към нас, а след това с див вик: „Да убием Морган първо!“ се втурна с гол нож към широката улица.

Другарите му се обърнаха и се притекоха на зова му. Яростни викове и звън от остриета стигнаха до ушите ни.

— Хайде, Дик! — извиках, макар че грамадният ми приятел, въпреки раната си, не се нуждаеше от подканване.

Той изтича от тясната уличка преди мене, пищовът му изгърмя и в следващия миг един от нападателите се гърчеше на земята.

Хвърлих бегъл поглед на схватката, преди да се присъединя и аз. Адмирал Морган, притиснат до стената, с усмивка на широкото си лице, водеше ръкопашен бой с останалите петима буканиери. Но въпреки неравната борба той съвсем нямаше намерение да се предаде. Замахваше и мушкаше, сякаш се беше отдал на любимата си игра.

Дикстън хвърли празния си пищов и сграби един от французите през кръста, но раната му не беше окончателно заздравяла и силите му изневериха. Той се намери на земята заедно с противника си.

Като откриха, че са атакувани отзад, водачът им излая някаква заповед и един от грубияните се обърна срещу мене, оставяйки трима да се борят срещу Морган. Когато нападателят ми разбра, че му предстои да се бори с хлапе, гадна усмивка се разля по грозното му лице и той размаха ножа игриво. Аз бързо насочих пищова си към него и стрелях, но прицелът ми беше неточен и куршумът профуча край окото му. Усмивката му стана по-широка и той се изкикоти, когато хвърлих празния пищов върху главата му и пак не улучих. Затворих си

очите, когато видях как ножът му се изви нагоре, но веднага ги отворих с дивата мисъл, че трябваше да сторя нещо, за да спася живота си. Иначе кой щеше да намери баща ми? По една или друга причина бях забравил за остроото ножче, което държах в лявата си ръка, и като не можех да сторя нищо друго, хвърлих се право върху противника с наведена глава.

И добре, че главата ми беше извънредно дебела (това ми го бяха казвали и моите учители през миналите години), та нанесох такъв страшен удар и оня се преви от болка, а аз се търколих назад, премигвайки бързо, и видях повече звезди, отколкото на небето.

Внезапното ми нападение малко ми помогна, защото френският буканиер скоро се съвзе и сега по изкривеното му от гняв лице ясно четях мисълта, че е решен да свърши с мене веднъж завинаги. И широкият му нож отново лъсна в нощта. Преди да сторя нещо за спасението си, Морган, разкъсал веригата на нападателите, пристигна и простря противника ми на земята с един удар в челюстта. В миг той ме хвана за яката и ме изправи на крака срещу стената и пак се обърна да се защитава от обградилите го наново неприятели.

Предполагам, че ако не беше дошла помощ, френските буканиери щяха да надделеят на Морган и щяха да ни избият, защото и Дикстън още се боричкаше на земята с противника си. Но все пак не бях съвсем сигурен в това. Никога не съм срещал човек, равен на Морган като борец, и може би той щеше да победи, въпреки превъзхождащите го числено противници. Но това не можа да се подложи на проверка. Преди да се съвзема напълно, за да се включи отново в борбата, долетя шум от тичащи нозе и викове, които ясно говореха за приближаването на английски буканиери. Нашите нападатели, или по-право тези, които бяха способни да се движат, не дочакаха пристигането на спасителите ни. Обърнаха гръб и побегнаха като вятър. Даже човекът, който се бореше с Дикстън, успя да се откопчи и офейка. Остана само неприятелят, който беше повален от куршума на Дикстън.

— Та това е адмирал Морган — извика едър мъж с черна брада, който предвождаше освободителите ни. — Дочухме гърмежи и помислихме, че може да се забавлявате.

— Дойдохте навреме, Джак — отвърна студено Морган. — Ако вземете една дузина хора с вас и побързате по уличката наляво, ще

може да уловите негодниците.

Черния Джак не се бави нито секунда и се спусна да ги преследва. След това адмиралът се обърна към мен и горещо ми благодари за помощта. Но възбудата и ударът по главата ми бяха твърде много за мен. Опитах се да му отговоря, но езикът ми отказа да работи. Тъмнина падна пред очите ми. Подирях подкрепа, усетих нечия дреха, изгубих я и после не помня какво се случи.

БЯГСТВОТО МИ ОТ ЯМАЙКА

Когато се свестих, се видях в ниска стаичка, слабо осветена от корабен фенер. Дикстън беше над мен и разтриваше челото ми с оцет, докато двама или трима други мъже, в лицето на единия от които познах адмирала, хвърляха зарове, насядали около малка маса.

— Къде съм? — попитах.

Като чу гласа ми, Морган стана от масата и се приближи:

— Е, храбро петле, по-добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря ви, само главата ме боли малко.

— Но по-малко, отколкото коремът на французина, когото изтърбуши — отвърна той с висок смях и всички го последваха по такъв начин, та разбрах, че знаят вече за приключението ми.

— Това беше единственото нещо, което можех да сторя, сър — изчервих се силно.

Като видя смущението ми, Морган побързала смекчи шегата.

— Никога не се плаши, момчето ми. Всичко е честно в борбата и ако не беше отчаяният ти удар, той щеше да те разсече на две. И като помисля за това, искам да благодаря на тебе и на големия ти приятел, защото ме предупредихте за засадата на французите и за помощта ви в битката.

— Не, сър, това беше нищо. Вие наистина спасихте живота ми в тази борба.

— Може би нямаше да бъда жив, за да те спася, ако не беше ме предупредил, въпреки че съм много предпазлив, когато се разхождам сам нощно време. Знам, че много от френските буканиери не искат да ме смятат за свой адмирал. При все това, за да бъдат буканиерите достатъчно силни да победят която и да било нация, трябва да се обединят. Който и да бъде избран за адмирал, французин или англичанин, ще трябва да управлява и двете страни. И ако командването се предаде в мои ръце, ще искам безпрекословно подчинение, иначе тежко тогава, който ми се противопостави.

Когато говореше, гласът му гърмеше и очите му ставаха страшни. Долових един поглед в този момент, той говореше за непобедимия дух и желязната воля на човека, способен през следващите години умело да води една сила, съставена от смели, лукави, самодоволни и решителни хора.

Екстазът скоро премина и той отново си спомни за мен.

— Не си ли ти момчето, синът на сър Хю Елиъс, което посети генерал-губернатора днес?

— Да, сър. Баща ми беше пленен и...

— А има и още нещо, което не споменах тази сутрин. Баща ти и аз бяхме големи приятели на младини.

— Наистина ли, сър? — попитах. — Но как...

— Да, момчето ми, зная какво щеше да кажеш. Как е възможно твоят баща, един доверен офицер на английската власт, да е бил някога приятел на прословутия Хари Морган, може би бъдещ адмирал на буканиерите? Ха-ха-ха! Не се черви, че прочитам мислите ти. Животът ни играе странни номера. Някога баща ти и аз бяхме офицери от един и същ кавалерийски полк в Англия. Сега той е благородник, а каква, мислиш, ще бъде съдбата на някогашния негов колега?

Нямах ни най-малка представа какво да отговоря, но той сам си отговори:

— Ще ми се случи едно от двете: или ще стана благородник като баща ти, което е твърде невероятно събитие...

Той се разтресе от смях и другарите му се присъединиха шумно при мисълта, че английският крал ще удостои с титла един буканиер. Когато смехът им поутихна, аз се възползвах да попитам какво е другото нещо, което може да му се случи.

— Най-вероятно е да бъда обесен в собствения ми двор. В сегашния момент англичаните са приятелски настроени към буканиерите. Това е така, защото им трябваме, за да гоним испанските галеони от тези морета. Но почакайте Испания и Англия отново да се помирят. Тогава те ще се обединят, за да гонят буканиерите. Както и да е, ние си отваряме очите и когато дойде този ден, аз, за себе си, ще имам достатъчно голям запас от скъпоценности, за да живея в разкош през целия си живот.

Усетих, че е дошъл моментът да кажа истинската работа, за която бях дошъл, и попитах направо дали мога да се присъединя към неговия

екипаж.

Първият му импулс беше да се изсмее, но веднага се спря, за да ме попита защо.

— Защото вярвам, че баща ми е пленник, и искам да го освободя. Губернаторът иска да ме бави като дете при себе си, но аз искам да отида там, където има битки с испанците, така че да мога да науча новини за баща си.

— Момчето е храбро — каза един от хората на Морган.

— Нека бъде неговото, Хари — добави въодушевено друг.

Но Морган беше в голямо недоумение.

— Бих желал да те послушам, момко, но дали ще бъде умно? Има големи опасности. И как мога да те отвлека от губернатора?

— Що се отнася до опасностите, сър, вие сте познавали добре баща ми. Очаквайте, че синът няма да го посрами. А що се отнася до губернатора, позволете ми да зная кога ще отпътувате, и аз гарантирам, че ще се кача на кораба ви така, че никой да не може да хвърли вината върху вас.

— Достоен син на достоен баща — съгласи се Морган, — но това не...

Така ние спорихме около десет минути и през цялото време чувствах, че Морган желае да ме вземе, въпреки че привидно се противопоставя на този проект. В края на краищата той се съгласи с мене, обеща да вземе Дикстън и Джим на кораба и добави, че когато получи нареждане да отплава, ще прати един от приятелите ми с необходимите инструкции. Дотогава аз трябваше да остана с генерал-губернатора и ако дойдеха новини за баща ми, трябваше веднага да ги съобщя.

Да кажа, че се зарадвах, ще рече да употребя най-слабата дума. Затичах се назад така силно, че Дикстън, който дойде да ме пази, едва можеше да ме следва. Когато стигнахме къщата на губернатора, той пухтеше и духаше като локомотив. Трябваше да упражня голям контрол над себе си, за да не запея гласно, когато се изкачвах обратно към стаята си. Обаче сполучих да стигна балкона, хвърлих въжето на Дикстън и се озовах в леглото си, без да разбудя някого от обитателите на къщата.

Минаха четири дни и започнах да ставам нетърпелив. Жадувах да бъда на борда при Морган и да отпътувам да диря баща си.

Мисълта, че мога да срещна големи мъчнотии, преди да го намеря, не занимаваше младежкия ми ум.

През времето, докато очаквахме новини от Морган, аз реших да се позабавлявам с възпитателя, който ми беше ангажиран от губернатора. Той беше висок, сух, енергичен човек със закръглени рамене и глава, наведена напред, върху тънка, дълга шия. Нямахме ни най-малко понятие как да се грижи за здравето на един младеж и възприе умотелна поза спрямо мене. Фактически беше много лесно да му играя номера без никакви последствия, тъй че скоро ми омръзна и щях да отдам вниманието си на други неща, ако не беше ми се предоставил един нов случай.

Възпитателят ми се наричаше Алджърнън Блекмор и разбира се, аз го наричах Алджи дори пред него.

Вечерта, когато пристигна известието от Морган, Алджи се беше отнесъл твърде строго с мене. Той отиде толкова далече, че заплаши да доложи за мен на губернатора на следната сутрин, заплашване, което съвсем не ме тревожеше, защото знаех, че никога няма да има куража да го изпълни. Когато му пожелах лека нощ, го видях да ме зяпа с тъжни, прощаващи очи и се смеех вътрешно, като отгатвах мислите му. Алджи беше убеден, че съм съвсем изплашен, и се готвеше да облекчи съвестта ми, като ми каже, че ми прощава.

— Съжаляваш ли наистина и искрено, Артър? — попита ме благо.

— Съвсем не — отговорих аз весело. — Може би, ако губернаторът ме напердасеше...

— Ако не съжаляваш, може би аз...

— Не съжалявам — прекъснах го, защото нямах намерение да му дам възможност да изпълни закана си, и побързах към спалнята си.

Заспах почти веднага. Сънят, че се разхождам надолу-нагоре по палубата на мой собствен кораб, беше прекъснат от тънко изпищяване на някаква свирка от долу. Сkochих от леглото и приготвих дрехите си за една минута. Видях неясно очертана мъжка фигура.

— Дик, ти ли си? — прошепнах аз.

— Да тръгваме. Трябва да бързаме, за да не изпуснем отлива.

— Аз съм готов, Дик. Подхвърли въжето.

След няколко мига въжето беше при мен. Предварително бях написал бележка до губернатора, за да мога да му я оставя всеки

момент в случай на внезапно заминаване. В нея му излагах намерението си да избягам по море и му благодарях за добрината, която ми беше оказал. Не казвах, че заминавам с кораба на Морган, да не би да ме върне случайно. Бързо оставих тази бележка върху възглавницата на разхвърляното си легло. След това се прехвърлих през перилата на балкона и се спуснах по въжетото.

Но вместо Дикстън долу заварих Алджи, възбуден и разтревожен до неузнаваемост.

— О, Артър — извика той, — как можа да си помислиш, че ще те обадя! Бедно дете, как ти дойде наум това?

— Защо, сър, какво... как... аз исках да кажа... — започнах объркано.

— Зная всичко, Артър — каза той с блага усмивка. — Ти помисли, че ще те обадя, задето си решил да избягаш.

Бях така изненадан от глупавата идея на този човечец, че не знаех какво да отговоря.

— Бедно момче — продължи той, — бедно момче, нямах намерение да те плаша. Ще ти простя всичко.

Работата ставаше опасна. Как можеше да се върна сега и да избягам по-късно, когато корабът на Морган щеше да отплава, преди да започне отливът?

— Няма да се върна — казах твърдо аз. — Ще избягам, защото вие ме заплашихте...

Но той ме прекъсна рязко, като обви и двете си ръце около шията ми. Проклинах се за глупостта си, дето не бях избягал в началото, вместо да споря. И за да стане работата още по-лоша, той започна да вика с всички сили за помощ.

Опитах маневрата, която бях приложил на французина, но той ме притискаше твърде близо до себе си и аз си ударих главата в гърдите му. Имаше и малко полза от тази работа, защото, като си вдигнах главата непосредствено след удара, го ударих силно по брадата. Това го замая за момент и го накара да млъкне.

Нямаше време за губене. Из къщата тук-там вече светеше. Вратите щяха да се отворят много скоро и войниците и слугите щяха да се притекат на помощ на Алджи.

— Помощ, Дик, помощ! — извиках аз отчаяно.

Дикстън, който се беше прикривал през цялото време, сега ми се притече на помощ. Той изскочи из тъмнината и Алджи изскимтя като уплашен заек, когато грамадните лапи на моряка го сграбчиха през кръста и го залюляха във въздуха.

— Какво да правя с този боклук? Да го убия ли? — попита презрително Дикстън.

— Да го вземем с нас. Тогава никой няма да узнае причината за този шум. По-бързо към брега!

Като праметна жертвата си като чувал на гърба, Дикстън закричи бързо към брега, последван от мен. Улиците бяха почти безлюдни, защото повечето буканиери тръгнаха с Морган.

Когато стигнахме на пристанището, Дикстън хвърли грубо товара си на дъното на лодката и загреба с всички сили към кораба.

Хората на борда бяха готови да ни посрещнат. Лодката ни беше вдигната бързо. Дикстън пак вдигна Алджи, който лежеше почти в безсъзнание, и ме помоли да го последвам до кабината на адмирала.

По пътя видях сияещия от радост Джим. Той ме поздрави и вдигна гъдулката си многозначително. Скоро след това чух гласът ѝ да се смесва с гласовете на работещите моряци, които ѝ пригласяха.

Морган ни прие веднага. Той ме поздрави любезно и погледна малко изненадано към Алджи, когато Дикстън го стовари на пода. Обясних му как моят възпитател се бе намерил на кораба.

— Хвърлете го в морето — заповяда веднага Морган. — Няма какво да се тревожим за плъхове като него.

Но аз не можех да се помирря със смъртта на моя възпитател, за когото знаех, че е слаб плувец и няма да доплува до брега. Така че помолих адмирала да му пощади живота, което той стори с голямо удоволствие, но каза:

— Не бива да се разхожда много из кораба!

След това бедният Алджи беше отведен от Дикстън и останахме насаме с Морган.

— Обикнах те, момчето ми — каза адмиралът, като ме потупа по рамото, — и наредих да бъдеш винаги край мен. Ще спиш до моята кабина. Ще се грижиш кабината ми да бъде чиста и ще ми помагаш с каквото можеш. Няма да съм лош господар, ако си спретнат и чист, но ако не си гледаш работата добре, ще приемеш безропотно последствията.

Бях доволен от думите на адмирала и обещах, че ще направя всичко възможно.

— Няма да забравите баща ми, нали? — попитах. — Най-голямото ми желание е да науча новини за него.

— Няма да забравя, момко. А сега се прибирай в кабината си. Изглеждаш уморен. Утре те чака доста работа.

Въпреки че бях уморен, дълго не можах да заспя. Люлеенето на кораба, стъпките и виковете на хората по палубата и най-много мисълта за приключенията не ми даваха мира. Най-после сънят надделя.

Джим ме събуди на другата сутрин, като ме издърпа грубо от хамака.

— Да не мислиш, че си капитан? — викна той. — Адмиралът е на крак от два часа. Той се готви да слезе долу за закуска, а ти още не си готов да му прислужваш.

Сънливо благодарих на гъдуляря, задето ме събуди, и бързо се отправих към палубата, за да се разсъня напълно с кофа морска вода. Бързо се избърсах и слязох долу да приготвя и подредя кабината преди пристигането на Морган. Когато дойде след десетина минути, той намери всичко в ред.

След едно любезно „добро утро“ и едно одобрително кимване той не проговори, додето не задоволи апетита си. Като свърши това, ме накара да му донеса лулата и тютюна и запуши спокойно.

Почистих масата, измих приборите и поставих всичко на мястото му. През това време Морган ме наблюдаваше между гъстите кълба дим, които изпущаше лулата му.

Като ме освободи, отидох на палубата, жаден да разгледам кораба и да се запозная с екипажа му. Имаше всичко девет кораба във флота, изпратен да атакува Порто Бело, и нашият вървеше начело, защото Морган беше вече официално назначен за адмирал през дните, когато бях в дома на губернатора. Всички тези кораби с издути от вятъра платна представляваха величествена гледка. При все това се чудех как си мисли Морган да превземе Порто Бело с толкова малко кораби.

Като гледах от палубата към неговите съпроводници, дочух охкане до себе си, обърнах се и видях възпитателя си да лежи на

дъските. Лицето му беше бяло като морската пяна, вероятно играта на вълните се беше отразила твърде зле на стомаха му.

— Добро утро, господин Алджърнън — казах закачливо и като всички момчета го съжалих малко.

Алджи изпъшка:

— По-добре да бях умрял!

— Не искайте да ми позволите да си отида — казах вече с истинско съжаление. — Грешката беше ваша...

— Мой дълг беше да те спра. Губернаторът искаше... ох...

Искрено ми домъчня за него. Наблюдавах го, без да зная какво да сторя, за да го облекча, додето най-после се посъвзе.

— Мога ли да сторя нещо за вас? — попитах.

Отговори ми с въпрос:

— Има ли някакъв начин да се добера до твърда земя?

Гласът му беше така отпаднал, че едва сдържах смеха си.

В този момент към нас се приближи Черния Джак. Той държеше в ръката си навъзлено въже. Поздрави ме с приятелски поглед и застана над проснатото тяло на Алджи.

— Какво значи всичко това, мръсно куче? — попита разярено той, въпреки че в погледа му имаше повече насмешка, отколкото гняв.

— Болен съм... умирам! — простена Алджи.

— А, тука не може да се мре. Освен това вие сте направили беля на палубата. По-добре вземете ведрото и измийте това.

— Но, казвам ви, умирам... — започна Алджи.

В същия момент въжето изсвири във въздуха и се уви около краката на страдация. Джак не беше го ударил силно, но Алджи нададе силен вик и събра моряците около себе си.

— Ще изчистиш ли сега тази мръсотия?

Алджи започна бавно да се изправя и застана на четири крака, но това беше удобна поза за още няколко удара, които ускори движенията му. Най-после той извади една кофа вода от морето и започна да чисти палубата сред безбройните закачки на моряците.

Палубата беше изчистена за голямо задоволство на боцмана, но на Алджи беше заповядано да извади още една кофа вода.

— Какво ще правя с нея? — попита безпомощно той.

— Сложи си главата в нея — беше неприятният отговор.

Алджи очевидно помисли, че това не е казано сериозно, и се усмихна глупаво. Но Черния Джак му натопа насила главата в кофата и я държа вътре около половин минута, докато бедният учител правеше отчаяни движения с ръце и крака да се освободи.

— Сега слизай долу, лягай в хамака си и повече да не си се разболял от тази морска болест — изрева Черния Джак.

Кашляйки и кихайки, Алджи се промъкна между веселите буканиери, които го блъскаха насам-натам, и с моя помощ сполучи да се смъкне долу.

След четири часа той отново се появи на палубата. Сега вече гълташе лакомо пушеното сухо месо и бисквитите, които готвачът му беше приготвил. И никога вече морската болест не го повтори.

РАЗДОРИ СРЕД ФЛОТА

Един испански кораб ни съзря на двадесет мили от Порто Бело. Той се обърна веднага и избяга, сякаш подгонен от дявола, за да предупреди заплашеното укрепление.

Морган повика всички шкипери на съвет на своя кораб, преди да се покаже Порто Бело. След дългото съвещание в кабината му той ми разказа още същата нощ какви решения са взели.

— Всички сме съгласни, че не трябва да дадем много време за обстрела на Порто Бело. Колкото повече се бавим, толкова повече време имат те да повикат подкрепления и техните галеони да ни преградят пътя. Не оръдия, а пищови и ножове ще превземат Порто Бело.

Попитах го кога възнамерява да започне атаката.

— Утре привечер, момчето ми. Лодките ни ще пропълзят до брега под прикритието на тъмнината. В това време нашите кораби ще дадат няколко изстрела, за да ги залъжат. Всеки, който е излишен на корабите, ще отиде там. Испанците никога няма да помислят да пленяват корабите ни. И ако първата ни атака не успее, надявам се да намерим един предател в Порто Бело, който ще ни помогне да превземем укреплението. Това е пасторът Нокър, който е бил дълго време на служба при нас. Един лукав, хищен и храбър приятел. Или той, или един от другарите му ще ни посети нощес. Искам да останеш на палубата и ако някоя лодка се приближи, поздрави я с думите: „Панама е целта!“ Отговорът трябва да бъде: „Но Порто Бело първо!“ Ако паролата е същата, вземи човека на борда и ми го доведи долу колкото е възможно по-тихо.

Чак когато пълната луна изгря на небето, обектът на моето наблюдение се появи. Човекът, който гребеше, се приближаваше много бавно и тихо. Той мина близо до два от другите кораби, преди да стигне адмиралския.

— Панама е целта! — прошепнах предпазливо.

Отговор не последва няколко секунди и аз помислих, че или гребецът не ме е чул, или това не е очакваният човек. Тогава чух нисък, дебел глас:

— Но Порто Бело първо!

Мистериозният посетител нямаше нужда от помощ да се покачи на кораба, защото беше същинска котка.

Най-отблъскващият човек, когото някога съм виждал! Тъмен на цвят и добре сложен, с някаква кръвожадност в движенията, което ме накара да потрепера. Лицето му беше сатанинско — друга дума не може да го определи. При това една бяла резка прекосяваше лицето му от носа до лявото ухо. Но въпреки цялата си противност, той можеше да заеме и доста благородна поза, когато пожелаеше.

— Добре, момче, разгледа ли ме добре, та да ме познаеш, ако ме видиш пак? — попита той с грозен глас, който съответстваше на вида му, като в същото време ме сграбчи за рамото така силно, че едва не извиках.

— Да, сър, но съвсем не го сторих преднамерено — успях да измънкам аз.

— Но го стори, нали? — и той отново ме разтърси. — За в бъдеще си пази очите, защото можеш да ги изгубиш. Кой ти каза да ми се обадиш?

— Адмирал Морган, сър.

— Заведи ме тогава при него.

Като извади пищова си от пояса, като че ли се предпазваше от възможно предателство, той ме последва. Адмирал Морган ми поръча да се въртя наблизко, а Нокър (както го нарече Морган) прибави да не забравям, че и стените имат уши. Дватамата се затвориха. Седяха почти дял час. Повикаха ме веднъж само да им занеса вино. Най-после адмиралът и посетителят му излязоха на палубата. Първият — да даде нов курс на флота си, а вторият — да се спусне в лодката си и да изчезне там, откъдето беше дошъл.

— Вие напускате Порто Бело, нали? — осмелих се да попитам адмирала, когато се завърна в кабината си.

— Да, момко, така ме съветва този хаймана. Голям дявол е този приятел! Казва, че Порто Бело очаквал атаката ми и че нищо освен изненада не може да го превземе. Ще отплаваме на запад, за да

заблудим неприятеля. Испанците ще се хванат на въдицата, защото са твърде уверени, че пристанището им е непревземаемо.

— Тогава как и кога ще отплавате, сър?

— След четиридесет и осем часа най-много. Нокър е приготвил лодки на едно място, където отиваме сега. Той ще ги напълни с хора и ще гребат покрай брега, придържайки се колкото е възможно по-близо до него. Атаката ще започне рано сутринта и вземем ли веднъж първата и най-силната крепост, гарантирам ти, че ще паднат и другите две.

Зората ни свари на новото ни място. Морган се разпореди повечето от хората да слязат на сушата през деня. Аз бях един от тия, които се възползваха от това нареждане. И прекарах приятни часове, изследвайки залива заедно с Дикстън, Джим и Алджи, който също беше дошъл, за да не го закачат моряците. По-късно четиримата се настанихме в една пещера, която открихме случайно. Дикстън с доста усилия успя да я затвори с голям камък, за да не ни безпокои никой.

Но току-що бях задрямал и някакви кресливи гласове ме пробудиха. Трябваше да мине известно време, докато се опомня и разбере, че това става точно пред пещерата ни. Тогава долових да се споменава името на Морган и един мръсен епитет, прикачен на френски към него. Това напълно прогони съня ми и ме накара да се отпращам към отвора на пещерата. Припълзях до камъка, който ни прикриваше, и се вслушах.

Френските буканиери се бяха събрали на съвет. Пиер Червената глава, капитан на един от корабите и голям човек в очите на френските братя от крайбрежието, се обръщаше към сънародниците си с огнени слова.

— Няма ли достатъчно богатства, които да се вземат от испанските галеони? — питаше той. — Защо да си блъскаме главите в стените на Порто Бело? Не сме страхливци, драги приятели, но не сме и глупаци. Нека напуснем този английски глупак, този Морган. Ако той и неговите английски сенки искат да висят оковани във вериги, нека вървят към Порто Бело. За нас — моретата, плячката... животът!

Слушателите му го аплодираха диво. Един се обади да попита дали наистина Порто Бело има грамадни съкровища.

— Твърде вероятно, приятелю. Но какво от това? И за къде са предопределени, питам аз? За Испания, разбира се. А как ще отидат до

Испания? В галеони. А ние ще пленим тези галеони и златото ще бъде наше, не е ли така?

— Защо тогава Морган иска да атакува Порто Бело?

— Ще ти кажа, приятелю. Има две причини. Испанците не признават правото на Англия да притежава Ямайка и се готвят да я превземат отново. Техните главни сили се съсредоточават предимно в Порто Бело. Затова губернаторът на Ямайка, господин Модифърд, е упълномощил Морган да атакува Порто Бело и да осуети плановете на испанците.

— А другата причина, Пиер? — извика един от хората.

— Другата причина? Разбира се, има английски пленници в тъмниците на Порто Бело. Единият е английски благородник с кралска кръв, както дочух. Значи трябва да се освободят, нали? Питам ви, приятели, Морган щеше ли да се втурне с братята натам, ако тези пленници бяха от нашата страна, от хубавата Франция, а?

Виковете „Не!“ показаха, че всички слушатели бяха с него. Пиер като изкусен водач знаеше кога да мине от думи към действия.

— Тогава нека му покажем, че французите имат свои желания.

Той закри драматично напред и съотечествениците му го последваха с екзалтирани викове. Оставаше ми малко време да мисля какво да правя. Пиер и приятелите му щяха да стигнат за по-малко от четвърт час до брега, където бяха спрели корабите. Ако можех да мина незабелязано, щях да стигна пет минути преди тях, за да предупредя Морган за готвения бунт.

Ритнах Алджи, за да го събудя от дрямката, и потеглих с пълна скорост, като се придържах наляво. Това правеше пътя по-дълъг, но гъсти храсти щяха да ме прикриват на едно доста голямо разстояние от Пиер и хората му. Издран и окървавен, задъхвайки се, аз се движех толкова бързо, колкото изморените ми крака можеха да ме носят. Но успях да стигна при Морган, преди някой от групата на Пиер да бе дошъл. Разказах на един дъх това, което бях дочул.

Морган се намръщи и устните му се сбраха в една права линия.

— Подлеци! — възкликна горчиво той. — Но не съм изненадан. Пиер се ядосва, задето не беше избран за адмирал на буканиерите. Завист, а не страх, го кара да не се присъедини към нас при атаката срещу Порто Бело.

— Какво ще правите? — попитах.

— Ще им говоря открито. Ако настояват да ме напуснат, трябва да си вървят и да вземат няколко от корабите със себе си. Каквото и да стане, аз съм решен да превзема Порто Бело.

Почитта ми към Морган нарасна безкрайно много в този момент. Той беше заявил намерението си да атакува Порто Бело. Даже и последният му човек от флота да го напуснеше, той щеше да тръгне сам.

Едва бе успял да повика трима или четирима от най-доверените си капитани, на които заповяда да предотвратят спречкванията между отделни неприятелски групи сред буканиерите, когато Пиер и последователите му се появиха. Те бяха възбудени и шумни. С приближаването им към тях се присъединиха още французи. Някои дори започнаха да размахват и ножове. Морган застана със скръстени ръце и презрителна усмивка на уста.

Пиер дойде на пет-шест метра от адмирала, нервно допрял дръжките на пищовите си. Въпреки че зад него стояха неколкостотин негови сънародници, беше явно неспокоен. Когато двамата водачи застанаха лице срещу лице, тълпата притихна.

— Е? — попита най-после Морган с презрителен глас.

Това беше достатъчно, за да отприщи потока от думи, които Пиер беше натрупал. Той повтори същото, което беше казал на приятелите си.

— Ние, буканиерите, сме без родина — заключи важно Пиер. — Франция, Англия, Холандия — това са само имена за нас. Нека борбата ни бъде за нашето собствено благо, да си напълним джобовете със злато. От името на братята от крайбрежието, адмирал Морган, аз ви призовавам да изоставите тази луда идея да атакувате Порто Бело.

Силни викове от страна на френските буканиери одобриха края на речта му. Англичаните не знаеха какво да мислят. Те мълчаха, докато Морган не отговори.

— Много неща мога да кажа, Пиер — и на тебе, и на всички, които са с тебе, но аз не обичам да споря. Помни добре: никога не насочвай пищова си срещу мене, Пиер, защото, в името на дедите си, ще те разчекна на две. Братя от крайбрежието, ако се страхувате да атакувате едно пристанище, кажете и ще ви оставя да правите каквото пожелаете. И това ми било буканиери! Защо не станете монаси, ще ви подхожда повече...

Той свърши с куп проклетия, твърде ужасни, за да ги повтарям. Аз сам потреперах от гневния начин, по който говореше Морган, макар че бях на негова страна. Пиер извърщаше глава на всички посоки, сякаш търсеше къде да се скрие от гнева на адмирала. Можете да си представите обаянието на Морган, като ви кажа, че нито един от французите не се прицели в него и не се вдигна нито един нож. Сега англичаните аплодираха водача си. Неговите огнени думи бяха сторили това, което аргументите мъчно биха могли да постигнат.

— Е, синковци, какво чакате? Ще ви дам четири кораба, нито един повече — и той изреди имената на четири от най-слабите си кораби. — Хората от тези кораби, които искат да ме следват, да донесат багажа си на брега. А които искат да следват оня подлец, наречен буканиер, да се пренесат върху един от корабите, които вече споменах.

Пиер се опита да спори, но адмиралът се обърна към него с яростта на див бик:

— Би трябвало да коленичиш и да благодариш на небесата, че отърва кожата. Глупак, мислиш ли, че щеше да се измъкнеш така лесно, ако аз повече, отколкото всеки друг път, не исках да превзема Порто Бело? Махай се от очите ми и ако до довечера не се очистиш оттук, няма да получиш нито един кораб.

Пиер си отиде като наказан ученик, придружен от хората си. Цели два часа движението беше твърде голямо, защото повечето от французите предпочетоха да последват Пиер и започнаха да пренасят багажа си. Но най-после всичко стихна. Час преди залез-слънце четирите кораба вдигнаха котва и бавно напуснаха залива. Хората на Морган ги изпращаха с подигравателни викове.

На другия ден Морган събра всичките си хора на брега и им откри плановете си.

— Братя от крайбрежието — започна той, — вие знаете трудната задача, която ни предстои. Вчера чухте един гарван да казва, че е по-добре да пленява испански галеони, отколкото да превземе Порто Бело. Знаете ли колко испански галеони трябва да пленим, за да съберем толкова злато, колкото ще имаме, когато превземем Порто Бело? Може би петдесет! Казвам ви, че и да ги умножите по пет, пак може да не улучите броя им. Братя, само една битка за един ден — и вие ще имате достатъчно пари, за да бъдете богати през целия си живот. Но не мислете, че ще бъде играчка. Останали сме четиристотин и петдесет

души. Най-малко петдесет ще пазят корабите, а другите ще продължат с лодки. Ще гребем край брега и когато утре рано стигнем Порто Бело, ще намерим испанците във от постовете им. Те ще очакват атаката на нашите кораби и ще се измамат жестоко. И няма нужда да ви разправям как се употребяват нож и пищов...

Изглеждаше лудост да се атакува такава прочута крепост като Порто Бело с четиристотин човека. Но хората, които отдавна познаваха Морган, го поздравяваха с викове и нито един не искаше да остане да пази корабите. Най-слабите бойци бяха избрани за тази работа — между тях Джим и Алджи, разбира се. Аз бях единственият неопитен боец в групата, която щеше да предприеме атаката. Но се радвах на специалното разрешение от адмирала, който знаеше отчаяното ми желание да науча нещо за баща си. На Дикстън беше възложена задачата да ме следи по време на битката и това много ме радваше и окуражаваше.

Всичко двадесет и четири лодки тръгнаха за това опасно пътешествие към Порто Бело. Едната се обърна час след тръгването ни и двама души от екипажа ѝ се удавиха. Това беше лошо начало, но все пак щастието ни помагаше, защото през останалия път не се повреди нито една лодка.

Плавахме покрай брега през целия следобед. Веднъж съзряхме испански галеон, но хората легнаха така ниско в лодките, че минахме незабелязано.

Тъмнината бързо ни покри, заблещукаха и звезди по небето. Вечерният бриз прогони жегата и хората загребаха по-енергично. Главата ми натежа и скоро заспах.

Дикстън ме събуди с леко побутване по рамото. Видях лодките, събрани в тесен кръг. Морган даваше последните си напътствия на главните офицери — капитан Нежни и един снажен мъж, наречен Скарфас.

Погледнах към сушата и видях бели стени, които блестяха на лунната светлина.

— Порто Бело — каза Дикстън, вдигайки грамадната си ръка.

НОВИНИ ЗА БАЩА МИ

Както предрече Морган, Порто Бело беше неподготвен за атаката.

Флотилията ни от лодки се раздели на три части. Централната беше под командването на самия Морган. Капитан Нежни беше определен да атакува неприятелските стени отдясно със седем лодки, а Скарфас — отляво.

Бавно се приближихме към брега. Всичко беше тихо. Лодките бяха привързани и буканиерите предпазливо слязоха на брега, оставяйки във всяка лодка по човек — да япази. Леките крепостни стълби, които бяха направени предния ден, бяха занесени в подножието на външната стена, за да бъдат готови при първата команда.

Морган даде малко време, за да могат другите групи да заемат позициите си. Докато чакахме сигнала за атака, той разпредели хората по дузини покрай стената, като остави по няколко метра между всяка група. Сигналят трябваше да бъде даден с тръба, но отляво изгърмя пушка, което показва, че някой часови е бдял добре.

Вече нямаше нужда от тръба. С диви викове, които трябваше да вдъхнат ужас в сърцата на испанците, стълбите бяха подпрени до стените и буканиерите запълзяха по тях. В нашата група Морган стигна пръв върха, надавайки страшен боен вик и размахвайки ножа си. След него беше Дикстън, после аз. Ние се озовахме сред испанците.

Първата атака беше лесна работа и буканиерите ликуваха, жадни за още кръв. Изненадата беше толкова голяма, че испанците не дадоха никакъв отпор. Някои се опитаха да ни се противопоставят, но бяха пометени. Други, по-малко храбри, започнаха да отстъпват към второто укрепление. Като видя това, Морган се спусна жадно след тях, надявайки се да завземе и втория форт, преди защитниците му да могат да се организират и да ни отблъснат.

Морган, с дванадесетте си последователи, преследваше испанците така ожесточено, че едва не беше обграден. Един испански големец, навярно началникът на крепостта, организираше отстъплението с рядко умение. Виждайки Морган и хората му така наблизко, той даде внезапна заповед. Войниците му се обърнаха кръгом, оръжието им се насочи срещу пас и един залп се изсипа върху ни.

— Залегни! — изрева Морган с гръмлив глас.

Ние инстинктивно се хвърлихме на земята и куршумите пропищяха във въздуха. Испанският водач, като не желаше да избягаме така лесно, извади сабята си и викна на хората си да го последват. Но Морган беше в стихията си, когато станеше въпрос за голи острия. Той срещна яростно атаката на испанците и бързият му широк нож много скоро се справяше с неприятелските остриета. Отдясно на Морган беше Дикстън, размахваше голяма желязна пръчка, сякаш никога нямаше да се умори. Отляво Черния Джак с рев поваляше неприятелите. Останалите също се бореха отчаяно. Главатарят на испанците даде заповед да се присъединят към главната група, която продължаваше да отстъпва. Като се намери с толкова поддръжници, Морган се отказа от преследването и се върна при външната стена, за да види какво става там.

Имаше двама убити и няколко ранени.

Той бързо даде нареждане и постави в изпълнение плана, даден му от демоничния Нокър, както по-късно узнах. Докато триста буканиери бяха оставени въоръжени да пазят срещу внезапно нападение от страна на испанците, останалите бяха разделени на две групи. Едната се залови да прави широки стълби, по които да могат да се качват по четирима или петима души наведнъж. На другата беше заповядано да събере всички калугерки и калугери, паднали в наши ръце.

Аз се досетих за жестоките му намерения. Дикстън потвърди опасенията ми.

— Той ще постави тези нещастни хора начело на редиците ни. Ако испанците стрелят, ще избият собствените си жени и свещенослужители.

Как мразя да си спомням отвратителната работа, която последва. Свещениците и калугерките бяха строени пред буканиерите и насила заставени да вървят към стените на второто укрепление. След тях се

носеха широките стълби, които щяха да бъдат поставени върху стените под прикритието на светите лица.

Испанските войници не посмяха да стрелят в хората си.

Началникът им се появи върху стената със знаме за мир.

— Е? — попита Морган, като пристъпи храбро напред. — Искате ли да се предадете?

— Никога — отвърна решително испанецът. — На командира на вашите войски ли говоря?

— Да.

— Мога ли да попитам какво правят тези свещеници и жени тук? Мога ли да ви помоля да ги оставите на безопасно място, за да можем да се бием?

Морган тръсна глава назад и се изсмя твърде горчиво.

— Имам причини за това, което върша, сеньоре. За да спася живота на буканиерите си, готов съм да пожертвам телата на тези жени и свещеници. Хайде, скрийте се, защото ще стреляме.

— Грехът да падне тогава върху вас — отвърна испанецът и изчезна.

Започна ожесточена борба от страна на защитниците и много от безпомощните жени и свещеници паднаха. Но имаше още много, които заеха местата им. Дузини от тях падаха, но никаква милост не се четеше по лицата на буканиерите. Те стъпиха на стената, след като дадоха само няколко жертви благодарение на живота си прикритие.

Останалите последваха първите нагоре по стълбите. Виейки като вълци, те се хвърлиха върху многобройния неприятел. Пръв вървеше Морган, окуражавайки хората си с викове и със собствения си пример. С едрото си тяло капитан Нежни лесно си проправяше път сред неприятеля. Скарфас се хвърляше тук и там като дива котка. Черния Джак се биеше спокойно, но старателно и малцина се решаваха да се срещнат с него лице в лице. Всеки от буканиерите се биеше сякаш с удоволствие и не мислеше за поражение.

Този път испанците, водени от храбрия си началник, оказаха силна съпротива. Те знаеха какво ги очаква, ако се предадат.

Дълго време борбата остана равна и ожесточена. Всеки от нашите хора трябваше да вложи последните си сили. Въпреки че бяха още хлапе, вървах в предните редове на буканиерите, жаден да атакувам испанците. Първият ми противник беше въоръжен с дълга

пика, която гневно хвърли срещу гърдите ми. Съобразителността не ми изневери и аз бързо се наведох. Голямата жестокост погуби самия испанец, защото той не успя да запази равновесие и аз навреме успях да го ударя с всички сили в тила.

— Отлично, Артър! — долетя радостният глас на Дикстън. — Ако много те притесняват, не забравяй пищова си — допълни, отбивайки с големия си нож един удар, насочен срещу мене, и срази с ловко движение неприятеля.

Съветът излезе много полезен. Доколкото можеше, Дикстън се държеше близо до мен и ми помагаше. Но ние бяхме разделени в разгара на битката и аз се намерих между двама испанци. Единият — грамаден, почти колкото Дикстън. Този гигант замахна отгоре и едва успях да избягна удара му, отскачайки назад. Той замахна още веднъж и време за губене нямаше. Бях спасен по стечение на обстоятелствата от другия си противник, който в този момент се спусна срещу ми с гол меч. Ударът, предназначен за мене, попадна върху стоманения шлем на приятеля му и той падна. Докато той си вземе оръжието, изхвъркнало от ръката му при силния удар, аз извадих пищова от пояса си и стрелях наслуки.

Опиянен от сполуката, се затичах натам, където битката изглеждаше най-ожесточена. Но преди да стигна до мястото, се подхлъзнах в локва кръв и паднах презглава. Когато се опитах да стана, разбрах, че едва мога да стоя на краката си.

За щастие, битката вече беше далече от мене. Легнах, едва понасяйки болката в изкълчения си глезен. Когато се почувствах по-добре, реших да припълзя до някое по-закрито място, откъдето да следя борбата.

Извадих втория пищов и се упътих към останките от високата стена, на около двадесет метра вляво от мен.

Много мъртви тела лежах на пътя ми, повечето испанци, а тук-там и по някой буканиер. Обърнах един испанец. Като видя облеклото ми, човекът, въпреки че беше ранен, ме хвана така внезапно за гърлото, че изпуснах пищова си. Но усилието беше твърде голямо за испанеца. Пръстите му се отпуснаха и тялото му се търкулна бездушно на земята.

Стигнах най-после до стената, но когато се опитвах да се изкача, Дикстън тичешком дойде при мен, страхувайки се да не съм тежко

ранен. Събра половин дузина пищови от мъртъвците наоколо, така че да мога да се защитавам в случай на атака. Обеща ми да ме наглежда и да ми помогне в случай, че го повикам.

От прикритието си можех да наблюдавам цялото полесражение. Буканиерите продължаваха диво да притискат неприятеля, докато испанците бяха отслабили огъня. Ако не беше отчаяният пример на началника, сигурен съм, че бързо щеше да падне и второто укрепление.

Адмирал Морган съзнаваше, че испанската съпротива ще отслабне, ако падне началникът, и се упъти, за да се срещнат лице в лице. Като че ли по взаимно съгласие испанците и буканиерите се отдръпнаха от водачите си и ги оставиха да се срещнат свободно.

Испанецът беше по-нисък, облечен в ризница и с шлем от стомана. Беше въоръжен с дълъг меч, който неведнъж се беше забивал дълбоко в неприятелско месо. Морган, едър, но подвижен, не беше в бойно облекло и се биеше главно с извитата си сабя, въпреки че в лявата си ръка държеше остра кама за близък бой. Няколко мига двамата се гледаха, сякаш измерваха силите си. След това испанецът застана в позиция за бой и Морган размаха оръжието си.

Едва ли не изгуби живота си в първите няколко схватки. Отскачайки встрани, за да избегне едно светкавично нападение, той изгуби равновесие и падна на земята. Но все пак успя да отблъсне удара с камата и с чудна за едрината му пъргавост скочи с готова сабя.

Испанският началник беше чудесен фехтовач. Ако и противникът му се биеше със същото оръжие, едва ли би имал начин да се спаси. Но грубият метод на борбата със сабя постави фехтовача в неизгодно положение.

Когато Морган падна на едно коляно, испанецът с победоносен вик се приготви да нанесе фаталния удар. Но щом оръжието му се устреми напред, Морган замахна със сабята и закачи китката на началника отдолу, като я отдели от ръката му.

Храбър докрай, испанецът хвана меча си с лявата ръка и се хвърли към гърлото на Морган. Това беше един отчаян опит. Буканиерът не се опита да отбегне нападението. Като застана твърдо, с разкрасени нозе, той разлюля сабята във въздуха, държейки я с две ръце, за да даде по-голяма сила на удара си. Затворих си очите навреме, за да не видя как храбрият началник беше съсечен.

Губейки водача си, испанците повече не можеха да се съпротивляват. Оцелелите се втурнаха към третото укрепление. След тях полетяха буканиерите, като ги избиваха немилостиво, докато твърдият глас на Морган не ги застави да спрат.

— Има достатъчно време нощес да вземем третата крепост — каза той. — Няма да срещнем никаква мъчнотия. Сега ни трябва няколко часа за плякосване. Претърсете къщите и донесете на площада всички богатства, които намерите. Помнете, никой не трябва да взема нищо за себе си. Цялата плячка ще бъде разделена по чин, когато битката свърши. Нашите другари, които пазят корабите, ще вземат същата част, каквато и останалите.

— А какво ще правим с градското население, адмирале? — викна един от хората. — Можем ли да се разправяме с него както си искаме?

— Правете каквото умът ви диктува. Много от гражданите ще са заровили богатствата си. Няма смисъл да убивате хора, преди да узнаете тайната им. Малко мъчение, изкусно прилагано, често ще отвори нежелаетците да говорят уста. И никой да не пие, додето не превземем мястото. Всеки негоден да се бие нощес поради пиянство ще отговаря за това. Вие знаете, че държа на думата си.

— Да, да, адмирале!

С това бандата потегли на грабеж. През този ден видях много неща, които ме изпълниха с отвращение. Но буканиерите си отвръщаха по същия начин, по който по-рано испанците бяха постъпвали с тях.

Дикстън остави грабежа и мъченията за другите и се зае с мен. Първата му работа беше да бинтова глезена ми и да му направи студен компрес. Каза ми, че след няколко дни всичко ще мине.

Не забравих нито за миг целта, с която се бях присъединил към буканиерите. С помощта на Дикстън започнах да диря ранени испански войници, които можеха да ми кажат нещо за английските затворници в крепостта.

Малко от тях бяха останали живи, защото буканиерите безмилостно ги избиваха, знаейки, че у тях мъчно може да се намери злато. Открихме един млад испанец, без рана, но изплашен до смърт, който се беше скрил в пресъхнал кладенец.

Щом ни видя, започна да моли за милост, въпреки че не посегнахме да му направим нищо лошо. Когато го извлякохме от

кладенеца, той падна на колене и умолително обви с ръце коленете на Дикстън.

Дикстън насочи пищова си в лицето му, за да го накара да го пусне, но вместо това испанецът започна да бръщолеви разни несвързаности.

— Тихо, човече — казах му аз на испански. — Трябва само да ни отговориш на няколко въпроса, за да те пуснем на свобода невредим.

Той престана да бърбори и обеща да отговори на всичко, каквото го питаме, само да пощадим живота му. Попитах го дали някой пленен английски кораб не е влизал в пристанището на Порто Бело през последните няколко седмици.

— Да, сеньор. Един много разнебитен кораб с изпочупени мачти пристигна миналата седмица.

— Как се казваше? — попитах възбудено аз, предчувствайки, че вървя по прав път.

— Уви, сеньор, това не мога да кажа, въпреки че веднъж чух... Но мога да ви опиша фигурата на носа му. Една жена с дълги руси коси, свиреща на арфа, и...

— Това е той, „Скитник“! — възкликнах аз. — Разкажи ми още нещо. Имаше ли някакви пленници на борда?

— Скитник? Да, това е името, мисля. И пленници, сеньор, имаше доста много. Единият, казват, бил английски благородник, пленен по пътя му за Ямайка, където щял да бъде управител.

— Висок човек ли беше, леко накуцващ с десния крак? Заоблени рамене? Сива коса? Светлосини очи?

— Същият, сеньор. Видях го няколко пъти, защото баща ми беше ключар на тъмницата и често ме караше да му нося храна.

— Къде е сега той? Бързо кажи! В третото укрепление ли е?

— Уви, сеньор, благородникът и другарите му ги няма вече в Порто Бело. Напуснаха го преди три дни.

— Къде са отишли? Бързо, човече, кажи ми всичко, което знаеш.

Той ми обясни, че с приближаването на буканиерите началникът разпръснал всички затворници. Някои били откарани в Маракайбо, а други — през протока — в Панама. Но къде е бил изпратен баща ми, той не можеше да ми каже.

Макар и разочарован, аз се радвах, че баща ми е още жив. Заклех се отново пред себе си, че ще направя всичко, което е по силите ми, за

да го освободя.

Преди да пуснем младежа, ми дойде наум, че той можеше да занесе известие до баща ми. Испанецът с удоволствие обеща да стори всичко възможно. Аз имах хартия у себе си, но не и мастило. Запалих клечка и с въглена надрасках няколко думи на баща си, за да му кажа, че съм добре и ще го намеря. След като дадох на младежа един от пицовите си да се защитава, аз го наблюдавах с насълзени очи, докато не изчезна сред дърветата, обграждащи тази страна на града.

— Радвай се, приятелю — извика Дикстън, желаейки да ме окуражи.

— Уви, Дикстън, ще се радвам, когато видя отново милото лице на баща си. Колко месеци, години може би ще ми трябват, докато го открия и освободя?

РАЗОРЯВАНЕТО НА ПОРТО БЕЛО

Минаваше полунощ, когато Морган поведе хората си на последната атака, за да превземе напълно Порто Бело.

Луната беше скрита зад облаци.

Въпреки свободата, която имаха, никой от хората на Морган не беше пиян. Това говореше за неговото голямо влияние. Всички жадуваха за атака и всеки се хвалеше колко испанци ще заколи.

— Инат хора са тези граждани — каза един, додето чакахме заповедта за атака. — Искях един търговец да ми покаже къде си е скрил богатството. Закле се, че нямам нищо. Отсякох му пръстите един по един и чак тогава ми каза.

— А след това, Джим?

— Накарах го да открие дупката, където го беше скрил, след това го застрелях и зарових в същата дупка — отговори Джим сред грубия смях на приятелите си.

— Това ми припомня — подзе друг — за един нисък шишко, който се кълнеше, че бил просяк и нямам нищо скрито. Аз го вързах с пояса за клона на едно дърво и запалих слаб огън под него, за да стопля мозъка му, та да си припомни по-добре. И разчекнете ме, приятели, ако още не виси там. Има да се люлее като препечено пиле.

Отвратен от тяхната извратеност, аз избягах настрана, последван от Дикстън. Седнахме върху една каменна стена с болка на сърцето, че трябва да се бием рамо до рамо с тия жестоки буканиери.

Както седяхме да чакаме сигнала за атака, Дикстън сложи предупредително голямата си ръка върху коляното ми, сочейки с показалеца си надолу по тесния път.

Отначало не видях нищо, защото луната беше зад облак. Но скоро, когато очите ми свикнаха да различават сенките, видях тайнствена фигура да се приближава към нас.

Дикстън ме дръпна да се скрия зад широкия му гръб и така зачакахме онзи, който продължаваше предпазливо да пълзи към нас.

Дикстън извади пистолета си и аз последвах примера му.

Нападателят беше вече отминал мястото, където се криехме, преди Дикстън да пристъпи напред и да му извика.

— Горе ръцете или ще стрелям!

Неизвестният, който беше увит с дълго наметало, бавно направи това, което му беше заповядано, но остана с гръб към нас. Дикстън пристъпи напред, за да види кой е.

Но когато се опита да разгърне наметалото, издигнатите ръце на странника се обвиха около ръката, която държеше пистолета. В следващия миг и двамата бяха на земята, ръмжейки като разярени вълци и премятайки се с дива бързина.

Няколко пъти бях виждал Дикстън да се бори, но никога силата му не бе така оспорвана, както сега. Изглежда, че беше срещнал сериозен противник. Непознатият беше изумително бърз в движенията и ужасно силен въпреки по-дребния си ръст. Той сполучи да прикове Дикстън с гръб към земята с чудна хватка, която обезвреждаше напълно гиганта.

Докато двамата борци бяха твърде заети, за да мислят, че има и трето лице, аз сграбчих падналия пищов на моя другар и напразно се опитвах да намеря удобно място, откъдето да ударя противника, без да нараня Дикстън. Издебнах удобен случай. Ножът на непознатия, който той опитваше да забие в гърлото на Дикстън, ме накара да побързам. Пристъпих бързо напред и допрях пищова зад ухото му.

— Ще стрелям, ако удариш! — извиках аз.

При тези думи той извърна лице към мене и аз съзрях с ужас същото грозно, прорязано от белег лице, което бях видял на борда на кораба на Морган: шпионина Нокър!

Виждайки ме, той изръмжа страшно, което едва не ме накара да изпусна пищова си от уплаха.

— Махни този пищов, глупако! — изрева той с проклетие.

Мислех да се разберем с него честно. При все това не се подчиних на командата му и го помолих да пусне другаря ми. Той стори това много грубо и скри ножа си в пояса.

— Търся Морган — изръмжа той. — Какво искаш да кажеш, като се хвърляш отгоре ми по този начин, дръвник с дръвник?

— Защо, приятелю? — отвърна кратко Дикстън. — Искан да видя кой си и дали лицето ти изглежда честно. Но щом моят малък приятел те познава, ще те заведем при Морган въпреки всичко.

— Въпреки какво, говедо?

— Твоето честно лице, приятелю — и Дикстън се засмя на собствената си смешка.

Помислих, че Нокър ей сега ще се спусне към Дикстън, и хванах по-здраво пищова си. Но очевидно той съвсем не мислеше така и учтиво ме помоли да го заведе при Морган, като прибави, че не желае да бъде видян от другите буканиери.

Морган остана много доволен при вида на посетителя си.

— Добре дошъл — каза той. — Щях да започна атаката след половин час. Защо закъсня?

— Първо, трудно и рисковано беше да напусна укреплението. И второ, тези, двамата глупаци ме забавиха четвърт час. Мисля, че няма да забравиш да ги накажеш.

Аз започнах да протестирам, но Морган ме спря с едно движение.

— Ще ви изслушам сутринта. Сега ти, Дикстън, можеш да си вървиш. Артър, донеси ни вино и чаши.

— Е? — попита Нокър, като изпи чашата си. — Досега моята помощ допринесе ли нещо?

— Сведенията ти бяха доста точни, а идеята относно превземането на втората крепост — много сполучлива. Ако изпълниш и обещанието си да ни помогнеш да превземем и третата, най-силната крепост, още утре ще видиш нашият червен кръст да се развява на мястото на испанския.

— А наградата? Спомняш ли си пазарлъка ни?

— Десет хиляди златни кюлчета. Ще ги имаш, не се страхувай.

— И командването на кораб във флота ти. Това беше част от пазарлъка. Омръзна ми да се преструвам на свещенослужител.

— Ще бъдеш и капитан, Нокър, и може би ще доживеем да се борим дълго срещу испанците. А сега, какво стана с обещанието ти? Ще можем ли да хвърлим във въздуха барутния склад, както говорихме?

— Всичко ще стане. Поведи хората си призори. В суматохата и уплахата лесно ще запалят фитила, който е вече поставен в склада. Но гледай някой от твоите нехранимайковци да не ми попречи.

— Не се плаши, Нокър. Носи свещеническото расо и помни паролата „Мансвелт“. Това ще те спаси, ако някой от буканиерите ми

пожелае да прободe испански свещеник.

Те говориха още десет минути. След това Дикстън и аз бяхме натоварени да заведем безопасно Нокър до третото укрепление.

Зазори се. Буканиерите понесоха широките си стълби и се втурнаха в трета атака. Испанците бяха на поста си — звънът от удар върху желязо и барабаните призоваха войниците на оръжие. Гъст и опасен пушечен огън поздрави появяването ни и много от нашите паднаха по пътя между втората и третата крепост.

Но буканиерите продължиха пътя си с устрем, сякаш безчувствени към безмилостните куршуми. Когато някой от хората паднеше, друг безшумно заемаше мястото му.

Щом стигнаха до стените и опряха стълбите в тях, безстрашните буканиери веднага започнаха да се изкачват, нехайни към смъртта. Усилията на защитниците станаха по-отчаяни от всеки друг път. Големи камъни, разтопено олово и железни парчета летяха надолу, за да допълнят пушечните изстрели и стрелите.

Но буканиерите стреляха точно и много от испанците падаха от стените заедно с предметите, които хвърляха.

Мъчно бе да се предскаже как ще свърти битката, ако не беше предателството на Нокър.

В разгара на битката неочаквано изригна внезапна ослепителна светлина. После силна експлозия разтърси укреплението и земята под краката ни. Испанците още повече се изплашиха и се обърнаха да видят дали не е изригнал вулкан зад тях. Морган се възползва от суматохата.

— Напред! — извика той.

— Напред! — отекнаха капитан Нежни, Скарфас и всички други капитани.

И сами дадоха великолепен пример на хората си, като бързо се покачиха върху стените на укреплението, преди испанците да се съвземат.

Буканиерите ги последваха със силни викове. Испанците се обърнаха да се бият отново, но беше вече късно. Ние връхлетяхме с пълни пищови и безмилостни саби. Неприятелят беше обезсърчен. Видът на капитан Нежни, който си пробиваше път сред редовете му, на Скарфас, който след всяка своя жертва изпускаше по едно проклятие, на Големия Дикстън, който стърчеше над всички и поваляше наляво и

надясно враговете с желязна пръчка, и над всички — видът на Морган, който беше пример за хората си, срази неприятеля.

Някои започнаха диво да бягат, напразно търсейки безопасно място. Други падаха на колене, молейки за пощада. Някои още се биеха, докато намериха смъртта си под нож или куршум. От всички, които останаха върху стената, нито един не беше пощаден.

Съпротивата беше сломена и буканиерите се разпръснаха, щастливи като ученици, да дирят като на игра скрити пленници. Намерените или биваха убивани веднага, или ги измъчваха, за да задоволят жестоките си страсти.

Опитах се да намеря Морган и да го помоля да не избиват безмилостно невинните испанци, но не можах да го открия. Той и няколко избрани от него хора бяха отишли да дирят съкровищата на града.

Помолих Дикстън да потърсим някой испанец, който може да ми каже нещо за баща ми. Пътят ни отведе до мястото, където беше станала експлозията.

Облегнати на купчина развалини, видяхме Нокър. Облечен в свещенически дрехи, той си пушеше спокойно.

— Нокър! — прошепнах на другаря си и се снишихме зад развалините на една стена, като не желяехме да имаме повече работа с предателя.

След малко видяхме двама буканиери да се приближават, вероятно дирейки още испанци. Като съзряха мнимия свещеник, те извикаха от радост и се забързаха. Може би бяха забравили изричните думи на Морган да не закачат никой свещеник, додето не го поздравят с думите „Смърт на испанците!“, на което трябваше да се отговори: „Мансвелт“. Те обаче не му казаха нищо и единият от тях го мушна с върха на сабята си, докато другият се готвеше да го разреже на две.

Нокър не се опита да им дава обяснения. Той протегна скритата в дрехата си ръка, в която държеше пищов, насочи го към оня, който го беше мушнал, и натисна спусъка. За момент помислих, че куршумът не беше улучил, защото човекът остана прав. Но скоро той се хвана за гърдите, залюля се тежко и падна по лице.

Другарят му с рев се хвърли да отмъсти. Острието на ятагана му се издигна и вече се спускаше. Свещеникът още не беше се помръднал. В последния момент Нокър се хвърли под ръката на другия, така че

двамата застанаха гърди до гърди. Острието на един нож блесна на слънцето и вторият буканиер падна, преди да извика.

— Да си вървим — прошепна бързо Дикстън. — Това не е човек, а демон. Да се надяваме, че никога няма да бъде на служба при Морган. Господ знае какви жестокости ще измисли.

И ние тихо пропълзяхме настрана.

Последваха няколко дни на такава разпуснатост и пианство в Порто Бело, които ме изпълват с отвращение, като си ги припомня. След като напълниха корабите си със събраните съкровища, буканиерите така му пуснаха края, че ден и нощ можеха да се намерят десетки мъртвопияни по средата на улиците на Порто Бело.

Защо Морган не контролираше хората си по-добре? Никой не можеше да отрече, че той е в състояние да ги спре. Мисля, че това той правеше нарочно, защото те щяха да се бият още по-ожесточено при втори подобен случай.

Но адмиралът беше твърде опитен командир, за да се изложи на риска да бъде изненадан от някой неприятел. През цялото време, докато бяхме в Порто Бело, той държеше голям брой от хората си трезви и под оръжие. Два галеона ден и нощ сновяха по хоризонта на стража. Морган не възнамеряваше да бъде излъган, както бяха излъгани испанците.

Аз още продължавах да бъда прислужник и често трябваше да служа на Нокър, който се ползваше с голяма почит от страна на адмирала. Този предател ми беше ужасно антипатичен, а и той ми отвръщаше със същата омраза. Почти веднага щом беше назначен за капитан на буканиерите, намери начин да ме обвини в мързел и да ме накаже с няколко удара с края на въжето. Тъкмо ми беше нанесъл силен удар по рамото, когато се появи Морган и гневно го застави да се махне. След това вече той никога не се опита да ме наказва физически, но навсякъде ме преследваше с грубостите си. Това, което ме нараняваше най-много, беше мисълта, че той настройва Морган против баща ми, а аз имах голяма вяра, че ще освободя баща си с помощта на адмирала.

Една вечер, както Джим свиреше леки песнички на още трезвите буканиери, при нас дойде човек, който беше бягал дълго време. Нозете му едва го държаха и той падна от изтощение. Всички се струпаха около него и започнаха да го свестяват. Алджи, който вече беше

изгубил голяма част от женствеността си, натопи парцал във вода и започна да разтрива припадналия. Съвзел се от тези грижи, той се изправи на крака и попита за Морган:

— Бързо! Бързо! Испански сили идват насам от Панама.

Адмиралът пристигна при тази новина. Веднага бяха свикани всичките му офицери. На трезвите беше заповядано да прекъснат даването на повече вино. Вестителят съобщи, че испанската войска се състояла от около две до три хиляди добре въоръжени войници. Придвижвали се доста бавно поради мъчителния път. Хора бяха вече разпратени да съобщят на всички външни постове да се оттеглят бавно към Порто Бело.

— Две или три хиляди, а? — каза Морган. — А ние имаме едва триста въоръжени човека. Няма нужда да се безпокоим за отстъпление.

Когато след два дни испанците се появиха пред Порто Бело, всеки буканиер се беше оправил от пиянството и се намираше в бойна готовност — да умре при защитата на града, така скъпо превзет.

Но нямаше нужда от борба. Испанците изпратиха човек да преговаря за мир. Той беше приет от Морган и ми беше заповядано да донеса вино.

Отначало испанецът се опита да си придаде голяма важност, като поиска всички буканиери да се предадат. Морган се изсмя и го попита дали мисли, че буканиерите, които са били достатъчно храбри да превземат Порто Бело, няма да могат да го защитят. След това испанецът предложи, сякаш по милост, да позволи на буканиерите да се оттеглят невредими на корабите си. Морган пак се изсмя.

— Защо да говорим като деца, сеньор? Ние прибрахме всичките богатства, които можеше да намерим в Порто Бело, на корабите си. Можехме да отплаваме отдавна, ако пожелаехме. Мислите ли, че съм останал, за да прием по чашка вино с вас? Не, сеньор, въпреки че това ми прави чест — и той се поклони. — Ние ще стоим в Порто Бело, докато успеете да ни изпъдите... А това, ще се убедите, не е лесна работа. Или ще трябва да ни дадете богатство, за да си отидем доброволно.

В края на краищата Морган успя да се наложи. Не по-малко от сто хиляди златни кюлчета бяха връчени на буканиерите, за да опразнят града. Това, заедно с плячката от Порто Бело, значеше, че смелото начинание богато ще възнагради буканиерите.

— А сега, сеньор — каза испанският офицер, след като преговорите бяха завършили, — имам известие за вас от губернатора на Панама. Той ви моли да бъдете така добър да му изпратите едно от оръдията, с които сте успели да превземете Порто Бело, град, който смятахме за непревземаем.

С весело изражение на лицето Морган извади един пищов от пояса си и го подаде на изненадания офицер.

— Ето, сеньор, изпратете това на губернатора. Това е единственото оръжие, което сме употребили при обсадата на града. И можете да добавите — никога не съм бил по-сериозен. Ако губернаторът на Панама е достатъчно добър да запази това оръжие за дванадесет месеца, аз и буканиерите ми ще го посетим лично, за да си го поискаме.

ПОЛИ ФЛИНДЪРС СЕ ПОЯВЯВА

Натоварени с плячка, нашите кораби отново влязоха в Порт Роял. Известия за падането на Порто Бело бяха вече изпратени до Ямайка. Адмирал Морган очакваше да го посети сам сър Томас Модифърд и да го поздрави, но беше разочарован. Вместо това дойде един офицер, който донесе писмо до адмирала.

Морган го прочете и тъмна сянка премина по лицето му.

— Да не мисли, че буканиерите са роби? — извика гневно той и захвърли известието от генерал-губернатора. — Кажете на сър Модифърд, че ще се постарая да го посетя утре. В момента съм твърде уморен, защото току-що се върнах от акция, която бе полезна за Англия.

Когато офицерът слезе в лодката си, адмиралът се обърна към капитан Нокър и му обясни причината за гнева си.

— Заповядва ми да го посетя веднага, като че ли съм му подчинен офицер. Хайде де! Той ще види, че буканиерите могат да минат и без него, ако стане нужда, въпреки че имам голямо желание да се бия на страната на Англия, докато заплатата е добра!

В същото време Алджи зяпаше към сушата с жадни очи. През време на пребиваването си при буканиерите той беше станал много по-мъжествен, макар че не преставаше да бъде прицел за подигравките им. Заякнал бе и можеше да яде всичко, което му даваха. При все това жадуваше да почувства твърда земя под краката си и да бъде сред цивилизовани хора. Той не се чувстваше у дома си сред грубите буканиери.

— Няма ли да дойдеш с мен, Артър? — попита ме умолително същата вечер. — Сигурен съм, че сър Томас ще ти прости бягството. Хайде да избягаме нощес.

Дикстън го дочу и запита как възнамерява да отиде до брега. Старият ми възпитател отговори, че може да доплува до брега, въпреки че бях сигурен, че ще се удави още на половината път.

— А какво ще кажеш за батко ти Джак? — попита Дикстън.

— Джак? Кой Джак?

— Джак Акулата. Ще му направиш една отлична вечеря, не се съмнявам.

След това Алджи би се съгласил да плува само под дулото на пищова. Но той беше решил да избяга и искаше да му помогна да открадне една от лодките.

— Не мога, Алджи — казах. — Знаеш много добре защо избягах. Да науча нещо за баща си и да му помогна да се освободи, ако е възможно. Докато буканиерите могат да ми услужат, аз ще остана при тях.

Алджи престана да ме убеждава, но не желаше вече да пътува заедно с Морган. Като видя, че бях решен да остана, той започна да ме моли да издействам свободата му от адмирала.

— Той ще стори това заради теб, Артър... И помни, че загазих заради теб.

Нещастieto на бедния човек ме разчувства, но се страхувах, че веднага щом стъпи на твърда земя, ще отиде при сър Томас Модифърд. Затова, преди да му обеща помощта си, поисках от Алджи да гарантира, че няма да ме издаде на генерал-губернатора.

— Но ако адмиралът откаже? — въздъхна тежко Алджи. — Това значи още едно пътешествие с тези... — и той не можа да намери думи как да ги нарече.

— Надявам се, че ще ти позволи — казах му утешително, — но ако не позволи, не се отчайвай. Ще ти помогна да спуснем малката лодка някоя нощ и ще можеш много лесно да отидеш до брега с нея.

Съжалявам, че бях внушил тази идея на Алджи, защото на другата сутрин, когато излязох на палубата, Дикстън ме посрещна с лоши новини. Алджи беше изчезнал и една лодка липсваше. Бях двойно изплашен. Първо, да не би да се е случило някое нещастие с Алджи, и второ — да не би да ме издаде на сър Томас.

Стоях като на тръни почти цялата сутрин, докато наблюдателят ни извести, че лодката на губернатора е тръгнала от брега. Морган ми поръча да изчистя и донеса най-добрата му униформа. Докато я обличаше, ми поръча да донеса вино и плодове. Извърших бързо всичко, понеже исках да изчезна, преди губернаторът да стъпи на кораба. И когато адмиралът се готвеше да ми даде още една поръчка, го помолих да ме извини.

— Защо, как е възможно това? — попита той учудено.

— Защото, сър, не желая губернаторът да знае, че съм на вашия кораб. Сигурно ще се опита да ви убеди да ме предадете отново на него.

Морган се изсмя високо.

— Ама че работа, момко, бях забравил, че ти избяга от губернатора. Уверявам те, че е приготвил дряновица за тебе, и не знам какво ще стане, ако те пипне пак. Но не се страхувай, няма да те пусна така лесно, момчето ми. Ей тука, пххни се зад тази завеса. Тук сър Томас никога няма да се сети да те дири.

Сторих бързо това, което ме посъветва. Доста след като се бях скрил, един от хората дойде с известие, че губернаторът искал да види адмирала.

— Доведете го долу! — заповяда Морган и застана със скръстени ръце, очаквайки появяването на сър Томас Модифърд.

— Добро утро, сър — каза адмиралът, когато губернаторът влезе и вратата се затвори след него.

Сър Томас каза едно вежливо „добро утро“ и постави шапката и бастуна си върху масата, преди да направи някоя забележка.

— Изпратих известие вчера да ме посети — каза най-сетне той с недоволен тон.

— И аз изпратих отговор, че съм твърде изморен. Предполагам, че сте чули за успеха ни в Порто Бело. Една такава експедиция дава малко време на командира ѝ да си почине.

— Тъкмо затова исках да ви видя. Кой ви е наредил да нападате Порто Бело? Вашата задача, сър, се ограничава само с пленяването на испански кораби, които бродят из тези води.

Морган почервеня силно и аз видях как грамадните му юмруци нервно се свиха зад гърба му.

— Това ли е вашата признателност? — попита гневно той. — Не идваше ли опасността за Ямайка от Порто Бело? Награда, не укори, трябва да ми дадете...

— Добре, така да бъде — каза губернаторът, който беше не помалко ядосан, макар гласът му да звучеше спокойно. — Чувам, че сте задигнали голяма плячка от Порто Бело, да не споменавам и големия откуп, който сте взели, за да се оттеглите.

— Добре, сър, какво от това?

— Нищо, бих искал да зная само каква част от нея ще ми дадете за краля и за хазната на Англия.

— Защо, сър — каза Морган, — ние сме се споразумели. За да ни се отплати за услугите, английското правителство ни оставя да делим цялата плячка наравно помежду си.

— За плячката — може би, но нищо не се казва за откуп.

— Няма да споря — отвърна Морган. — Успокойте се. Правителството ви няма и да помирише парите. Защо ли? Защото вече са разделени между хората ми. А да вземеш обратно пари от буканиери, освен в кръчмата, е много опасно — все едно да вземеш от гладен лъв плячката му.

Сър Томас Модифърд си прехапа устните и едва успя да овладее гнева си. Морган беше предизвикан и искаше да продължи разправията.

— Моля, какво е следващото ви оплакване? — попита той. — Щом като съм направил добро на Англия, като превзех Порто Бело едва с четиристотин човека, естествено, очаквам няколко обвинения да се стоварят върху главата ми.

— Добре, адмирал Морган, щом искате, ето още едно обвинение. И понеже имам свидетел в този случай, може би ще пожелаете да присъства.

— Разбира се — отвърна Морган с пресилена учтивост.

При тези думи генерал-губернаторът пристъпи към вратата и я отвори, за да влезе... Алджи.

Той беше преоблечен, косата му — добре сресана, а брадата — избръсната.

— Е! — изрева Морган, като впери поглед в Алджи. — Какво имате да се оплачете от мен?

Дали последните му преживелици бяха засилили мъжествеността му, или присъствието на губернатора му вдъхваше вяра, но Алджи не се изплаши от страшния поглед.

— Сър — каза той, — единственото, от което мога да се оплача, е, че държите момчето Артър Елиъс на кораба си.

— А нещо за твоето отвлечане? Няма ли да се оплачеш за това? — попита изненадано губернаторът.

— Не, сър, няма от какво да се оплача — отвърна Алджи.

В този момент Алджи се издигна високо в очите ми. Никога не бях помислял, че той се интересува толкова от щастието ми. Като почувствах, че също така трябва да се покажа важен, аз излязох от скривалището си и се изпречих пред гневния губернатор.

— Така, ти си тука, а? — извика той и протегна ръка към бастуна си.

— Да, сър, и изложих причината в бележката, която ви оставих, въпреки че не ви казах за намерението си да се присъединя към флота на адмирал Морган. Моля, не ме смятайте за непризнателен. Аз не можех да остана спокойно при вас, без да узная нещо за съдбата на баща си.

Гневът на адмирала изчезна, когато той видя моето отчаяно положение.

— Не бъдете прекалено строг към момчето, сър Томас — каза той. — Ако бяхте видели как храбро се биеше, като истински мъж, щяхте да се гордеете с него.

Даже Алджи искаше да каже нещо в моя полза.

— Ще бъде интересно да знаете, сър Томас, че усилията на Артър не са били напразни. Той е научил от един испански пленник, че сър Хю Елиъс е жив, но в испански ръце в Маракайбо или в Панама.

Най-после се стигна до споразумение. Аз трябваше да живея у губернатора, докато флотът беше в пристанището. Но ако той предприемеше някое пътуване, което можеше да донесе новини от баща ми, щеше да ми бъде разрешено да се кача на кораба на Морган. Последното обещание, дадено от губернатора, ме задоволи много. Той обеща да изпрати адмирал Морган начело на една експедиция до Маракайбо веднага щом флотът се екипира добре.

— А сега — каза адмирал Морган, — за да покажем, че всичко лошо между нас е забравено, нека изпием една бутилка. Това вино е от избата на началника на Порто Бело!

Ние, четиримата, седнахме като добри приятели. Сякаш Морган и губернаторът никога не се бяха карали, аз никога не бях бягал от дома на сър Томас, Алджи никога не бе отвличан от буканиерите.

Последваха монотонни дни в Порт Роял — с малки изгледи, че губернаторът някога ще изпрати флот в Маракайбо. В същото време буканиерите се наслаждаваха на почивката си в пристанището. Благодарение на плячката от Порто Бело те имаха даже излишни пари.

„Яж и пий, докато можеш. Утре може би ще умреш. А ако не — има още много плячка по света“ — казваха често те.

Един инцидент се случи по време на престоя ми при губернатора, та успях да получа новини за баща ми. Дикстън, който имаше навик да ме посещава всяка вечер заедно с Джим, дойде една вечер с някакъв нисък тъмнолик човек. Отначало не го познах, но когато Дик спомена, че е бил на борда на „Скитник“, се приготвих да чуя разказа му.

— Познахте ли ме сега, млади господине? — попита той, подавайки голямата си мръсна лапа, за да се здрависаме. — Наричат ме Поли^[1] Флиндърс, въпреки че сега не представлявам много приятна гледка.

Право да си кажа, не можех да си спомня и затова смених темата, като попитах как е успял да избяга, когато „Скитник“ е бил превзет.

— Избягал, казвате вие? А, никак не ми се вярваше, че някой от нас може да избяга, когато два испански галеона ни обградиха от двете страни. Но баща ви и капитан Барет ни дадоха такъв пример, че бяхме готови да умрем с оръжие в ръка въпреки съзнанието, че не можем никога да победим. Противниците ни превишаваха така много по брой, че аз се чудя как не ни пометоха още при първата атака. Баща ви, млади господине, се биеше със сабята си толкова хладнокръвно, сякаш просто се фехтуваше, а не се биеше на смърт. Той рани не един, докато най-послед куршумът в дясната ръка не го накара да хване сабята с лявата...

— Зле ли беше ранен? — попитах, треперейки при мисълта за опасностите, на които се е излагал в оня момент.

— Не, млади господарю. Когато го видях за последен път, той беше добре и раната му почти заздравяваше. Сега да се върнем към битката. Като видя, че половината от хората ни бяха паднали, а останалите — съсипани, капитанът разбра, че „Скитник“ скоро ще бъде в испански ръце. Той не можеше да понесе това. Аз го чух да пошушва на сър Хю Елиъс: „Задръж ги още пет минути, за да се опитам да хвърля кораба във въздуха.“ Баща ви кимна весело, но мога да ви кажа, че коленете ми се разтрепераха. Съвсем не е приятно да знаеш, че всеки момент можеш да полетиш към небесата. Както и да е, продължих да се бия с надеждата, че смъртта скоро ще ме спаси от

това изпитание. „По-добре да ме промушат или да ме застрелят, отколкото да бъда разкъсан на парчета“ — мислех си аз.

— Струва ми се, че разликата не е голяма — възрази Дикстън.

Поли Флиндърс озадачено се почеса по главата.

— Имаш право, Дик — допусна съжалително той. — Както и да е, жив или мъртъв, не бях хвърлен във въздуха. А защо? Защото, преди капитанът да напусне палубата, един куршум го удари в гърба и го уби.

— Бог да го прости! — каза Дикстън, дълбоко разчувстван, защото капитан Барет беше отличен шкипер, почитан и уважаван от всеки, който беше плавал с него.

— Амин — добави Флиндърс. — Видът на нашия мъртъв капитан ни накара да забравим за момент опасността. Ние побесняхме и ако имахме още малко хора, щяхме да отблъснем испанците. Но паднаха още от нас и когато баща ви, който винаги водеше битката, получи силен удар в главата и падна в несвяст, останалите сложихме оръжие. Да благодарим на испанците, че бяха милостиви към нас. Те се грижеха за баща ви така, че той скоро се съвзе. Погребахме капитан Барет като истински моряк, а онези от нас, които бяха ранени, получиха облекчение за раните си. Неприятностите започнаха, когато ни стовариха в Порто Бело.

При това Поли Флиндърс потрепера и очите му се изпълниха с ужас.

— Кажи ми — помолих аз, въпреки че се страхувах от ужасите, които очаквах да чуя.

И той ми разправи как били разпитвани един по един от някакъв член на инквизицията. И понеже англиканската религия била обявена за еретическа, всички били осъдени на мъчение. Никога няма да забравя ужаса, който изпитах, когато Поли ми показва обезобразения си завинаги палец от специална машина за тази цел.

— Те мислят да спасят душата, като подхвърлят тялото на ужасно мъчение — каза горчиво той.

— Баща ми... баща ми... беше ли третиран така? — едва успях да избърборя аз.

— Не, млади господине. Но какво ще го правят, един Господ знае. Поради раната му и удара в главата той беше признат за негоден да издържи мъчението. Когато се пооправи, пристигна известие, че

Порто Бело ще бъде атакуван, и всички затворници бяха изпратени или в Панама, или в Маракайбо.

— Заедно ли ви държаха в затвора, та знаеш толкова за баща ми?

— Не, млади господарю. Но не всички испанци бяха жестоки към нас... Имаше един бледен, болничав хлапак със златно сърце. Той припълзяваше често до нас, когато подлудявахме от болки след големите мъчения, и носеше мехлем за раните ни или ни тешеше с благи думи. Той ми съобщаваше всичко за баща ви.

Как бях доволен, че можах да спася този испански младеж в Порто Бело! Бях уверен, че това е същият самарянин, който е облекчавал мъките на нещастните англичани.

— Когато дойде заповед да ни преместят, бях луд от щастие — продължи Поли. — Всичко ми изглеждаше по-добро, отколкото да остана там, където бях. Един ден, към обяд, бяхме изведени от килиите и очите ни се затвориха от силната светлина. Бяхме готови да се прегърнем от щастие, но испанските войници ни разделиха с пиките си. Оковаха ни във вериги и най-после дойде заповед да тръгваме. Никой от нас нямаше ботуши на краката си, нито нещо на главата или тялото си, за да го брани от слънцето. Камъните изподраха краката ни, слънцето израни гърбовете ни, горещината пресуши гърлата ни. На всичко отгоре камшиците на водачите ни плющяха по гърбовете на нещастниците, които не можеха да вървят достатъчно бързо.

Додето слушах, гневът почти ме задушаваше и се заклех да отмъстя за баща си, ако някога позная мъчителите му.

— А понякога — продължи Поли — си мислех, че е било само кошмар, но раните по гърба ми припомнях действителността. Педро Косматия беше най-жесток към нас. Той е цял гигант, по-голям от тебе, Дик. Тялото му е покрито с гъста черна козина. Той е черен на вид, но сърцето му е още по-черно.

— Педро Косматия! Ще запомня името му. Той ли... — не можах да довърша въпроса си. Искях да кажа: „Той ли измъчваше баща ми?“

— Ще ти разкажа, момче, въпреки че това може да те нарани. Беше към края на втория ден. Просто едва се влачехме и желяхем смъртта. Тогава се препънах и не можах да се изправя. Педро Косматия дойде с широкия си камшик в ръка. Един път, два пъти, три пъти изсвири той около голия ми гръб и сякаш ме проряза. Тогава си спомням, че едно тяло се стовари върху моето и свиренето на камшика

продължи отново. Знаеш ли какво се случи, момко? Баща ти, Бог да го благослови, се бе хвърлил отгоре, за да ме защити, и получи остатъка от ударите, предназначени за мене. Трябва да съм припаднал, а когато се свестих, беше нощ и луната светеше от горе. Спомних си какво се беше случило и припълъзах до баща ти. Той лежеше по гръб на земята. Не мога да ти опиша състоянието му. Започнах да му благодаря, но той не ми позволи да кажа ни дума. И въпреки страданието, се опита да се усмихне, хвана ме за ръка и ми пожела повече кураж. Момко, ти имаш баща, с когото всеки би се гордял, и ако не направиш всичко възможно да го спасиш, не си достоен син за него!

— Поли! — казах решително аз. — Или ще го спася, или ще загина при опита си да го спася. А ако някога съдбата ме събере с Педро Косматия, ще направя всичко, за да му отмъстя!

— Да! — извика Диксън. — Тука има още един на твоето мнение. Само да мога да сграбя косматата шия на този приятел...

Той не довърши изречението, но начинът, по който сви мускулите си и сгърчи здравите си пръсти, беше много по-изразителен от думите му.

— Знам, че крушката си има опашка — каза Поли. — Аз съм готов да се присъединя към вас, когато тръгнете да го дирите. Сега сигурно се чудите как съм успял да избягам. Късмет, нищо повече. Веригите, които ме свързваха с баща ти, трябва да са имали някоя разтворена халка. Една нощ, както си почивахме, се събудих и видях баща ти да работи грижливо над веригата, която ни съединяваше. Не можех да му помогна, защото бях вързан с много къса верига за врата. Часове, или поне така ми се стори, той търпеливо търка веригата с един груб камък. Най-после веригата се отвори и аз, първият човек от редицата, бях освободен. Първата ми мисъл беше да избягам колкото е възможно по-скоро. Но аз спрях с разтуптяно сърце, да не би някой от пазачите да ме забележи. Баща ти ми каза, че със стоене нищо няма да направя. Зазоряваше се и ако се чудех дълго, щяха отново да ме оковат. Като му благодарих за това, което беше сторил за мене, потеглих. Откраднах една лодка, след това бях взет от фрегатата „Оксфорд“, един от корабите на буканиерите, но това няма да те интересува много. Навярно ще искаш да чуеш известието, което баща ти изпраща?

— Баща ми? — извиках аз. — Какво ти каза?

— Когато се сбогувахме, той ми пошушна следните думи: „Ако избягаш, Поли, опитай се да узнаеш дали момчето ми е слязло благополучно на брега. Намери го и му кажи, че съм добре и съвсем не съм отчаян, че испанците ме откарват в Маракайбо или в Панама. Ако иска, може да се опита да ме освободи. Но го заклевам да пази собствената си свобода преди всичко. Аз се моля Бог да бди над него!“

---

[1] Поли — папагал. (англ.) — Б. пр. ↑

СТИГАМЕ ДО МАРАКАИБО

Въпреки че нетърпеливо очаквах деня, когато щях да тръгна да диря баща си, нищо не можеше да се направи, докато флотът на Морган не се приготвеше да отпътува. Чак на другата година, през януари 1669, да бъда по-точен, адмиралът прати известие до всички буканиери, които желяеха да се присъединят към него в този поход. Той им обещавахе „немалко опасности, битки и плячка“. Всички трябваше да се съберат на среща на остров Кау.

Името, което Морган си беше спечелил с храбростта и успехите си, доведе на тази среща буканиери от всички народности.

Построиха голям лагер на сушата и докато Морган и главният му съветник Нокър подреждаха хората си, капитаните му отидоха да ограбят испанските селища около крайбрежието на Куба, за да се снабдят с провизии за пътешествието.

Имах голямо желание да придружа капитан Нежни при една от тези експедиции, надявайки се да науча нещо ново за баща си. Но адмиралът ме задържа при себе си. Той ми обясни, че се е заклел на сър Томас да не ми позволява да се излагам на излишни опасности. Но въпреки че нямах нищо против да остана с Морган, аз се ядосвах, когато гледах как Нокър му влияе, и то доста често в крива насока.

Нокър беше човекът, който подло изигра капитана на френския кораб в залива. Морган се беше опитал да убеди капитана на този кораб да се присъедини към флота му. Французинът, приятел на Пиер, който беше напуснал Морган в навечерието на атаката срещу Порто Бело, беше почти готов да се съгласи.

— Защо не поканиш френските офицери на нашия кораб? — многозначително му смигна Нокър.

— Искаш да кажеш?... — попита Морган, смътно схващайки подлите му намерения.

— Покани ги на борда. По една верига на ръцете и корабът е наш. Това е най-лесното.

— Но какво ще кажат френските буканиери? Може би това ще разедини отново силите ми.

— Не се плаши. След всичко, което направи в Порто Бело, французите ще те следват.

Така Нокър прокара идеята си. Френските офицери бяха поканени да обядват на „Оксфорд“, главния кораб на Морган, и без да подозират опасността, дойдоха на борда.

Обедът почна добре и французите бяха във весело настроение. Весел беше и Морган, но поради друга причина. След като яденето свърши, адмиралът поръча да напълнят чашите.

— Братя от крайбрежието! — започна той с насмешлив поглед. — Надявам се на сполука в новото начинание. Вярвам, че и вашият кораб ще заеме достойно място в него.

И докато гостите се споглеждаха, чудейки се какво могат да значат тези думи, вратата на кабината се отвори и четирима буканиери насочиха пушките си срещу французите. В същото време адмирал Морган, Нокър и другите английски офицери извадиха пищовите си.

— Господа, какво значи всичко това? — попита умолително френският капитан.

— Това значи — обясни Морган, — че на нас ни е нужен корабът ви. — Веднъж мухата влезе ли в мрежата на паяка, там трябва да си остане. Изкарайте ги навън, момчета!

Всяко съпротивление би означавало смърт. И гордите французи спокойно се оставиха да бъдат оковани във вериги. В същото време оръдията на „Оксфорд“ се обърнаха към френския кораб. Английските буканиери окупираха кораба, без да се даде изстрел, защото французите не можаха да разберат какво става.

Морган и Нокър бяха възхитени от сполуката на плана. Заповядаха ми да им донеса още вино и изпратиха бъчва ром на моряците, за да отпразнуват победата.

Скоро веселите звуци от гъдулката на Джим се разнесоха из кораба, смесени с виковете и песните на хората. Краката затропаха по палубата, моряците се понесоха в лудо хоро.

Офицерите пиха не по-малко от самите моряци. Морган ставаше все по-червен в лицето, като се олюляваше на крака. Нокър беше седнал и обръщаше чашка подир чашка. На мене ми се струваше, че с

всяка изпита чаша лицето му ставаше още по-зло. Пияни бяха и другите офицери.

— Защо те да имат музика, а ние да пием без музика? — заяви Нокър с дебел глас.

— Момче — каза Морган, като се обърна към мене с блуждаещ поглед, — изтичай и кажи на гъдуларя да дойде веднага. Хайде, бързо!

Изтичах горе и видях, че бурето, поделено между хората, беше оказало своя ефект. Мнозина се търкаляха в пиянска дрямка, а други се тътреха насам-натам, като се опитваха да пият още. Неколцина се мъчеха да играят под веселата мелодия на Джим.

Единствените трезви, освен Джим, бяха приятелите ми Дикстън и Поли Флиндърс. Верни сърца! Те не пиеха с другите, защото искаха да бъдат готови да ми се притекат на помощ всеки момент, ако случат го наложи.

Предадох адмиралската заповед на Джим и въпреки пиянските мърморения на някои от играчите той се приготви да ме последва. При това някой извади ножа си и заплаши да намушка Джим, ако не продължи да свири.

Джим застана в недоумение, при което оня размахна ножа си застрашително и ми нарани бузата. Това беше достатъчно за Дикстън. С два скока той се озова при мен и с ловък удар на големия си десен юмрук повали буканиера на палубата.

Поли Флиндърс веднага се присъедини към приятеля си и двамата, с готови за действие юмруци, се огледаха наоколо да видят дали някой друг няма да се съпротивлява. Като разбрахме, че няма повече желаещи да ни вредят, ние с Джим се отправихме надолу.

Тъкмо се готвех да вляза в кабината, когато ужасна експлозия ме изхвърли на няколко метра и ме повали на земята.

Трябваше да минат няколко минути, за да се опомня. Като се изправих, видях, че предната част на фрегатата е отхвърчала, а останалата гореше. Очернени греди плуваха из морето и наоколо миришеше на барут.

— Добре ли си? — викна Дикстън, още под впечатлението от експлозията.

— Само се натъртих малко. Какво се случи?

— Мисля, че французите си отмъстиха. Те хвърлиха „Оксфорд“ и себе си във въздуха. Потъваме бързо. Трябва да спуснем някоя лодка.

— Ще отида да потърся Морган — отговорих аз и се отправих надолу.

Дикстън ме последва.

Вратата на кабината на Морган беше изхвъркнала от пантите и ни препречваше пътя. Дикстън се напъна и успя да я отмести. В кабината нямаше признаци на живот.

Морган, Нокър и останалите лежах в различни пози. Отново помислих, че са мъртви, но като допрях ухо до гърдите на Морган, чух сърцето му да бие силно.

Дикстън изнесе адмирала на палубата.

— Ще потъне скоро — каза Дикстън. — Надявам се, че ще има лодка за нас.

Всички лодки бяха станали на парчета, но нямаше опасност да се издавим, защото наблизко имаше други от корабите в залива.

— Разполагаме само с няколко минути — каза Дикстън. — Остани при адмирала, Артър. Сега, момчета, последвайте ме, за да донесем и останалите...

Докато приятелите ми бяха долу, аз се опитах да свестя адмирала. Разтривах лицето му с вода, но той оставаше в безсъзнание. През това време още трима от офицерите бяха изнесени на палубата. Две лодки пристигнаха до кораба и някои от буканиерите се качиха при нас. Те снеха безчувствените тела в лодките, докато Дикстън и другарите му още веднъж се отправиха към кабината, за да продължат спасителните работи.

— Това е последният — каза Дикстън, като остави човека на палубата.

— Не е последният — казах. — Къде е Нокър?

Дикстън направи гримаса.

— Имам едно предложение — каза той. — По-добре да оставим тоя плъх да се удави. Чух го да подстрекава хората срещу Морган, като им разправяше, че не вземали това, което им се падало от плячката.

Въпреки че мразех Нокър толкова много, не можех да се съглася да го оставим да се удави като плъх в капан. Когато се спуснах надолу, Дикстън ме последва много колебливо и грубо изнесе подлия приятел на Морган.

— Надявам се, че няма да съжбяваш някой ден, момче — каза той, като подаде товара си на хората в лодката.

На „Оксфорд“ беше направено последно претърсване — да не би да е останал някой. Всички французи бяха загинали от експлозията, причинена от самите тях, и освен неколцината, които бяхме на другия край на кораба, никой от англичаните не се спаси.

Когато Морган дойде на себе си и научи какво се беше случило, гневно прехапа устни. Той не се отказа от плановете си, въпреки че ударът беше съкрушителен за незначителните му сили. Прати известие до капитаните да дойдат на кораба му и когато пристигнаха, им съобщи твърдото си намерение да атакува Маракаибо.

— Искаш ли да чуеш и нашето мнение? — попита буканиер със слаб глас и малък на ръст, но познат като един от най-силните от братята по крайбрежието (беше известен под името Джак Пушката — мълвеше се, че винаги се биел, като държал пушката си за цевта и я употребявал като тояга).

Бях го забелязал напоследък, защото той често се движеше в компанията на Нокър, който, както разбрах по-късно, бе сторил много, за да го убеди да се противопостави на плановете на Морган.

— Мнение? Ако някой от вас може да ми каже по-добър начин за превземането на Маракаибо, готов съм да го слушам. Ако пък иска да ме разубеждава, съветвам този приятел да не си хаби думите.

— При все това, адмирале, ще си кажа мнението. Най-напред — флотът ти не е достатъчно силен, за да понесе отсъствието на когото и да е от капитаните.

Морган преглътна това явно заплашване с отчаяно усилие. Като видя, че адмиралът не казва нищо, Джак Пушката продължи:

— Казваш, че си възнамерявал да поведеш силите си срещу Маракаибо. Знаеш какво значи това. Има едно укрепление, което държи входа. Най-напред трябва то да се превземе. Имаш твърде малко хора, за да оставиш гарнизон да го пази, докато обсаждаме Маракаибо откъм езерото, а може би и Гибралтар. И когато дойде време да се върнем, кой ще попречи на испанците да не вземат отново укреплението и да не ни преградят пътя на излизане от езерото?

Спокойните думи на Джак направиха доста голямо впечатление на присъстващите капитани. Морган обаче побърза да отговори гневно.

— Какво от това, ако го вземат отново? Щом можем да превземем форта веднъж, ще го превземем и втори път. Ще разрушим

форта, когато влизаме. Ще им трябват седмици, за да го поправят отново.

— Възможно е, адмирале — продължи Джак Пушката, — но помнете, че може да бъдете седмици в езерото. И когато дойде време да го напуснете, може да дойдат и испанските галеони да защитават изхода.

— И какво като дойдат? — попита предизвикателно Морган. — Никога ли не сте се били и побеждавали испански галеони?

— Освен френския кораб ви е сполучихте да придобиете и моя — продължи Джак, — но аз не желая да го вкарвам в капан. Вашият най-голям кораб има само четиринадесет оръдия, а останалите са нищо.

— Дори най-големият ми кораб да беше въоръжен само с пищови, пак щях да отида — Морган удари с юмрук по масата. — И по дяволите всеки страхливец, който не желае да отплава с мене! Нека ги видя сега, че да знам кой ще ме последва!

— Името ми е добре познато между братята, за да ме сметне някой за страхливец, като отказвам да ви следвам — отговори спокойно Джак Пушката. — Призовавам всеки капитан, който не желае да изгуби кораба си, да направи същото. По-добре да се откажем и да ни смятат за страхливци, отколкото да останем и да действаме като глупаци.

С тези думи той стана и напусна кабината. Неколцина капитани последваха примера му. Направи голямо впечатление, че повечето от французите се отказаха, понеже бяха много огорчени от избиването на братята им.

— По-добре да се отървем от тази измет! — извика Морган, привидно зарадван. — Помнете винаги, че колкото сме по-малко, толкова плячката е по-голяма.

След два дни се озовахме пред укреплението Маракаибо, което пазеше входа към езерото отвън. Презирайки прикриването, Морган отпрати кораба си право срещу укреплението и издържа твърдо на огъня. Останалата част от флота му го последва. Чак сега се видя ползата от редовните артилерийски упражнения, на които Морган така беше наблягал по време на престоя им на остров Кау. Всяко оръжие се почистваше, пълнеше и стреляше с голяма бързина и точност. Рядко някоя граната на буканиерите не попадеше в крепостта, докато малко от ударите на противника улучваха нашия борд.

При все това Морган се лъжеше жестоко, ако мислеше, че може да превземе укреплението с наличните амуниции.

Нашият обстрел престана призори. По обед се обаждахме от време на време, докато укреплението продължаваше да отговаря със същата сила. Морган се разхождаше по предната палуба, като не смееше да даде заповед за атака с лодките, защото имаше твърде малко хора и се страхуваше, че ще ги потопят, преди да стигнат до укреплението. Огънят от форта отслабна при залез слънце, след което изведнъж спря. Въпреки несигурността си Морган реши да нападне с лодките през нощта. Застана в първата лодка заедно с мен. Следваха двадесет лодки, всяка натъпкана с хора, вържени до зъби.

Гребците се наведоха над лопатите, очаквайки всеки момент оръдията от крепостта да ги обсипят с гранати. Не се чу обаче нито един изстрел. Лодките стигнаха до сушата, без да има кой да им се противопостави. Буканиерите слязоха на брега и се затичаха към укреплението.

Гарнизонът беше отстъпил — личеше ясно. Нито един пушечен изстрел не поздрави приближаването ни. Ние се промъкнахме в укреплението и навсякъде намирахме доказателства за точната ни стрелба. В стената имаше много дупки, много оръдия лежах изпотрошени, с мъртви артилеристи край тях.

Буканиерите, верни на инстинктите си, се втурнаха да плякосват. Аз имах други планове. С Диксън и Поли Флиндърс започнахме да дирим някой ранен испанец, за да ни каже нещо за баща ми.

Отначало ни се стори, че испанците са взели със себе си при отстъплението всички ранени. Но Поли Флиндърс пръв намери ранен в едно от подземията. За наше голямо учудване той беше със запушена уста и вързани ръце и крака, за да не може нито да говори, нито да се движи. По-късно научих причината за всичко това. Човекът на име Алонсо се изплашил от буканиерите и се опитал да избяга, преди да се даде заповед за отстъпление. За наказание бил оставен в подземие, за да сподели съдбата, която се готвела за буканиерите.

През цялото време, докато го развързвахме, ме поразяваше ужасният му поглед. Като изкарахме кърпата от устата му, той започна да прави отчаяни и отначало безуспешни опити да говори. Като видя, че това не върви, започна да жестикулира.

— Какво иска да каже този глупак, като размахва ръце във въздуха? — попита гневно Поли.

— Вероятно се моли — присмя се Джим. — Вижте как вдига ръце към небето.

Старателно го наблюдавах, мъчейки се да отгатна какво иска да каже. — Искан да каже, че ще хвъркнем във въздуха — извиках и като се обърнах към човека, го попитах на собствения му език дали е вярно това.

— Да, сеньоре, да — отговори възбудено той, сякаш моят въпрос му беше върнал говора. — Те оставиха фитил, който гори и ще хвърли склада във въздуха. Всеки момент...

— Къде? Бързо! — викнах аз.

Той сочеше на всички посоки, повтаряйки:

— Всеки момент... всеки момент...

— Бързо! — извиках на приятелите си. — Дикстън, иди да кажеш на Морган да прати хора да търсят.

— Защо да не се разкараме? — предложи Поли. — Така ще бъде най-безопасно.

— И да оставим другите да хвъркнат? Но аз разчитам на буканиерите да спасят баща ми! Хайде, бързо!

Пръв намерих пламъка, който лазеше към склада с барута. Оставаше още половин метър, за да хвъркнем към небесата. Хвърлих се като луд да го изгася. След като опасността беше предотвратена, изгубих съзнание.

Когато дойдох на себе си, Морган ме държеше в ръцете си. Около мене се бяха събрали повечето от буканиерите и ме гледаха втренчено.

— Извинете, сър, но вие знаете, че е обичай за братята да правят подарък на този, който е заслужил нещо. С ваше позволение, сър, аз се осмелявам да предложа на този младеж да си избере това, което пожелае от плячката на експедицията — каза един от буканиерите.

— Да, да! — чу се радушен отговор.

Аз се изправих и благодарих от сърце, но не желях плячка. Обърнах се развълнувано към хората.

— Много мило от ваша страна да ми правите такова предложение. Но не желя пари. Искан само помощта ви да освободя

баща си. Ако не го намеря тук, колко от вас ще преминат канала, за да го подирим в Панама?

Как добре си спомням лунната картина! Как силно звучат още в ушите ми сърдечните възгласи, които отговориха на въпроса ми. И аз имах пълна вяра, че ще успея.

Рано на другия ден нашите сили потеглиха за селището Маракаибо. Водеше ни испанецът, който ни предупреди за опасността. Той беше готов да стори всичко за нас, само да се спаси от мъчения.

— Имаше ли с тях един висок човек със сини очи? — попитах и описах подробно баща си.

Алонсо поклати тъжно глава.

— Мъчно е, сеньор, да различиш един роб от друг. Кожата на всички потъмнява, раменете им се превиват, лицата брадясват. Но зная, че английските затворници са били пленени миналата година. Чух, че един от тях бил самият губернатор на Ямайка.

Бях удовлетворен от това. Особено последните думи ме обнадеждиха много.

Преминахме благополучно през горите. Морган разпредели хората си около цялото селище. По даден сигнал излязохме от прикритията си и се втурнахме към града.

Но там нямаше кой да ни посрещне. Мъже, жени, деца и даже животни бяха избягали при новината за приближаването ни.

Въпреки бързината си жителите бяха успели да вземат и богатствата си... Това беше най-лошото за буканиерите.

— Нищо, момчета — Нокър посочи със сабята си горите наоколо, — ще ги открием, не се плашете!

ПЛЕНЕНИ ОТ ИСПАНЦИТЕ

Как буканиерите претърсваха около Маракайбо, за да открият жителите му, и как след това ги измъчваха, не искам да разpravям.

Те останаха там около три седмици, копаеха за скрити съкровища. През цялото време с нетърпение очаквах да тръгнем за Гибралтар, където може би беше баща ми. Помолих Морган да потегли по-скоро натам. В началото почти се беше съгласил, но Нокър скоро го разубеди.

Морган само изпрати известие по един от пленените испанци до хората на Гибралтар — да предадат веднага всички затворници, които държат, заедно с голям откуп. В противен случай ги заплашваше с обсада.

Може би беше щастие за мен, че жителите на Гибралтар пратиха обиден отговор. Получихме новини, че испански сили начело с известния водач дон Алонсо дел Камио Еспиноса окупирали укреплението при входа на лагуната Маракайбо. Тежки оръдия били поставени и гарнизонът бил така силен, че ако не сме напуснали лагуната веднага, можело пътят за отстъпление да ни бъде отрязан.

Преди да решим какво да правим, човекът, който беше занесъл известието на Морган до Гибралтар, донесе отговор.

Морган отвори писмото и се намръщи, като започна да го чете.

— Слушайте, братя от крайбрежието — обърна се към насъбраните се капитани. — Когато чуете обидния отговор на нашите искания, тогава ще решите дали да си отидем, преди да посетим Гибралтар: „Жителите на Гибралтар не плащат откуп на касапи. Те ви съветват да напуснете завинаги лагуната, преди да бъде затворен входът и осуетено завинаги отстъплението. Ако си искате затворниците, елате си ги вземете.“ Е, приятели, чухте отговора им. Има ли някой, който желае да си вървим веднага?

Никой не отговори.

— Да посетим Гибралтар! Така и мислех. Ще обесим автора на това писмо за краката, та птиците да изкълват очите му. Тръгваме по

обед.

Испанецът Диас, когото бяхме намерили в горите около Маракайбо и който беше издал много от сънародниците си, беше избран за водач до Гибралтар. Още веднъж стигнахме до Гибралтар: без да ни се противопостави някой, намерихме и този град опразнен. Също както и при Маракайбо, горите бяха претърсени и всеки намерен испанец беше подложен на най-жестоки мъчения.

По специална заповед от Морган ми беше позволено да разпитвам всеки пленник, преди да го подложат на мъчения.

Четвъртият разпитан пленник имаше да ни съобщи новини от английските роби.

— Закарани са на едно място, на около 15 километра от тук — каза той. — То е прикрито добре и хората ви сигурно няма да могат да го намерят, защото пътеката, която води към него, е известна само на неколцина души.

— А ти знаеш ли я? — попитах аз.

Човекът не ми отговори направо.

— И да я знаех, какво ще помогне това на вас или на мене?

Трябва да си призная, че се възползвах от жестокостта, с която буканиерите мъчеха пленниците си.

— Ако знаеш къде са затворниците и ни заведеш при тях, ще избегнеш съдбата на съотечественика си, когото измъчват ей там.

И аз му посочих един испанец, който беше вързан за палците на ръцете и оставен да виси така във въздуха. На гърба му беше окачен камък, за да се увеличат мъките му.

Испанецът потрепера и разбрах, че ще се съгласи с мен.

— Заведи ни при английските затворници и ще излезеш на свобода.

— Сеньор, ще изпълня желанието ви — обеща той.

Изпратих Джим да подири Морган, за да го помоля да ми даде отряд буканиери, с които да отидем до скривалището на испанците. За мое разочарование, той се завърна с новината, че Морган отпътувал с петдесет човека на експедиция, която щяла да трае няколко дни.

При това затруднено положение подирих капитан Нежни и поисках да ми помогне.

— Съжалявам, момко, но не мога да ти дам хора без съгласието на Нокър. Адмиралът остави него за свой заместник.

— Но ще ми помогне ли той? Знаете, че не ме обича.

— Това не мога да кажа. Но ще дойда с теб и ще се помъча да го убедя.

Приблжихме се до Нокър, който ме изгледа презрително, макар че поздрави доста приятелски Нежни. Изказах желанието си и подчертах факта, че Морган беше обещал да ми помогне да намеря баща си.

Нокър ме изслуша докрай, като ме гледаше с полузатворени очи.

— Направете всичко възможно да помогнете на момчето — помоли го капитан Нежни. — Той е дяволски храбър.

— Бих желал да му помогна — каза бавно Нокър и бях сигурен, че лъже. — Но не мога да ви дам хора, докато не се завърне адмиралът.

— Испанците никога няма да се осмелят да ни нападнат, човече!

— Мислите ли, че нямат шпиони, капитан Нежни? Мислите ли, че не знаят, че Морган ни е напуснал с още петдесет души? Мислите ли, че ако позволя да се отделят още петдесет човека, те няма да се осмелят да нападнат?

— За пръв път виждам капитан Нокър така предпазлив — изръмжа капитан Нежни.

Нокър почервения при тази обида и скочи. Страхувайки се да не би двамата капитани да прибегнат до оръжието си, побързах да прекратя кавгата, като попитах Нокър дали ще ми позволи да отида да търся затворниците само с моите приятели, без да вземам буканиери със себе си.

— Да, може да се обесите, ако искате — изсмя се той злобно.

— Подлец — възнегодува Нежни, като се отдалечихме. — Можеше да ти даде колкото искаш хора, защото буканиерите скитат из околността да гонят испанци.

— Ще трябва сам да отида — казах огорчено аз.

— Искан ми се да дойда с моите хора — каза Нежни, — но няма как. Нокър е главният сега. Но запомни, момче: ако ти е невъзможно да освободиш баща си сам, прати за мене.

И Дикстън се натъжи, когато му казах какво се беше случило.

— Ще дойда с тебе, Артър — каза той, — но работата е много рискована. Не вярвам много на нашия водач. Твърде вероятно е да ни устрои някой капан.

— Да — съгласи се Поли, — а на мене съвсем не ми се иска да попадна отново в ръцете на испанците.

— Трябва да се опитам — казах аз. — Ако баща ми е толкова близо, което е твърде вероятно, би било непростимо да не се опитам да го спася. А твърде несигурно е да чакам завръщането на Морган.

— Поне почакай до утре — посъветва ме Дикстън. — Може би Морган ще се завърне дотогава и ще ти даде хора.

Ще тръгнеш призори, нали?

Съгласих се. Поли и Джим изглеждаха също доволни. Пригответихме се добре за рискованото пътешествие. Пушките бяха почистени и напълнени, пищовите — също. Пригответихме и достатъчно провизии. Товарът на Дикстън беше двойно по-голям, отколкото на останалите, и когато се опитах да го вдигна, не можах.

Вечерта, когато седнах край големия огън, на който се печеше цял вол, се почувствах много неспокоен. Може би думите на Дикстън бяха причината, но какви ли не тъмни предчувствия пълнеха главата ми.

Не беше така с приятелите ми. Гъдуларят Джим беше седнал върху един пън, а Дикстън и Поли пееха дует:

*Ей, примката пригответиха
от тънкото въже
и бурето събориха,
увисна Бобтейл Дик.*

Слушателите наоколо се присъединиха в хор:

*Хванете се,
въртете се
със песен на уста,
че вече Дик виси.
Хванете се, въртете се,
морето ни зове.*

Припевът на тази песен ме преследва цяла нощ. Не знаех кой е този Дик, но се плаших, че и нас ни чака същата участ.

Закусихме рано и потеглихме, преди слънцето да се беше подало напълно. Дикстън и испанецът вървяха напред. Приятелят ми беше вързал водача през кръста, а краят на въжето беше закрепил за пояса си. Още преди да тръгнем, той му припомни, че при първия предателски знак ще бъде застрелян.

Светлината на новия ден и изгряващото слънце ни окуажиха. По едно време дори засвирих с уста и съвсем забравих, че трябва да бъдем предпазливи.

Отначало пътят ни беше лесен. Един или два пъти чухме шум в гората и помислихме, че сме изплашили някои избягали от града испанци. Никой не ни беше пречил дотогава, но по едно време пътеката изчезна и бяхме принудени да намалим ход. От време на време трябваше да си помагаме с брадвите, за да разчистваме пътя.

След едночасово уморително вървене Дикстън даде знак да спрем. Той изчисли, че сме изминали пет километра. След десет минути продължихме и потта течеше от нас като вода, постоянно ни измъчваха и рояците насекоми, които бръмчаха в лицата ни.

При третата почивка ни се случи първото нещастие, което предсказваше лош край. През цялото пътуване поведението на водача ни беше примерно. Но по някакъв начин испанецът беше успял да развърже въжето от кръста си. Той скочи внезапно и се хвърли към края на полянката, посред която бяхме седнали.

Дикстън светкавично вдигна пищова си и се прицели в бягащия човек, но не стреля, а се спусна да го гони.

Всичко това се случи така внезапно, че когато се изправихме на крака, Дикстън беше изчезнал. Най-добре беше да чакаме, защото можеше да се загубим, ако тръгнем след него. След половин час Дикстън се завърна потен и отчаян от безуспешната гонитба.

— Какъв глупак съм бил — извика той, като се хвърли на земята.

— Успокой се, Дикстън — казах аз. — Станалото — станало и не може да се поправи. Но защо не стреля?

— Защото не исках да предупреждавам испанците, които може и да са наблизко. Помислих, че ще мога да го улова...

Известно време останахме в мрачно мълчание. Джим пръв го наруши.

— И какво ще правим сега?

Благодарумието ни караше да се върнем назад в Гибралтар. При все това мисълта за връщане за мене беше невъзможна. Бях убеден, че английските затворници са някъде наблизо, и ако съдбата е малко благосклонна, при тях трябваше да бъде баща ми. Как можех да помисля да се връщам обратно в такъв момент?

— Оставям на вас да решите. Аз ще разузная наоколо дали няма следи от нашите събратя.

Дикстън се почеса по главата.

— Много е необмислено, момчето ми, но...

Думите му бяха прекъснати от пушечни изстрели, близо до нас, край ушите ни пропищя куршум. Ние се хвърлихме на земята. Но като не се чу нищо повече, подирихме прикритието на гората, криволичейки, за да заблудим неприятелите.

Най-после Дикстън спря и седнахме да починем, едва дишайки, защото ходът беше ужасен. Не смеехме да проговорим, даже да пошушнем, докато не се уверихме, че няма наблизо неприятели. Кой можеше да каже какви хора се крият в гората?

Легнахме и постоянно се ослушвахме. Чувах бързото и силно биене на сърцето си, задъханото дишане на другарите ми, шумоленето на листата, крясъка на птиците, но нямаше следа от хора.

— Надявам се, че сме ги заблудили — прошепна най-сетне Дикстън. — Сега остава да решим какво да правим.

— Какво предлагаш, Дикстън? — попитах.

— Добре, Артър, съгласен съм да разузнаем наоколо, преди да се върнем. Вярвам, че испанецът ни е водил по правия път и е решил да избяга едва когато сме наближили лагера на хората му — отвърна пазачът ми.

Тези мрачни размишления ни караха да замълчим за известно време, но Дикстън не бързаше да се отчайва.

— Сега предлагам следното — каза той. — Ще се разделим на две, трима заедно, четвъртият ще се движи на пушечен изстрел от другите. Първите трима ще тръгнат да дирят скривалището на испанците — може би забелязахте пътеката, която преди малко пресякохме. Вероятно тя ще ни изведе там, където искаме.

Той се обърна към Джим и сложи ръка на рамото му.

— Джим — каза той, — ще те помоля да бъдеш четвъртият човек. Ако испанците ни нападнат и пленят, ще се опиташ ли да се върнеш до Гибралтар, за да разкажеш всичко на капитан Нежни или на Морган, ако се е върнал, и да доведеш помощ?

Джим погледна някак затруднено:

— Знам, че не съм голям герой, но работата, която ми възлагаш, не е много трудна. Най-лесното нещо е да избяга човек.

— Това е най-тежката работа, Джим. Ти ще трябва да пътуваш сам през цялото време и да се излагаш на опасност на всяка крачка.

— Дикстън, щом мислиш, че това се пада на мен, ще го направя.

И двамата мъже си стиснаха ръцете.

Като прегледахме оръжията си, Дикстън, Поли и аз се отправихме да дирим пътеката, която бяхме пресекли по време на лудия си бяг из гората. Всеки от нас каза „довиждане“ на натъжения Джим. Не знаехме дали някога ще се видим пак.

Намерихме много лесно пътеката и хвърлихме ези-тура, за да решим в коя посока да тръгнем. Жребият ни показва да тръгнем на запад. Потеглихме в редица начело с Дикстън.

След половин час стигнахме до извивка на пътеката и внимателно я заобиколихме, по някакъв дънер препречваше пътя ни. Това ни озадачи. Нямаше следи от неприятеля наблизо и продължихме. На петдесет метра от дървото Дикстън каза да спрем. Отиде да разузнае лично. Едва беше стигнал до дървото и тъкмо ни даваше знак да продължим, когато внезапно от двете ни страни се появиха хора и се втурнаха към пас.

Мярнах Дикстън да тича с всички сили към нас, но след това бях напълно погълнат от борбата. Успях да стрелям срещу първия испанец, който се бе затичал към мен, и изпитах особено щастие, когато се простря с рев на земята. Нямах време да извадя друго оръжие, защото един грамаден космат човек ме сграбчи в обятията си.

До ушите ми долетя слабият глас на Поли:

— Това е Педро Косматия!

Опитах се с всички сили да избягам. Отчаяно го ритях по краката и яростно ухапах ръката, която беше сложил върху устата ми. Гигантът ме вдигна като кутре и като ме разтърси здраво, ме хвърли на земята, където останах, без да мога да си поема дъх.

Приятелите ми се държаха още. Поли се беше хванал с един испанец, докато Дикстън се разправяше с неколцина наведнъж. Педро Косматия, който се беше справил така лесно с мене, се обърна сега към Поли, когото удари зад ухото със страшна сила.

Въпреки слабостта си успях да извикам:

— Бягай, Дикстън, бягай. Не можеш да ми помогнеш, ако останеш.

Дикстън се беше полуизвърнал, сякаш се опитваше да ми помогне.

Но моят съвет му подейства. Той се обърна, свали един от испанците, който беше на пътя му, и в следващия момент чух стъпките му в гъсталака.

Педро Косматия даде бързи нареждания и няколко от испанците тръгнаха подир Дикстън. Останалите се заеха да връзват Поли и мен здраво за ръцете. Докато ставаше това, видях избягалия ни водач да ме гледа презрително, с отмъстителна усмивка.

— Щяхте да ме мъчите, а? Може би това очаква сега вас.

Не му отговорих и той продължи:

— Големият ви приятел ще бъде хванат, не се плашете. Но вие бяхте четирима. Къде е малкият приятел, който пее и свири на гъдулка?

Това ми припомни за Джим, който сигурно беше стигнал вече до нашия лагер. Отговорих, че е паднал при бягството ни и си е счупил крака. И посочих обратно на посоката, в която вероятно беше избягал Джим.

— Ще го намерим — каза испанецът — и ще го заведем там, където държим английските роби.

ПЕДРО КОСМАТИЯ

Щом Поли се съвзе, бяхме принудени да станем и да потеглим към лагера на затворниците.

Стигнахме доста късно следобед. Лагерът беше разположен на върха на един малък хълм, където видяхме естествена платформа, около петнадесет метра в диаметър. На много места по склоновете бяха поставени изкусно наредени камъни, които изглеждаха напълно естествени. Но всеки от тях представляваше самостоятелно укрепление, зад което можеха да се скрият двама или трима души и да стрелят срещу изкачващия се неприятел.

— Надявам се, че Педро Косматия няма да ме познае — прошепна ми Поли, като се изкачвахме нагоре.

След като бяхме веднъж вързани, чернокосият испанец ни обръщаше малко внимание. Той крачеше бързо пред нас, така че ние с Поли едва се влачехме подире му. Не можех да не се възхитя от величествената му фигура. Той беше по-едър от Дикстън и по-грациозен въпреки размерите си. Почувствах, че ако двамата се срещнат някой ден, моят приятел ще си намери майстора. Пристигнахме в лагера и ни поведоха към един кръг от големи камъни.

Грубо ни блъснаха през отвора, оставен за врата. Вътре видяхме да лежат на земята около пет-шест мъже, голи и изранени.

Един от тях извърна изпитото си небръснато лице, върху което горяха очите му като два въглена. Той ни позна.

— Та това са младият Артър Елиъс и Поли Фландърс!

Трябваше да го погледна още веднъж, за да го позная — така отслабнал и променен беше...

— Суомпи? — попитах аз.

— Същият, сър. Последният главен топчия на „Скитник“. Сега роб, което е десет пъти по-лошо, отколкото да си куче.

— Кажете ми — запитах, след като с Поли разменихме по някоя дума и с останалите роби, — къде е баща ми?

Суомпи поклати жално глава.

— Може би мъченията, боят и гладът са турили вече край на страданията му, сър, както и на много от нашите приятели. Взеха го заедно с тях и го пратиха в Панама. Молете се на Бога, дано е понесъл пътуването.

Тази новина ми подейства твърде силно. Почти забравих мъжеството, за което претендирах, и заплаках. Скоро сълзите ми спряха, но дълго не смеех да проговоря.

Преди да заспим, Суомпи ми разказа какво се беше случило със затворниците след бягството на Поли.

— Те откриха бягството едва на другия ден. Баща ти беше подробно разпитван, но той не каза нито дума. Измъчваха го, но не проговори. Казвам ти, момче, баща ти е най-великодушният човек, когото някога съм виждал. Всеки от нас тук би умрял с усмивка на уста за него. Много пъти, когато биеха някого, баща ти подхвърляше някоя обида на мъчителя и привличаше ударите върху себе си. Но въпреки че често си изпросваше камшика, не можеха да сломят духа му. А знаеш ли как се успокояваше обикновено, а заедно със себе си и нас?

Поклатих глава, защото се страхувах да не избухна отново в сълзи.

— Той често казваше: „Момчето ми и Дикстън са избягали! Сигурен съм в това. И те няма да ни забравят.“ Вярвах в това, но никога не бях помислял, че ще дойдете при нас.

Така унил беше гласът на Суомни, че се помъчих да го успокоя, като му разказах за бягството на Дикстън и Джим и за помощта, която очаквах да получа от буканиерите.

Зазори се. Половин час след изгрева на слънцето бяхме строени пред затвора си. Понеже бяхме стояли вързани през цялата нощ, аз и Поли се чувствахме много зле и едва понасяхме болките. Но когато погледнах полузаздравелите рани на другарите си, осъзнах колко щастлив съм в сравнение с тях, и се помолих да не ми се пада да изтърпя същите мъчения, каквито бяха изтърпели те.

Скоро при нас дойде Педро Косматия. Гол до кръста. Като гледах косматото му тяло, си спомних за една черна мечка, която бях виждал веднъж да изпълнява разни номера. Неговото сърце не беше по-малко жестоко от това на мечката.

Той поднесе ръката си до очите ми и аз със задоволство видях дълбоките следи, които бяха оставили зъбите ми вчера.

— Виждаш ли какво си направил? — изрева той и един удар на голямата му лапа ме стовари на земята.

Поли Фландърс извика от гняв и напъна превръзките си, но с това само привлече вниманието на испанеца.

Педро се обърна към него и трепна при вида на бронзовото му лице. Той хвана Поли за брадата и повдигна лицето му нагоре, за да го разгледа по-добре:

— Сигурен съм, че съм те виждал преди, куче!

С бързо движение обърна Поли и раздра ризата му. Върху гърба му ясно личаха следи от камшик.

— Аха! — ревна отново гигантът. — Това са знаци от моята ръка. Никой освен Педро Косматия не пресича белезите си така. Ти... зная те. Ти си робът, който избяга.

Бедният Поли! Той се опита да остане спокоен, но аз усетих как сърцето му се сви от страх.

— Добре — каза Педро след кратко мълчание. — Ти няма какво да ми кажеш, но аз имам. Ще го кажа с камшика. Хей, Самбо, донеси ми камшика!

Ухилен негър донесе камшика и потреперих: беше с къса дръжка, но с дълъг навъзлен ремък.

Педро прекара камшика през пръстите си и се усмихна злобно. След това го завъртя, ремъкът се нагъна над главата му, изплющя и се стовари с голяма сила диагонално върху гърба на Поли.

Морякът прехапа устни и успя да сподави болката, но въпреки това тя се четеше в очите му. Камшикът пак се издигна като дяволско същество и остави още една розова резка върху месото. Първата и втората направиха буквата Х.

— Белегът на Педро! — извикаха испанците със задоволство.

— Да, белегът на Педро! — извика доволен и той. — И ще се повтори още много пъти. Ще го науча да не бяга втори път. Вържете го за стълба.

Развързаха ръцете на Поли и го поведоха към триметров стълб в единия ъгъл на платформата. Ръцете му бяха вързани отново, но този път над главата. Педро се приготви да продължи работата си.

Чу се пушечен изстрел и човекът, който стоеше до него, падна по очи със слаб вик. В същото време се показва огромна фигура. Дикстън!

Полудял от гняв. Преди да го спре някой, той се приближи до Педро и го свали с внезапен удар на левия си юмрук.

Веднага няколко души бяха готови да се хвърлят върху храбрия нападател, но Педро го спаси:

— Не го пипайте, но и не му позволявайте да избяга!

Изправи се бавно, търкайки мястото, където го беше ударил Дикстън. След това вдигна големия си камшик.

— Досега не съм срещал човек, от когото да се страхувам. Застанете в кръг около нас и го оставете свободен. Ако се опита да разкъса кръга, застреляйте го!

Заповедите му бяха изпълнени. И двамата противници останаха в обграденото пространство. Но докато Педро беше въоръжен с мощния си камшик, Дикстън беше с голи ръце.

Пляс! И камшикът се впи в рамото на Дикстън. Той се опита да се хвърли върху мъчителя си. Пляс! Сега ударът попадна върху гърдите му и го спря.

Заплаках. Въпреки че Дикстън беше храбър, въпреки че се стремеше да достигне противника, не успяваше. Ужасната преграда не можеше да се преодолее. Дрехите му бяха раздрани от дивите удари и обагрени от собствената му кръв. Виждах, че беше обречен на поражение.

Той падна на земята, прикривайки лицето си с ръце, но гърбът му остана незащитен от ударите. Мислех, че голямата му сила няма да го напусне така скоро. Сияещ от победата, Педро пристъпи напред, готов да довърши противника си.

Но голямата му самоувереност го погуби. Като гумена топка Дикстън скочи на крака. Педро се отдръпна настрана, стремейки се отново да постави камшика между себе си и неприятеля. Твърде късно! Дикстън направи като леопард огромен скок във въздуха и се хвърли върху жертвата си. Капитанът го посрещна по средата на пътя му, но не можа да го спре. Той падна с цялата си тежест и Педро се простря на земята. Затворниците извикаха в чест на победителя въпреки страха от камшика, който можеше всеки момент да заиграе по гърбовете им.

При все че Дикстън беше извършил твърде много, като се добра до неприятеля, той се видя вкопчен от ръце с такава сила, каквато

никога досега не беше усещал. За щастие, внезапното падане беше замаяло испанеца.

Най-после той сполучи да отхвърли Дикстън от себе си, с отчаяно повдигане на тялото се изправи. Но Дикстън не му даде време да се съвземе. Спусна се към него, хвана го ниско и го свали, употребявайки рамото си като лост.

Педро се надигна и в този момент лицето му изглеждаше още по-страшно. Струя тъмна кръв течеше по лицето и по косматите му гърди. С нетърпеливо движение изтри кръвта от очите си, като в същото време извика на другарите си, които напредваха към него, да се отстранят.

Той протегна огромните си ръце и аз потреперах при вида на дългите му мръсни нокти.

С един скок се метна върху Дикстън. Ръцете му се плъзнаха по тялото на приятеля ми, оставяйки страшни драскотини. След това хвана Дикстън в мощните си обятия и го притисна до гърдите си. Отчаяните погледи на испанците се смениха с победоносни усмивки. Дикстън не можеше да си мръдне ръцете. Бавно, но сигурно той щеше да бъде смазан в мечата прегръдка на Педро.

Помислих си, че всичко е свършено. Но Дикстън се беше борил много пъти и разбираше от занаята си. Като се видя в опасно положение, той направи отчаян опит да се спаси. След няколко секунди, през които тялото му изглеждаше съвсем изнемоощяло, неочаквано изопна мускули и падна по гръб. Педро не можеше да го задържи и беше принуден да падне с него. При падането той направи това, което и Дикстън очакваше. Беше отхлабил за миг ръцете си. С мощно усилие Дикстън се освободи от страшната хватка. Коляното му се изви нагоре и се опря в стомаха на Педро. Едно внезапно изправяне на приятеля ми изпрати испанеца във въздуха. Той падна лошо на рамото си, нещо изпраця и Педро не помръдна.

Моментната злокобна тишина беше сменена от дяволски рев. Разгневени от поражението на водача си, испанците се втурнаха напред и хванаха Дикстън още преди да се е изправил на крака. Прекараха примка през врата му, а другият край на въжето увисна на напречното дърво на бесилката.

Дузина ръце хванаха въжето. Примката се стегна около шията на Дикстън.

— Стойте! — извиках с всички сили.

Гласът ми беше така повелителен, че те спряха.

— Слушайте!

Всички, като че ли докоснати с магическа пръчка, се вслушаха в звуците, които бях дочул и които ме въодушевиха да се намеся.

Да! Не бях сгрешил. Леко носена от вятъра, до нас долиташе песента на Джим:

*Ей примката приготвиха
от тънкото въже
и бурето събориха,
увисна Бобтейл Дик.*

— Елате, приятели, нека се присъединим към хора! Да запеем така, че Джим да ни чуе.

Всички запяха — отначало несигурно, но после възторжено. Дикстън разкъса примката на врата си и се присъедини с мощния си бас:

*Хванете се, въртете се
със песен на уста,
че вече Дик виси.
Хванете се, въртете се,
морето ни зове.*

Испанците напразно се опитваха да ни накарат да млъкнем. Само смъртта можеше да стори това. Но испанците не се решаваха да ни убият, защото се плашеха от отмъщение. Някои започнаха да дирят удобни места, откъдето да стрелят, но мнозинството искаха да отстъпят. Това желание се усили, когато един от разузнавачите им съобщи, че голям брой буканиери приближават, въоръжени до зъби.

— Ако избягате и ни оставите невредими, обещавам ви, че няма да бъдете преследвани. Само трябва да ни оставите Педро Косматия — извиках аз.

Моите думи решиха въпроса. Те изчезнаха в безредие, като оставиха Педро и затворниците си при нас.

Първата работа на Дикстън беше да развърже Поли и мен. Той не можеше да отключи веригите на останалите, докато не се намереха ключове или пък желязо, с което да се разкъсат.

Тръгна да даде знак на Джим и другарите му, но се върна и погледна в недоумение човека, когото беше победил.

— Ако го оставим тук, буканиерите ще го измъчват — промълви той.

— Не заслужава ли мъчение? — попита огорчено Суомпи. — Не направи ли той живота ни непоносим, откак сме в ръцете му?

— При все това английските моряци изпитват малко удоволствие да измъчват беззащитен човек. Какво ще кажете, момчета? Ще позволите ли да скрием този приятел от буканиерите?

Останалите англичани не отговориха веднага. Дикстън искаше твърде много от тях. Аз се почувствах горд, когато Суомпи, отговаряйки за останалите, каза:

— Ако не беше страдал и ти, Дикстън, като нас, мисля, че нямаше да питаш. Но ти познаваш камшика на Педро. Щом му прощаваш, то и аз му прощавам. И останалите са с мене, нали, момчета?

Всички се съгласиха — нещо, което беше трудно да се очаква. Дикстън вдигна доскорощния си противник и се запъти да подири някое скришно място, където да го остави на спокойствие. Едва се беше завърнал, когато буканиерите, предвождани от капитан Нежни и Джим, се изкачиха по склона и се втурнаха в лагера.

Джим не знаеше какво да прави от щастие и най-после се отправи към старите си приятели от „Скитник“, които едва ли бе очаквал да види някога. А капитан Нежни си чешеше главата в недоумение.

— Как може да бъде това? — попита той. — Мислех, че сте в смъртна опасност.

— Така беше допреди малко, но вашето пристигане ни спаси. Нашите похитители избягаха преди десет минути.

— Да, капитане — добави Суомпи. — И ако претърсите ей онази пещера, ще видите, че посещението ви не ще е напразно.

И наистина, там намериха седем големи сандъка, пълни със скъпоценни камъни и украшения. Буканиерите бяха така записани с това откритие, че не помислиха да преследват испанците. По този начин и аз изпълних обещанието си.

— Нокър ще бъде много жалък, когато се оплаче на Морган — каза капитан Нежни. — Тези сандъци биха изкупили и най-голямото престъпление.

След като бяха снети веригите от крайниците на бившите роби и раните им бяха облекчени, побързахме да се завърнем в Гибралтар, страхувайки се да не ни нападнат отново испанците. По пътя Джим ни разправи, че щом видял нещастиято, се отправил за помощ. Два пъти губил пътя, но успял да стигне в Гибралтар след полунощ. Починал си един час, докато капитан Нежни приготвял хората си, и групата тръгнала.

— Стигнах благополучно до мястото, където бяхте хванати — заключи Джим, — но след това оставих всичко на случайността. Най-после в отчаянието си хванах гъдулката, като се надявах да ме чуете, ако сте наблизо.

— Добре че навреме засвири — каза сериозно Дикстън, — иначе досега щях да заема мястото на Бобтейл Дик.

Стигнахме отново в Гибралтар преди полунощ. Морган се беше завърнал много ядосан — не на нас, а защото Нокър беше отказал да ни даде помощ. Освен това беше научил от шпионите си, че укреплението при входа на лагуната било почти напълно възстановено и надеждата ни за бягство — твърде малка.

Когато впоследствие се върнахме обратно в Маракайбо, там ни очакваше пратеникът на испанския командир, който беше възстановил укреплението. Той ни заяви най-хладнокръвно, че три испански кораба са на котва във входа на лагуната, за да попречат на заминаването ни. Ако сполучехме да ги победим случайно, трябваше след това да се оправяме с оръдията на укреплението. Но испанският командир желаше да бъде щедър. Ако му оставехме цялата плячка и пленниците, които бяхме взели, както и оръжието, може би щеше да ни позволи да се завърнем в Ямайка.

Адмирал Морган изпрати посредника с неопределен отговор, като искаше да спечели време, за да се посъветва с капитаните си.

— Вкара ме в хубав капан — каза ми той на смях, когато му занесох вечерята. — Не мислиш ли, че сега е твой ред да намериш изход от капана?

— Ако ви изложат плана си, обещавайте ли да ни поведете към Панама? — попитах енергично.

Морган погледна възбуденото ми лице и се усмихна добродушно.

— Ще избягам от този капан, не се плаши — каза той. — Ако смъртта не ми попречи, ще се опитам да сторя това, което Франсис Дрейк не сполучи да направи. Ще преведа хората си през Панамския канал. Има нещо, което ме тласка натам. Това е моята съдба. Кой може да избегне това, което му е предопределено?

Доволен, че Морган ще се опита да превземе канала, реших да поговоря по това с Дикстън. Намерих го с Джим и другите ветерани от „Скитник“, наредени около пушливия огън.

Накъсо им изложих плана. Той се градеше върху метода, който сър Франсис Дрейк бе приложил срещу испанската армада и я бе победил. Спомних си урока по история: как английските огнестрелни кораби, натоварени с взрив, били вкарани между огромните галеони и оставени там запалени, за да разрушат плана на испанците за покоряване на Англия. Тогава не бях предполагал, че един ден и аз ще се бия с испанците.

— Нека напълним най-стария си кораб с гранати, масло и различни взривни материали — казах — и да го изпратим срещу най-големия испански галеон. Ловя се на бас, че испанците ще се счепкат с него. А това значи погром за тях.

Дикстън поклати глава със съмнение.

— Откъде ще намериш екипаж? Буканиерите едва ли ще се съгласят да се качат на кораба. Това значи живи да се опекаат. А ако не видят хора на палубата, испанците ще заподозрат нещо и ще се пазят.

— Мислил съм и по това, Дик. Можем да сложим вместо екипаж дървени пънове. Ще ги облечем в буканиерски дрехи и ще ги въоръжим с най-старите си саби и с ръждясалите пушки. Испанците ще помислят, че корабът е пълен с буканиери, готови да се прехвърлят на техния кораб, и няма и да помислят за опасността. Запомнете думите ми... Какво е това?

Долових подозрителен шум от движение точно край бивака ни. Дикстън и аз скочихме веднага, но човекът, който подслушваше, успя

да избяга. Безполезно беше да го гоним.

— Подслушвач, а? — каза Дикстън. — Не мога да се начудя кой може да бъде!...

ОБСАДЕНИ В ЛАГУНАТА МАРАКАИБО

На другата сутрин бях повикан на съвет, заедно с всички капитани, за да решим как най-добре да се отървем от капана, който ни бяха поставили испанците.

Но аз бях там не за да участвам в разискванията, а да прислужвам на буканиерите. Реших да изложа плана си при първия удобен случай.

Когато влязох, Нокър току-що беше седнал. Щом аплодисментите стихнаха, чух собственото си име и побързах да поднеса виното пред Морган.

— Ето едно момче, което ми каза, че имало план, който би могъл да ни изкара от мъчното положение — извика Морган. — Стъпи на онази бъчва, момчето ми, и ни кажи плана си. Може би ще е по-добър от този на Нокър.

Стъпих уверено върху обърнатата бъчва и се огледах наоколо.

— Моят план е много прост — започнах. — Натоварете най-негодния си кораб с взрив. Облечете пънове вместо хора и...

Думите ми бяха посрещнати с такива подигравателни викове, че бях принуден да скоча от трибуната си, чудейки се какво значи всичко това. Нокър се изправи бързо:

— Не ви ли казах, че този хлапак подслушваше пред палатката ми, когато уговаряхме плана с Диас? Но не съм мислил, че той ще посмее да го изложи като плод на собствения си пилешки мозък. Крайно време е да го сложим на място. Вие много го глезите, адмирале, вместо да му покажете края на въжето.

— Да! — ревна Диас, един страшен на вид човек, за когото се казваше, че познавал пътя към Панама. — Хлапакът се спотайваше като крадец миналата нощ. Трябва да се нашиба, адмирале, за да се научи, че мястото му не е между големите.

Слушах онемял гневните думи, отправени към мен. Сега узнах кой е бил подслушвачът миналата вечер. Вероятно буканиерите смятаха, че само един опитен моряк като Нокър може да измисли

подобен план. Даже Морган се разсърди и от всички присъстващи буканиери само капитан Нежни ме гледаше още с приятелски поглед.

— Защо е целият този шум? — скочи той. — Какво значение има чий е планът? Не може ли и двамата да са си мислили за едно и също? Нека решим да го изпълним ли, защото колкото по-бързо се разкараме от тук, толкова по-добре ще бъде за нас.

Думите му оказаха силно въздействие и аз успях да се оттегля незабелязано. След един час съвещанието приключи. Адмиралът събра всички буканиери и накратко им обясни целия план. След това всички се заеха с работа. На някои беше възложено да изпразнят най-стария кораб. Други трябваше да го напълнят с взрив и така да го наредят, че и най-малкото сътресение да го възпламени. Най-забавната работа беше приготвянето на екипажа. Бяха отсечени дървени трупи и бяха облечени в старите дрехи на буканиерите. И буканиерите на Нокър, както бяха наречени, заеха местата си по палубата. Някои от повеселите довършиха работата си, като нарисуваха огромни бакенбарди, носове и белези на чучелата си.

Всичко това беше готово късно следобед. Пленниците и плячката бяха натоварени на дълги лодки с по десетина въоръжени буканиери. Корабите бяха готови за действие и капитан Морган заповяда да не се проявява, нито пък да се иска милост.

— Събират хората си от брега — каза той — и скоро ще тръгнат към нас.

И наистина испанските кораби скоро напуснаха укреплението и се отправиха към нас.

— Действията ще бъдат нощес, ако имаме хубава луна — каза Дикстън, който стоеше до мене в предната част на кораба на Нежни, където се беше преместил и Морган. — Ще се мръкне, преди да се доближим на един изстрел.

Той беше прав. Преди артилеристите да изстрелят първата си граната, слънцето потъна зад горите на острова и тъмнината се разпростря бързо над земята и морето. Но всяка надежда за нощна атака беше изоставена. Нощта беше толкова тъмна, че Морган заповяда на флота си да пусне котва. Испанците сториха същото и утрото завари двата флота в същото положение, в което ги беше оставила нощта.

Всеки от буканиерските кораби беше готов за действие. Минираният кораб се отправи към испанските галеони, тласкан от благоприятен бриз. Но преди да се изравни с тях, платната им се изопнаха и те продължиха да напредват.

Предвождащият испански галеон, въоръжен с четиридесет оръдия, започна битката със снаряд, който падна до нашия огнестрелен и го опръска с вода.

— Дано не го улучат — каза Морган, който стоеше до мене, наблюдавайки тактиката на испанците. — Хич не ми се иска огнестрелният кораб на Нокър да полети в небесата, преди да му дойде времето.

— И ако някой от другарите ви се изплаши — добави той, — застреляйте го. — Правим отчаян опит, момчета, и само отчаяна храброст ще ни спаси.

Флотът потегли, предвождан от минирания кораб. Скоро съзряхме сивото укрепление, което се мръщеше над входа на лагуната, а във входа почиваха големите испански военни кораби. Обнадеждихме се много, когато забелязахме, че главният галеон започна да се приближава към огнестрелеца, вероятно с цел да прехвърли хората си на борда му. И когато двата кораба се сблъскаха, буканиерите нададоха тържествуващи викове, които сигурно бяха стигнали чак до укреплението.

Този рев предупреди испанците за грозящата ги опасност, но беше късно. Докосването на огнестрелеца до галеона беше достатъчно, за да го възпламени. Преди да успее да се оттегли, пламъците го обхванаха. Всеки миг следваха нови експлозии. Никога през живота си не бях виждал толкова бързо погиване на един кораб.

Испанците разбраха колко безполезно е да се опитват да спасят кораба си, и потърсиха собственото си спасение. Две-три лодки бяха спуснати, но повечето се помъчиха да избягат, плувайки към брега. Празни надежди! Само за половин час екипажът на галеона беше унищожен от хората на Морган.

В същото време, изплашен от внезапното нещастие, което беше сполетяло водача, вторият кораб се отправи към брега и спря. Морган заповяда на пет-шест лодки да го последват, но преди да стигнат сушата, испанците подпалиха собствения си кораб и избягаха.

Третият кораб се отправи обратно към форта. Без да иска разпореждане, Нокър се спусна след него. Морган заповяда и нашият кораб да го последва. Но силният огън от форта ни предупреди, че ще рискуваме корабите си, ако продължим. По тази причина двата ни кораба изоставиха преследването навреме.

— В лодките, момчета! — изкомандва Морган.

Дикстън, аз и останалите оцелели от „Скитник“ се намерихме в лодката на Нежни и бързо потеглихме към галеона. От двете ни страни други лодки също се надпреварваха към кораба. Въпреки гранатите на противника ние не спирахме.

Като приближихме галеона, огънят от форта престана, защото се страхуваха да не ударят собствения си кораб. Но опасността не намаля. Вместо тежките оръдия сега затрещяха пушките на испанските моряци. Освен това няколко лодки се отделиха от брега с нови подкрепления.

Уверен съм, че ако атаката ни не беше така отчаяна, щяхме да пропаднем. Изкачвахме се вече по страните на кораба, когато първата испанска помощна лодка беше едва на половината път.

Нещо тъмно заплашително се изпречи отпреде ми, както се катерех, и едно острие изсвистя надолу към мен. За щастие, човекът не можа да ме улучи, защото трябваше да се надвесва твърде много от кораба. Като видях преимуществото си, аз се хванах за издатината на кораба с лявата си ръка и се прицелих с дясната. Миг по-късно испанецът се катурна в морето. Насмалко да ме повлече със себе си.

Бях един от първите, които стигнаха на палубата. Капитан Нежни, Дикстън, пет-шест буканиери и Морган се бяха изкачили преди мен и с извадени саби и пищови отбиваха атаките на испанците, докато останалите им братя се изкачваха. Но като забеляза, че неколцина от противниците коленичиха с насочени към тях пушки, Морган разбра, че ако чакат, ще рискуват да намерят смъртта си на палубата. Чу се див вик:

— Напред, момчета! Не чакайте да ви застрелят!

И пръв се спусна със страшния си дълъг нож, последван от смелите приятели.

Това неочаквано нападение обърка онези, които стреляха. Куршумите им пищяха покрай буканиерите. Морган бе повалил двама испанци, преди някой да му се противопостави.

Щом премина изненадата, малката ни група се видя обкръжена и сабите заиграха наляво и надясно. Аз се озовах между капитан Нежни и адмирала. И двамата бяха много изкусни борци. Но накланяйки се напред, за да отбие удара на един испанец, Морган неочаквано се подхлъзна на окървавената палуба и падна по лице. С отчаяна храброст го прекрачих и противопоставих слабото си острие срещу сабите на трима испански офицери, които очевидно бяха разбрали, че Морган е водачът на нашите буканиери. Очакваше ме сигурна смърт, ако Дикстън не ме беше грабнал от пътя на опасността. Сам той даде такъв отпор на испанците, че Морган можа да стане спокойно. В този миг се чуха и бодрите викове на останалите буканиери, които се бяха събрали на палубата. Те пристъпиха напред с такава неудържима решителност, че никаква съпротива не можеше да ги спре. Онези от испанците, които се отърваха от смъртта, хвърлиха оръжието си и потърсиха спасение в морето.

Буканиерите бяха готови да ги преследват, но Морган знаеше, че времето е скъпо:

— Оставете това, момчета. Сега ще трябва да вържем този кораб за нашия и да го отдалечим от оръдията на укреплението. Той ще замести нашия огнестрелец, който изгоря.

И така стана. Комендантът на форта не можа веднага да схване, че галеонът е паднал в наши ръце. Корабът се беше присъединил към флота на буканиерите, когато испанците откриха огън.

Той беше закаран на безопасно място, а Морган веднага свика офицерите си на кораба на Нежни.

— Наздраве — Нокър вдигна високо чашата си — за победата на братята!

Морган сложи ръка върху китката на говорещия, преди той да е продължил:

— Вярно, Нокър, но помни, че още не сме в пълна безопасност. Укреплението още ни препречва пътя към морето!

Въпреки че го мразех, не можех да не се възхитя от блясъка на очите му и от безстрашното му изражение, когато отмахна ръката на Морган и пи за негово здраве.

— Вярно е, че фортът ни препречва пътя — каза той, — но сигурно имаме достатъчно мозък, за да ги излъжем още веднъж.

И Нокър хвърли празната си чаша на пода. Искрени възгласи го поздравиха. Той обичаше поздравленията и за да бъде интересен на слушателите си, продължи:

— Не предлагаше ли този млад морски адвокат същия план, както и аз?

Той продължи остроумието си и ме блъсна с крак, когато се навеждах да взема чашата му. Проснах се глупаво на пода.

— Какво ще каже ваша милост? Имате ли някой план, който да ни помогне да се отървем от укреплението?

Изправих се със зачервено лице:

— Да, имам план. Но този път няма да можете да го присвоите, защото не го споменах по-миналата нощ, когато ме чухте да говоря за огнестрелеца.

Вик на задоволство изпрати думите ми.

— Предизвикват те, Нокър — каза един.

Друг допълни:

— Нека първо чуем твоя план, Нокър, след това ще видим дали момчето няма по-добър.

— Искате да ме сравнявате с това хлапе, а? — попита презрително той. — Ако ви кажа нещо, навярно той ще каже, че е мислил същото.

Но капитан Нежни ми помогна:

— Да изпратим момчето навън, докато чуем предложението на Нокър. Тогава то ще се върне и ще каже своето предложение.

Това съвсем не се понрави на Нокър, защото, както после научих, той почти нищо не бе казал. Предложил буканиерите да се опитат да минат незабелязано покрай форта през нощта. Затова капитаните бяха готови да ме изслушат с още по-голям интерес.

— Сър! — започнах аз, като се обърнах главно към адмирала. — Надявам се, че този път няма да се сблъскаме с капитан Нокър. Ако можем да накараме испанците да преместят оръдията си към страната на сушата.

— Ако можем да сторим това, ще успеем да се измъкнем от този капан. Но как ще стане това? — каза Морган.

— Ще натоварим една лодка с хора и ще я отправим към брега, така че испанците да я видят. След това ще останат само гребците, а другите ще легнат на дъното на лодката и ще се върнат обратно до

кораба. Испанците ще помислят, че стоварваме хората си на брега. А всъщност хората, които стоварваме, ще се връщат.

Настъпи кратко мълчание. Адмирал Морган пръв изрази одобрението си, като се тупна по бедрото и възкликна, че планът ми ще спаси всички ни. Само Нокър се опита да измисли някои причини с цел да го провали, но не сполучи. Веднага бяха дадени разпореждания да се пристъпи към действие.

Буканиерите веднага се хванаха на работа. Лодки, натоварени с въоръжени хора, се отправиха към залива с гористия бряг. Отдалече се виждаше, че се връщат само с гребците, но хората бяха на дъното.

Тази игра продължи няколко часа. Капитан Нежни предложи да изпратим хора при испанците, за да искат откуп, в замяна на което да си заминем, без да им сторим нещо. Това щеше да ги убеди, че се готвим за атака. Нокър беше избран за тази работа, понеже знаеше добре испански и беше достатъчно храбър. И когато лодката се отделяше от кораба, аз направих глупост, като скочих в нея.

— Здравей, млади изобретатели) — поздрави ме той подигравателно. — Да не мислиш да дойдеш с мене да говорим с коменданта на форта?

Не му отговорих, тъй като няхах подобно намерение. Но той започна да се гаври с мене, като използваше слабостта ми.

— Може би се страхуваш да не ни обесят като предупреждение за Морган и останалите? Много пратеници са имали същата съдба. Ако се страхуваш...

— Не, не се страхувам — прекъснах го. — Ще дойда с вас, ако може.

По пътя не си проговорихме. Най-последно застанахме пред масивната порта на укреплението, като издигнахме бяло знаме и изказахме желание да говорим с дон Алонсо.

Портата се отвори и ние бяхме въведени.

Като минавахме през външния двор, и двамата с Нокър забелязахме, че испанците се бяха излъгали, както и очаквахме. Много от големите им оръдия бяха вече обърнати към сушата.

Дон Алонсо беше висок, горд и храбър сеньор. Когато Нокър с една груба реч поиска огромен откуп, за който Морган обещавахе да не превзема форта, тъмните очи на испанеца гневно блеснаха.

— Не мислете — каза той, — че този форт се пази от същите хора, които избягаха, когато корабите ви влязоха в лагуната. Сега мъчно можете да се изплъзнете от ръцете ни.

— Но къде оставихте трите си тежко въоръжени кораба, които се опитаха да ни препречат пътя? — попита подигравателно буканиерът. — Двата изгоряха до основи, а другият е в наши ръце. За да спасите укреплението си да не бъде изравнено със земята, сто хиляди златни кюлчета не са много.

— Ако можете да превземете този форт — беше мрачният отговор, — може спокойно да го разрушите. Няма да ви дам ни пара откуп. При все това първото ми предложение е още в сила. Предайте ми пленниците си и плячката, която сте взели, и корабите спокойно могат да си отидат.

— Предложението ви е твърде щедро, сеньор комендант. Когато се върна пак, ще бъда със сабя в ръка.

— И тогава, сеньор буканиер, ще се приготвя да ви посрещна така, както подобава. Но кажете на вашия адмирал да не ви праща повече, защото, заклевам се във всичките светии, ще ви обеса на най-високото дърво, за да ви видят приятелите.

ВЕЩИЦАТА НА ПОРТ РОЯЛ

Напускайки укреплението, отначало вървахме в пълно мълчание. По пътя си припомних всичко, което ме беше сполетяло след оня съдбоносен ден, когато за първи път съзряхме испанските галеони от борда на „Скитник“.

Мислите ми бяха грубо прекъснати от едно внезапно обръщане на Нокър. Инстинктивно изтеглих пищова си, но не улучих. Нокър ме хвана с едната ръка за гърлото, а с другата — за китката на ръката и с едно бързо извъртане ме накара да изтърва оръжието и да извикам от болка.

След това постави крака си зад мене и ме блъсна назад. Като падах, освободих ръката си и успях да измъкна ножа му от пояса. Замахнах и го мушнах в ръката, но той скоро ме залепи безпомощен на земята.

— Сега, малка маймуно, да си разчистим сметките! — изрева той.

Развърза кърпата от врата ми и върза здраво ръцете ми с нея. След това ме изправи на крака и се изсмя в лицето ми.

— Така значи, ще предлагаш планове на Морган, а?

Очите му горяха с такава закана, че силите ме напуснаха и едва се сдържах да не заплача. Почувствах, че е дошъл последният ми час.

— Има още малко време, докато се разделиш с този свят — продължи Нокър. — Ако искаш да си кажеш молитвата, казвай я накратко. След това...

Без да довърши изречението, той се обърна да вдигне ножа си, който лежеше на земята. С отчаяно усилие скочих и побягнах, въпреки че ръцете ми бяха здраво вързани отпред. Това беше наистина безнадежден опит, но когато смъртта се мерне пред очите на човека, той е готов на всичко, само да я отложи за няколко мига с надежда, че все още може да се спаси.

До мене долетя гневният вик на преследвача ми. Почти припаднал от страх, се хвърлих в храстите, които ми препречваха пътя.

Една ръка се стовари на рамото ми и ме притегли. Познах едрата фигура на Дикстън. А след това дойде разяреният Нокър. Дикстън протегна кривата си ръка към врата му и го дръпна силно. Буканиерът тежко падна на земята.

Нокър бързо се изправи, готов да срещне новия си противник, но като видя кой е, извади пищова си. Дикстън замахна силно с крак и оръжието изхвърча. Нокър се спусна, като мислеше да използва неравновесието на приятеля ми, но Дикстън беше предпазлив и бързо отскочи встрани. Когато Нокър се обърна, страшен удар в гърдите го повали.

Изправи се, но веднага се намери в огромните ръце на Дикстън. Напразно се опитваше да се освободи. Мускулите на Дикстън се издуха под кафявата кожа на ръцете му. Нокър внезапно впи като куче здравите си зъби в гърлото на моя защитник.

Това изненада Дикстън и той отхлаби хватката, секунда по-късно Нокър се спусна да бяга, колкото му крака държат. Дикстън хукна да го преследва, но скоро разбра, че не може да се мери с него по бързина, и се върна.

— Ще му счупя врата заради това — закани се гневно той, като ми развързваше ръцете.

— По-добре не се заяждай с него — посъветвах го. — Знаеш, че Морган няма да ти прости... Нокър е един от най-полезните хора за флота.

Съмнявам се дали думите ми направиха някакво впечатление на Дикстън, който беше ужасно разгневен и през цялото време по пътя ми разправяше за мръсния начин, по който се беше освободил Нокър. Когато пристигнахме, лукавият буканиер беше вече рапортувал на Морган и се беше прибрал на своя кораб.

Морган ме повика в кабината си и аз побързах да му разкажа за подлото нападение на Нокър. Но когато адмиралът започна да ме мъмри, дето съм отсъствал без негово разрешение, разбрах, че съм избрал много неудобно време за оплакване. Той ми припомни, че ако бях умрял или испанците ме бяха пленили, щеше да пропадне възможността да освободя баща си.

— Както знаеш — каза той, — аз съм един много суеверен човек. Веднъж ми беше предречено от вещицата на Порт Роял, една стара, прегърбена жена, която стои в пивницата, посещавана често от мене,

че ми е предопределено да отида в Панама. И аз не мога да забравя следните думи: „Ще те води злодей, ще вървиш до сина на един стар твой приятел, ще бъдеш излъган от човека, на когото се доверяваш най-много. Всичко това трябва да се случи, за да сполучиш.“

— Много странно предсказание, сър — казах аз. — Останалото съвпада ли със случая?

— Първата част — доста добре. Диас, приятелят, който ни доведе до Гибралтар, казва, че знае пътя до Панама, и обещава да заведе хората ми, ако му дам заслуженото. Той не е малък злодей, но все пак ни е полезен. Не мога да повярвам в последната част на предсказанието. Ако ме попитат на кого от офицерите си вярвам най-много — това е капитан Бредли. Ти сигурно още не си го срещал, но аз залагам живота си за неговата вяност.

— Сигурен ли сте, та на него най-много се доверявате? — попитах аз.

— Разбира се! След него... но далеч след него... идват капитан Нежни и Нокър, но аз се доверявам най-много на капитан Бредли и мога да се закълна, че той никога няма да злоупотреби с доверието ми.

Щом се стъмни, нашите кораби се отправиха към канала. Мълчание цареше на всички кораби. Всичките ли оръдия бяха преместени от другата страна? Щяхме ли да излезем в открито море, без да дадем нито един изстрел? Корабите се движеха тихо напред и ние жадно чакахме отговора на тези въпроси.

Корабът на адмирала вървеше последен. Първият, едва виждащ се, стигна на един изстрел от форта. Вторият и третият го следваха. Тихо, един по един, невидими като духове, корабите ни навлязоха в канала. Бавно се приближавахме до укреплението, чийто комендант се беше похвалил, че никога няма да ни пусне да излезем.

Можех да си представя яростта му, като ни гледаше как спокойно се измъкваме от обятията му. Като последна подигравка Морган заповяда да се изпразнят веднъж оръдията върху тихия форт, преди да заминем.

Два дни по-късно гордият флот се завърна в Порт Роял и пивниците отново се напълниха с буканиери.

Веднага щом корабите ни хвърлиха котва, аз слязох на брега, за да посетя сър Томас Модифърд. Намерих губернатора неразположен и на легло.

Понеже докторите бяха наредили да не се безпокои, подирях стария си възпитател, който ме посрещна със сълзи на очи.

— Така дълго не съм те виждал, Артър — каза най-искрено той. — Мислех те как си между онези груби хора и се упреквах, че не дойдох с теб.

— Истина ли? — запитах. — Но аз мислех, че ти...

— Мислеше, че се страхувам да се смеся с буканиерите? Така е. Но заради любовта си към теб бих сторил и повече от това.

Стиснах мълчаливо ръката му. Не можех да намеря думи да изразя признателността си към този човек.

— Но какво научи, Артър? Баща ти... той?

— Жив е още, доколкото зная, но извън властта ми е да му помогна.

Разказах на Алджи всичко, което бях научил за съдбата на баща ми.

Той се натъжи, когато му казах, че Морган ще се опита да превземе Панамския канал и че аз ще отида с него.

— Страхувам се, че сър Томас Модифърд не ще има властта, дори и да желае, да позволи едно такова начинание.

— Но защо? Той сам каза, че ще позволи?

— Не си ли чул? Тук открито се говори, че Испания и Англия са се помирили. Ако това е вярно, на Морган и на другите буканиери ще бъде забранено да нападат испански кораби.

— Но ще им попречи ли това да продължават нападенията си? — попитах аз.

— Ако продължават, ще бъдат смятани за пирати от всички страни, еднакво от Испания, Франция и Англия. Всеки буканиер ще бъде обесен, щом го хванат. Такъв е законът. Досега се третираха като офицери от английския флот, а не като пирати.

Сърцето ми се сви. Това щеше да бъде краят на храброто ми решение да помогна на баща си.

Внезапно една мисъл проблесна в ума ми.

— Да предположим, че той отпътува, преди да се е видял със сър Томас. Да предположим, че той никога не научи, поне официално, че Испания и Англия са в мир. Тогава никой не може да го обвини в пиратство, след като се завърне, нали?

Алджи ме хвана за рамото зарадван.

— Това е единственият начин. Трябва да видим Морган и да го накараме да тръгне веднага.

— Ние? — попитах аз. — Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че и аз идвам с теб. Няма по-удобно време. Да тръгнем да търсим адмирала веднага.

Взехме Дикстън, Поли и още няколко души от борда на „Скитник“, които ме бяха придружили до дома на губернатора. Знаехме любимата кръчма на адмирала и веднага се отправихме към нея.

Когато се приближихме към кръчмата, чухме добре познатата ни мелодия:

*Ей примката приготвиха
от тънкото възже
и бурето събориха.
Увисна Бобтейл Дик.*

Хорът повтаряше два пъти тези думи така силно, че къщите наоколо трепереха.

Влязохме в кръчмата. Джим веднага престанала свири, щом ме видя така запъхтян.

— Какво има? — попита той. — Новини от баща ти?

— Не, Джим, но по тази работа е. Знаеш ли къде мога да намеря адмирала?

Гъдуларят показва с палец през дясното си рамо.

— Спи сам в стаята си, въпреки че не мога да ти кажа как понася този шум.

Оставих Джим и се отправих към квартирата на адмирала. Не получих отговор на почукването си и отворих вратата. Намерих го да лежи по гръб, хъркаше силно. Едва пристъпих крачка и той се изправи в леглото, сграбчвайки в същото време пищова изпод възглавницата. Когато видя, че сме само аз и Дикстън, остави оръжието настрана с усмивка.

— По-добре е винаги да си нащрек — каза той. — Мога да спя и при най-големия шум навън, но и най-леката стъпка около мене ме пробужда. Е, какво те носи насам, Артър?

Разправих му всичко, което бях научил от Алджи.

— А мислиш ли, че не съм чул за всичко това, момчето ми? — попита той, като смигна. — Имам достатъчно шпиони, които ми съобщават всичко.

— Но какво стана с обещанието ви да отплаваме за Панама? Може би е вече твърде късно?

— Не, момчето ми. Въпреки че това, което си чул за мира между Испания и Англия, може да е вярно, губернаторът още не е официално уведомен. И той няма да се опита да ни попречи да отпътуваме!

— Но, сър, съобщението може да дойде всяка минута...

— Не се бой. В безопасност сме поне за още една седмица. Дадох достатъчно време на момчетата да си изпразнят джобовете, защото парите могат да ги пробият и да изтекат.

Едно внезапно затишие навън привлече Морган към вратата. Тишината беше предизвикана от влизането на няколко добре облечени и спретнати моряци в пивницата. Техните униформи силно се различаваха от изпокъсаните и най-разнообразни дрехи на буканиерите.

— Корабът им току-що е дошъл от Англия, адмирале — осведоми ни един от буканиерите.

— Виждате ли — прошепнах аз, — вестта скоро ще се разнесе.

Морган нервно потегли мустака си.

— Може би, може би — съгласи се той. — Колкото по-скоро се измъкнем, толкова по-добре. Но да отидем до Панама — това не е лесна работа. Първо трябва да се превземе укреплението Сан Лоренсо, то варди река Шагре, по която трябва да тръгнем. След това трябва да направя Санта Каталина моя база за провизии. Хора и кораби мога да намеря бързо. Но са ми нужни няколко седмици, за да набавя необходимите провизии.

За втори път тази вечер настана внезапна тишина в пивницата. Разнесе се шепот:

— Вещицата на острова! Старата Кроуфут!

Бях слушал често за нея и с любопитство, примесено със страх, погледнах старата жена, от която така много се страхуваха суеверните буканиери.

Беше прегърбена и вървеше бавно-бавно към нас, без да погледне ни наляво, ни надясно. Редки кичури сива мръсна коса падаха

изпод черната забрадка от двете страни на мършавото ѝ лице. Беше облечена в черна роба и само костеливите ѝ ръце се подаваха. Подпираше се на изкривено като нея самата бастун-че. Спря на няколко крачки от Морган, бавно повдигна сбръчканото си лице и втренчено го загледа. Аз се изненадах от умните ѝ проницателни очи.

— Кахъриш се за експедицията, която искаш да предприемеш до Панама, а? — попита тя с тънък, писклив глас и се изсмя подигравателно на изненадата на Морган. — Испания и Англия отново са приятели, а откъде ще си пълнят кесиите буканиерите?

Тя пак се изсмя с оня смях, от който полазиха мравки по гърба ми.

— Не говори със загадки, Кроуфут. Помогни ни, ако можеш — каза настоятелно Морган.

— Ето на, ето на! — изпищя старицата. — Никога не си бил достатъчно търпелив. И не вярваш на това, което ти казва старата Кроуфут, нали?

— Напротив, вярвам, защо...

— Охо! А не каза ли на момчето, което стои до тебе, че не допускаш да бъдеш излъган от най-верния си човек? Каза му, че познаваш добре капитан Бренди и той никога няма да те излъже.

Самото изражение на адмирала показваше, че той признава вината си. Тя се засмя на неговото неудобство и продължи.

— Така. Ти не можеш да цениш предупрежденията ми. Все ми е едно, но ще ти кажа още нещо. Ако искаш да сполучиш в похода до Панама, трябва утре да се отправиш за Санта Каталина!

— Утре? Невъзможно. И кой ти е казал, че някога съм мислил да отивам в Санта Каталина?

— Ха-ха, Хари Морган! Старата Кроуфут знае всичко, да, всичко. Ти искаш да направиш Санта Каталина своя база, нали? И искаш да изпратиш експедиция, която да превземе укреплението Сан Лоренсо! Добре, щом искаш това, веднага прати хора под командването на капитан Бредли. Той е единственият човек, който ще извърши добре тази работа, въпреки че ще научиш мрачни новини, когато чуеш, че крепостта е паднала.

— Но капитан Бредли не е в Порт Роял...

— Той ще бъде тук призори и ако си достатъчно умен, ще го изпратиш веднага. А сега слушай какво казва писанието, ако наистина

искаш да превземеш Панама. Не се грижи за утре, забележи това добре. Недей складира напразно храна. Нека всеки човек се нахрани добре, преди да тръгне, и да не носи храна със себе си. Запомни добре! Да не си носи храна.

— Но това е лудост — не можа да се стърпи Морган. — Как ще живеем през време на пътуването? Трябва да вземем храна.

— Ако вземете, ще пропаднете. Напразно ли се е научила старата Кроуфут да чете бъдещето? Гледай!

С внезапно бързо движение, изненадващо за годините ѝ, тя сграбчи една чашка от близката маса.

— Ако хвърля това на пода, то ще стане на парчета, нали? Така си мислиш ти. Но аз казвам, че няма даже да се нащърби. Гледай!

Тя хвърли чашката с всички сили на земята. За мое учудване остана цяла, както беше казала вещицата. Не зная как стана това, но въздействието върху буканиерите беше огромно.

— Забележи какво ти казва старата Кроуфут! Послушай вещицата на Порт Роял, адмирале!

— Да тръгваме за Панама! — обадиха се някои, докато Морган гледаше чашата, без да знае какво да каже.

В същото време старицата го наблюдаваше с победоносен вид и се заливаше от смях.

— Е, какво ще кажеш? — попита най-сетне тя, въпреки че тържеството в гласа ѝ не оставяше съмнение за отговора, който очаква. — Празен корем и златото на Панама или изобилна храна и страшна смърт из блатата по пътя? В ръцете ти е, Хари Морган, избирай за добро или зло.

Морган се обърна към буканиерите със Силния си и мощен глас:

— Братя, вие чухте какво каза нашата приятелка, вещицата на Порт Роял! Трябва да тръгнем бързо! Англия и Испания си подават ръце за мир. Но да тръгнем без храна за Панама е лудост.

Буканиерите не обърнаха внимание на предупреждението му. Големите им юмруци заудряха по масите, остриетата на сабите светнаха във въздуха и всички извикаха:

— Слушай вещицата на Порт Роял, Морган! Празен корем и торби със злато!

— Добре, какво ще избереш? — попита повторно вещицата, готова да си върви.

Сабята на Морган лъсна и той тържествено се изправи:
— Към Панама! Ще послушаме старата Кроуфут. Утре, ако мога да намеря трезвен екипаж за кораба си, тръгвам за Санта Каталина!

КЪМ ПАНАМА

Надявам се, в бъдеще историята ще разправя как Морган е направил Санта Каталина своя база за операциите срещу Панама.

Славата на Морган беше така голяма сега, че над две хиляди доброволци се записаха на служба при него. Под командването му бяха не по-малко от тридесет и седем галеони — повечето, отколкото който и да било флот бе притежавал някога.

Следвайки съвета на вещицата, той изпрати капитан Бредли с около четиристотин души да превземат крепостта Сан Лоренсо. Щом събра флота си, Морган се отправи натам и след осем дни съзряхме укреплението.

— Наше е! Наше е! — долетя радостен вик от главната мачта.

Скоро и ние видяхме английското знаме да се развява над укреплението. Голяма беше радостта на борда. Всички сметнаха това като добро предсказание за сполуката на експедицията.

Лодката ни беше посрещната от хората на Бредли, предвождани от испанския шпионин Диас и от един широколик човек, наречен Палабра, който се считаше за нещо като водач от населението на брега. Но доколкото знаех, той беше просто моряк, когато капитан Бредли потегляше.

— Е, всичко ли мина благополучно? — каза Морган и посочи нагоре, където се развяваше английското знаме. — Къде е капитан Бредли? Той е изпълнил добре задачата си!

Последва кратко мълчание, което бе нарушено от Палабра.

— Мъчно ми е да съобщя, че капитан Бредли е мъртъв, сър.

Адмиралът се сепна.

— Мъртъв? — повтори той.

— Убит, сър, при атаката на крепостта.

И той продължи да обяснява какви опасности преодолели, докато превземат крепостта.

— Борбата беше много ожесточена — заключи Палабра. — Когато външната крепост падна, Бредли ни поведе в последна атака.

Въпреки че гарнизонът беше загубил много от хората си, посрещнаха ни с такъв огън, че не можахме да му противостоим. Тук Бредли намери смъртта си. Една граната му отсече главата като с нож. Изнесох тялото му вън от битката, но всичко беше напразно. Преди да успее да го погребва, както подобава, испанците напуснаха прикритията си и се спуснаха срещу нас. Комендантът им ги въодушевяваше и въпреки че много пъти се опитвах да го сваля, все не успяхах.

— Ето къде се намесих аз — извика лукаво Диас. — Знаех, че докато е жив този комендант, крепостта не можеше да бъде наша. Затова аз грижливо напълних пушката си и се поотеглих от битката, за да мога да опра пушката и по-добре да се прицеля. Той тъкмо викаше: „Издигнете високо знамето на Испания! Издигнете...“, когато куршумът ми го удари в главата.

— Това беше изстрелът, който спечели битката — съгласи се Палабра. — Водачът бе убит и останалите отстъпиха.

— Вашите загуби? — поиска да се осведоми Морган.

— Около сто души най-малко. Но испанците пострадаха повече. Над триста души бяха убити и тридесет взехме в плен. Само осем успяха да избягат с лодка, която преследвахме, но не можахме да хванем. Те сигурно са занесли новината в Панама.

Морган не каза нищо за броя на убитите, макар че не беше очаквал да дадат толкова жертви. Обърна се към пристанището, където около десетина испански галеони бяха пуснали котва:

— Кога дойдоха тези тук?

Палабра се ухили самодоволно:

— Дойдоха сами, един по един. След като превзехме крепостта, си спомних думите на испанския комендант: „Вдигнете знамето високо.“ И не го сних няколко дни. Като награда почти всеки ден идваше по някой испански галеон, за да си почине под закрилата на нашите оръдия. Ето как се събраха тези кораби.

— И двамата сте постъпили отлично — каза Морган, като разглеждаше доволно новите кораби. — Ти, Палабра, ще бъдеш повишен в чин капитан под мое командване. Избери си един от тези кораби. Ти, Диас, си се отличил при превземането на Сан Лоренсо. Ще бъдеш лейтенант във флота ми, а освен това те назначавам и за шеф на разузнавателната служба, за което ще ти се плаща отделно. Много съм доволен и от двама ви!

Останахме няколко седмици в Сан Лоренсо. Буканиерите възнамеряваха да последват съвета на вещицата и да не носят никаква храна със себе си. Но трябваше да се вземат оръдия и да се построят удобни салове за пренасянето им по река Шагге, след това да се поправи самата крепост Сан Лоренсо. В тази работа бяха впрегнати всички пленници и буканиерите. Копаеха се нови окопи и се издигаха удобни платформи за оръдията.

Морган заповяда всички оръдия от испанските кораби да се снемат на брега. Само корабът на новия капитан Палабра остана непокътнат.

Диас, новият шеф на шпионската служба, не стоеше без работа. Той скоро дойде при Морган с новината, че испанците не само очаквали нападението ни, но и усилено работели за осуетяването му.

— Близо четири хиляди испанци, без да споменаваме за съюзниците им индианци, ще се мъчат да ни спрат — заяви Диас. — Те строят тайни укрепления по протежение на пътя ни. Ще имаме нужда от цялата си храброст, за да превземем Панама.

— Няма ли някой друг път, по който да минем? — попита Морган.

— Не, само пътят по река Шагге. Затова ви съветвам да тръгнете веднага, преди испанците да са успели да направят достатъчно засади.

По настояване на Диас експедицията потегли, преди да бе направено всичко, което Морган желаше. Той остави петстотин души в подновената крепост на Сан Лоренсо под командването на капитан Норман. Корабите на флота си подсигури със сто и петдесет от най-храбрите си хора, а останалите хиляда и четирестотин буканиери се приготвиха за голямото пътешествие.

Голям пир бе даден преди тръгването. Суеверните буканиери искаха строго да се придържат към думите на вещицата: да не се носи храна по пътя! Това беше истинска лудост. Въпреки че бях още хлапе, можех да им кажа това. Но суеверието бе по-силно от всичко. Морган и неговите хора много пъти щяха да прокълнат предсказанието на старата вещица, преди да видят канала.

Всички до един ядоха лакомо. През цялата нощ горяха огромни огньове, на които се печеха цели животни. Точно преди изгрев лагерът беше вдигнат на крак и още един път хората напълниха здравата стомасите си.

Така на 18 януари 1671 година ние потеглихме на оня поход, за който историята щеше да напомня през следващите векове. Невъзможно е да предам чувствата, които изпитах, когато беше спуснат първият сал. Аз не отивах да грабя злато. Ако можехме да завършим благополучно огромното дело, щях да имам властта да освободя баща си от тъмницата.

Да опиша цялото пътешествие, би значело да напиша много, много страници, защото имам материал за доста книги. Но ще дам само някои страници от дневника, който си водех по време на похода.

Ето страници от моя дневник:

18 ЯНУАРИ 1671 Г.

Най-после на път към Панама. С още един ден поблизо до щастливия миг, когато ще мога да видя баща си и да го освободя, ако Бог пожелае. Бяхме събрани в три дивизии. Едната тръгна по десния бряг под командването на капитан Нежни. Нокър командваше групата на левия бряг. Дивизията на Морган се движеше по реката с тридесет и две лодки и пет големи сала. Бях в първата от тези лодки заедно с Дик, Джим и другите от „Скитник“. Всеки беше нащрек въпреки уверенията на Диас, че разузнавачите му ще ни предупредят. Всяко оръдие бе пълно, готово за неочаквана атака. Нищо не се случи обаче.

Сега сме на лагер. Хората, които вървяха по брега, се оплакват много. Казват, че пътят е много труден и най-различни насекоми ги безпокоят постоянно. Аз съм много добре в лодката. Хората започват да страдат от глад. Един или двама са убили дребен дивеч, но кого могат да нахранят с него?

Видях Диас, Палабра и Нокър да си говорят тайно. Сполучих да долазя до тях и да дочуя част от разговора им. Гласяха се да възбудят гнева на хората против Морган. Нокър искаше да се откаже от буканиерството и да стане пират. Казах това на Морган, но той ми се изсмя. Каза ми, че съм ненавиждал Нокър. Заяви, че се доверявал на

Нокър, както на всеки друг от хората си. Не можех да не му припомня думите на вещицата от Порт Роял, че ще бъде излъган от този, на когото се доверява най-много.

19 ЯНУАРИ

Всички започваме да се плашим от глада. Колко глупаво от страна на Морган, че се вслуша в думите на една луда жена! Благодаря на небесата, че има поне достатъчно вода в поточетата наоколо.

Днес напредвахме много бавно. Често водата в реката ставаше твърде плитка за лодките, а понякога големи дървета, паднали в нея, ни препречваха пътя. Тогава не само саловете и лодките, но и оръдията трябваше да се изнасят и да се теглят по брега.

Усилията бяха големи, горещината и насекомите — непоносими, гладът — най-ужасен от всичко. Морган говори на хората нощес. Той им припомни, че вещицата на Порт Роял е предсказала сполука след страданието. Каза също, че всеки момент можем да срещнем засада и като заставим неприятеля да отстъпи, ще вземем храната му.

— Защо да оставяме испанците да отстъпват? Няколко пленници ще бъдат много полезни за гладните ни хора — заяви Нокър.

От страшния му поглед разбрах, че мислеше да стане канибал.

Чувствам, че протестите против Морган са насърчавани от Нокър и приятелите му. Опитах се да подслушам, както вчера, но Диас ме изпрати по работа.

20 ЯНУАРИ

Страдаме неописуемо. Горещината беше ужасна. Натъкнахме се на засада, въпреки че не се виждаше следа от неприятеля. Никаква храна, намерихме няколко кожени торби. Буканиерите започнаха да се бият за тях. Морган, подкрепян от Нежни и от някои от хората на „Скитник“, спря боя. Той нарязва торбите на равни парчета и ги раздели

между гладните. Те ги разкъсаха като диви зверове. Някои накуснаха кожата, очукаха я с камъни, след което я изпекоха. Опитах сам това. Успях да погълна няколко парченца с големи глътки вода. Гладът ми се попритъпи.

Започвам да се съмнявам дали някога ще стигнем в Панама. Управителят на този град се беше погрижил да унищожи всичката храна по пътя ни. Понякога вървенето ни през леса ставаше почти невъзможно. Големи пълзящи растения се преплитат от дънер до дънер и скриват следите на онези, които някога са прекосявали тези места.

Нокър и приятелите му се сговарят за нещо. Успях да дочуя, че не възнамеряват да вредят на Морган, докато не превземе Панама. Очевидно мислят, че ще сполучим, въпреки трудностите. Щом Панама стане наша, ще откраднат цялото богатство, което могат да вземат, и ще отплават под знамето с черепа и кръстосаните кости.

21 ЯНУАРИ

Свърши и четвъртият ден от пътуването ни, страданията ни бяха неописуеми. Намерихме две големи засади — изоставени, без храна. Още кожени торби бяха изядени, но гладът ни не беше утолен.

22 ЯНУАРИ

Най-после се намери малко храна, но аз нищо не разбрах. Има надежда, че скоро ще бъде открита отново храна. Стигнахме Барбакаос, но той беше доста запустял. Отначало не видяхме никакви припаси, но скоро Диас (въпреки всичко той е отличен следотърсач) намери скрита храна — няколко клончета с банани и малко вино. Това беше твърде малко, за да се разпредели между всички, и Морган реши да нахрани най-слабите. Днес по пътя мнозина бяха припаднали.

23 ЯНУАРИ

Най-последно не съм гладен! Струва ми се невъзможно да съм прекарал цели шест дни без храна. Някъде към обед се натъкнахме на склад с царевица. Хората просто подлудяха. Заядоха зърната направо, без да ги варят. Малкия остатък насипахме в торби и го взехме със себе си. Хората проклинат вещицата на Порт Роял и самия Морган. При все това Морган е единственият човек, който ги спасява и води към победа.

Надеждите ми се възвърнаха. Мисля, че ще стигнем Панама, въпреки всичко. Нещо повече, надявам се, че ще намеря баща си все още жив.

Днес имахме няколко схватки — едни насърчителни, други разочароващи. Най-последно престрелка с неприятеля. Неочаквано се натъкнахме на засада от индианци, които пушнаха стрелите си срещу нас. Но когато им отговорихме с пушечен залп, те избягаха с проклетия на уста. Двама наши са ранени, но не сериозно.

Късно през деня съзряхме Веракрус, или по-право, пушека, който се издигаше от там, където шпионите на Диас ни казаха, че се намира. Когато стигнахме там, видяхме само жалки развалини. Нищо за ядене, освен кучета и котки. Много от буканиерите се нахвърлиха върху тях. Диас намери склад за вино и хляб, изкусно прикрит, и съобщи това на Морган, за което беше награден с обещание за триста кюлчета злато. Храната беше разделена поравно между всички. Всеки получи по една порция. Затова днес можах да започна дневника си с радостно изречение. Но се страхувам от мисълта, че утре може пак да огладнея.

24 ЯНУАРИ

Седмият ден от пътуването ни! Сигурно се приближаваме до Панама, щом днес срещнахме испанци. Капитан Нежни откри, че десетина души липсват, и помоли Дикстън, Поли, Джим и още някои да се върнат с него да видят защо са изостанали. Той намери мъртвите им тела в нивите близо до Веракрус. Някои бяха убити с куршум,

други — със стрела. Както стояхме опечалени, внезапно се появи група от около петдесет испанци и индианци и се нахвърлиха върху нас. Ядосан от загубата на хората си, Нежни се спусна напред със силен вик. Ние го последвахме. Две или три минути изходът на борбата беше в неизвестност, но нашият гняв смути противниците ни и те побегнаха, като дадоха няколко жертви. Нежни не посмя да ги преследва, страхувайки се да не се натъкне на по-голяма сила.

Морган нареди строго никой да не изостава назад. Каза, че сме на тридесет километра от Панама и успехът ни зависи само от сплотеността ни. Той не е сигурен дали испанците не са го заблудили, за да унищожат цялата армия. Ако е така, мили татко, аз няма да те видя.

25 ЯНУАРИ

Тази нощ пиша при ужасни мъчнотии. Дъждът се лее като из ведро. Съдбата ни е жалка. Гладни, уморени, окъсани. Не можем да заспим поради дъжда. Огньовете ни угаснаха, мокри сме до кости. Полагаме всички усилия да запазим барута на сухо в хралупите или където намерим, но не знам дали ще сполучим.

Под едно дърво намерих скривалище, което отчасти ме закрива. От време на време, въпреки усилията ми, струите падат върху листовите ми и зацапват мастилото.

Ние сме в подножието на един хълм. Морган обещава, че като се изкачим утре на хълма, ще видим как Тихият океан мие брега, на който е разположена Панама.

Днес се случи една катастрофа с армията ни. Вървахме през гората, когато върху ни се изсипа, като че ли от невиделица, залп от стрели, който повали около десетина от хората ни.

— Хайде, английски кучета! — долетяха гласове до нас. — Почакайте само да стигнете в степта! Очаква ви лошо и от това.

Не знаехме броя на нападателите си. Морган, безстрашен като лъв, се хвърли направо към мястото,

откъдето бяха дошли стрелите. Буканиерите се поколебаха за миг и го последваха. Хукнах също по петите на Диксън. Няколко индианци в засада ни причакаха. Но един от тях излезе напред, когато Морган минаваше край скривалището му, хвана адмирала за гушата и за-махна към него с ножа си. Навреме се хвърлих на гърба на индианеца, за да попреча на точния удар, и бях блъснат грубо на земята. Диксън обаче беше нащрек и повали врага с ужасен удар.

През целия ден не намерихме нищо за ядене. Нокър ни караше да изядем телата на убитите индианци. Но никой не се опита да яде човешко месо. Морган ни каза, че трябва да бързаме, и закрачихме с последни усилия.

Как исках да спре дъждът! Да намеря нещо за ядене!

26 ЯНУАРИ

Какъв ден! Пиша на светлината на грамаден огън, на който се пече цял звяр. Буканиерите са почти луди от щастие. Сякаш не разбират опасното положение, в което се намираме. Испанците три пъти се опитаха да ни обстрелват от Панама, но гранатите не можаха да стигнат до нас. Всичко предсказваше горещия прием, който ни се готвеше.

Изкачихме се на хълма рано при зори. Нокър го беше кръстил Хълма на буканиерите. Когато се видях на върха му, извиках от учудване. В далечината, гладки и спокойни, блестяха водите на Тихия океан. Върху тях с опнати платна стояха най-различни кораби, обещавайки ни богата награда, ако Панама падне в наши ръце. А под нас, простирайки се към леса, който скриваше Златния град от погледите ни, се зеленееше тихата степ. Но най-много радваха очите ни стадата, които се виждаха из полето.

При вида на животните гладът ни стана непоносим. Предвождани от Нокър, Диас и Палабра, буканиерите извадиха ножовете и с диви викове се спуснаха надолу по хълма към степта. Отначало Морган се опита да спре дивия им бяг, но скоро се убеди, че усилията му отиват напразно. Когато стигнаха до стадата, буканиерите се спуснаха

между подплашените животни и всеки си избра по една жертва. Жално беше да се гледа как падаха нещастните говеда под ножа на изгладнелите пътници, които веднага режеха още топлото месо и го ядяха сурово като диви зверове.

Стъмни се, когато стигнахме в степта, но внезапно падналият мрак не сложи край на пира.

Сега ми е топло и съм добре нахранен, но сърцето ми е свито. Как може тази банда от дрипави и изтощени хора, макар и храбри, да победи мощната армия, готова да ни посрещне (според думите на Диас)... При все това отстъпление без храна е немислимо.

27 ЯНУАРИ

Най-после виждаме Панама! Утре ще узная дали всичките ми усилия не са били напразни. Между нас и града лагерува многобройният неприятел. Като гледам измършавелите лица на приятелите си наоколо, аз се страхувам от поражение.

Днес тръгнахме призори в стройни редици, с развети знамена. Барабаните биеха и всеки беше жаден за бой. Много от офицерите успяха да си хванат коне и сега ги яздеха. Тук на много места земята се обработва. Портокали, лимони и смокини се редуват с банани, палми и други подобни дървета.

Внезапно се появи пред нас Диас, който се връщаше от разузнаване. Съобщи ни, че по пътя, по който се движехме, е невъзможно да продължим. Всяко дърво и всяко прикритие носели изненада от въоръжени с пушки хора. На някои места големи оръдия, докарани от Панама, пазели пътя.

Морган попита Диас какво предлага. Разузнавачът отговори, че най-добре ще бъде да свием на запад, да влезем още веднъж в гората и да се приближим до Панама от другата страна. Отначало Морган се двоумеше, но Диас му обясни, че понеже новият път не е довършен, испанците никога не биха помислили да го укрепяват.

Така и стана. Въпреки че пътят беше лош, ние не срещнахме съпротива по него и късно следобед отново излязохме в степта. Една редица ниски хълмове ни отделяха от града — нашата цел. Преди залеза на слънцето стигнахме до върха на един хълм.

— Най-сетне — промълви Морган, потривайки ръце.

Но скоро пред очите ни се откри сила, която изпълваше полето пред нас. Беше се събрала такава голяма армия, че лудост щеше да е от наша страна, ако се опитахме да ѝ се противопоставим.

Морган реши битката да почне утре. Почиваме си за утре и докато пиша, чувам заплашителните викове на испанските ездаци, които ни обикалят.

Утре всичко ще се реши.

Татко, татко, моли се на небето да мога да стигна до тъмницата ти и да те освободя!

БИТКАТА ПРЕД ПАНАМА

Сега изоставям дневника си, защото отново ставам едно от действащите лица в разказа.

Зората свари буканиерите под оръжие. Като гледах дяволски смелите им лица, се чудех на храбростта, която още изпълваше тези хора. Гладът и мъченията бяха сторили малко, за да сломят духа им.

Морган ме повика и попита дали съм виждал Диас. След няколко минути го намерих и го заведох при Морган.

— Какви са новините? — попита адмиралът.

Учуди ме загрижеността, с която очакваше отговора.

Помислих си, че опасността наистина трябва да е голяма, щом и самият Морган се страхува.

— Новините не са много добри, но можеха да бъдат и по-лоши. Бързият ни ход е дал малко време на испанците да се приготвят. Въпреки това имат сили, които далече ни превишават по численост.

— Знаеш ли колко са? — попита Морган.

— Доста добре. Те са около три хиляди, може би със сто или двеста по-малко. Без да се броят хората в града, но те не са много важни.

— А кавалерията?

— Четиристотин избрани мъже. И освен това испанците възнамеряват да употребят и друга сила против нас — бикове! Те имат две хиляди бика и сто индианци, ангажирани да ги вкарат направо в редовете ни.

— Хм! — каза Морган. — Предупреден значи подготвен. Мисля, че буканиерите знаят как да се справят със стада. Но ние имаме едва хиляда и двеста човека. Не забравяй, че загубихме двеста по пътя. Но връщане назад, и да искаме, няма.

Той продължи да нарежда хората си. Сам щеше да предвожда дясното крило от петстотин човека. Нокър с равностойна сила щеше да бъде на лявото крило. Капитан Нежни, който се славеше като един от най-добрите стрелци сред буканиерите, трябваше да си избере двеста

души и да води бой така, както намери за добре според тактиката на неприятеля.

Водачите не изгубиха много време да нареждат хората си, защото разузнавачите на Диас от околните хълмове съобщаваха изплашено, че испанците настъпват с пълна скорост към нас. Кавалерията им пристигна първа и изведнъж въздухът се изпълни с викове: „Да живее кралят! Да живее кралят!“.

Хълмът под нас се покри с испански конници. Те представляваха величествена гледка.

— Какъв случай ни се отдава! — извика един от буканиерите, за да го чуе и Морган. — Колко мощна изглежда нашата кавалерия срещу тяхната — и посочи към мулето, яздено от един от капитаните.

Морган скочи веднага от коня си и опря пищов в главата на човека.

— Още една подла Дума от тебе и ще умреш! — извика така страшно той, че присмехулникът започна да мънка извинения.

— А всички останали — продължи Морган, — не забравяйте делата, които сме вършили заедно в миналото. Борете се, момчета, както сме се борили винаги. Не се влияйте от подлеци като този.

В отговор се чуха дивите викове на буканиерите и всеки се хвана за оръжието, готов да се бие до смърт.

В същото време нападащата кавалерия беше спряла. Между тях и нас се простираше блато, в което бяха навлезли конете и едва можеха да се движат. Докато бяха в това положение, капитан Нежни, извел стрелците си върху едно удобно място на съседния хълм, заповяда да се стреля над главите ни по затъналата кавалерия. Огънят беше така сигурен, че испанските редици започнаха да показват признаци на уплаха. Много от конете бяха стъпкани от копитата на останалите животни и десетки седла останаха без смелите си ездачи.

— Вижте — извика Морган, сочейки към конниците, — вече показваме силата си. Тука, момче, изтичай при Палабра и му кажи да вземе сто човека срещу кавалерията на испанците. Ако може да я унищожи, ще му дам двойно повече плячка.

Палабра никак не се поколеба да тръгне, особено след като чу за наградата, която го очаква. Хората му веднага го последваха. Но докато стигнем на двеста метра от кавалерията, водачите ѝ се бяха измъкнали от блатото и стягаха редовете си за нова атака. Палабра промени

плановете си и поведе бойците през блатото, като постави силите си между испанската кавалерия и пехотинците.

Като погледнах назад (защото бях отишъл с Палабра), видях новосформираната кавалерия да се спуска срещу хората на Морган. Буканиерите поздравиха идването им със залпове от точна стрелба, И аз с радост забелязах, че редовете на конниците значително отъгнаха. Точно когато силите на адмирала се придвижваха напред, внезапен предупредителен вик привлече вниманието ми към една голяма опасност, която ни застрашаваше.

Очевидно испанците бяха разбрали, че е назрял моментът да пуснат голямото стадо бикове срещу ни и да разпръснат редовете ни. Черната, плътна маса бързо се движеше срещу нас, подгонена от високите гласове на индианците. Първата ми мисъл беше да се обърна и да бягам. Но хората на Палабра бяха съвършено спокойни, дори гледаха малко презрително на испанците, които изглежда не знаеха как биха постъпили в този случай.

— Едва ли има човек между нас — каза Палабра, — който някога да не е бил ловец на диви стада. И те ще ни плашат с едно стадо бикове!

По даден знак буканиерите коленичиха и дадоха залп към нападащото стадо. Повечето от водещите бикове бяха застреляни и по този начин препречиха пътя на задните. Неочакваният залп така изплаши останалите бикове, че те започнаха да се разпръсват на разни страни, ужасени от опасността пред тях. Впоследствие биковете се отправиха във всички посоки, но и в тая, за която бяха предназначени. Индианските ездачи бързо бяха свалени и смачкани под копитата на разярените животни. Част от тези животни се спуснаха сред самите испански войски и им причиниха големи неприятности.

Палабра ме изпрати при адмирала да му съобщя какво се беше случило. Морган се приготвяше да отблъсне една нова атака на кавалерията. Между испанците се открояваше един богато облечен офицер, който яздеше черен жребец. Той се движеше надолу-нагоре пред конниците си, навярно ги окуражаваше, защото често размахваше сабята си към нас.

— Целете се в този офицер — извика Морган на някои от най-добрите си стрелци. — Докато е жив той, кавалерията им ще бъде непобедима.

Сега испанският офицер размаха сабята над главата си така, че лъскавото острие блесна на слънцето. Последва гръм на копита и ескадронът пое в пълнен галоп срещу нас. Силните викове на ездачите всяваха ужас в сърцата ни. Величествена гледка! Мощните, едри коне препускаха с всички сили, лицата на войнствените ездачи сияеха. Техният водач, застанал начело, наистина беше възхитителен.

— Огън! — извика Морган, когато първите им редици стигнаха на около петдесет метра.

Струя от огън и пушек избухна от нашата първа редица, която беше залегнала. Испанският офицер продължи да язди невредим, въпреки че куршум беше свалил шлема му.

— Огън! — изрева повторно Морган и пушките на втората редица, която беше коленичила, проговориха.

— Да не е омагьосан? — измърмори адмиралът, като видя, че черният жребец и ездачът му продължиха да напредват с пълна бързина.

Сега офицерът почти се докосваше до дулата на нашите войници.

— Огън! — изрева Морган за трети път.

Пушките на третата редица гръмнаха мощно и в същото време смелият офицер изправи коня си на задните крака. Когато се разпръсна пушекът, видяхме, че черният жребец е паднал, но ездачът му, останал невредим, предвожда пеш атаката.

Последваха минути на голяма бъркотия. Конете се обръщаха презглава, бляскаха саби, пукаха пищови, хора ревяха и пъшкаха.

Внезапно се намерих пред испанския офицер, който ги беше предвождал така смело. Един удар от сабя беше прорязал челото му и кръвта бликаше страшно. Сабята му беше пречупена на две. Голямо червено петно багреше униформата му точно под сърцето. Въпреки тежките рани той беше още на крака и окуражаваше хората си. Вдигнах пищова си, за да го застрелям.

— А! Ще стреляш ли? — изсъска той и удари оръжието ми със счупената си сабя.

Пищовът изхвърча от ръката ми. Той вдигна счупеното острие, за да ме повали.

Грамаден кон, пръхтейки от уплаха или болка, се изправи внезапно зад него със страшните си копита. Черепът му беше смазан

от дивия удар и той падна, за да не стане вече никога.

— Благодаря ти, Боже! — извика Морган. — Кавалерията им е разбита. Сега ни се удава случай да вземем Панама.

Предадох му известието от Палабра и Морган реши да тръгне веднага срещу испанската пехота. Хората му бяха уморени, но нямаше време за почивка. Редиците на буканиерите бяха стегнати бързо и Морган ги поведе към страната на Палабра, който устояваше на една сила, двадесет пъти по-многобройна от неговата. Испанците не искаха да влязат в ръкопашен бой и да ни смажат по този начин. Те стреляха отдалеч, но бяха страшно слаби мерачи. При всеки залп нашите им нанасяха големи поражения.

— Време е да свършим! — Морган изпитателно погледна бързо намаляващите редици на неприятеля. — Занеси това известие на Нокър. Кажи му да се придвижи покрай десния фланг на испанците, така че да излезе в тила им. Да атакува направо, аз ще поведе хората си напред да му помогна.

Като получи това известие, Нокър започна да мърмори, че той и хората му винаги изнасяли най-тежката борба, а Морган и приятелите му вземали лъвския пай от пляката. Той каза всичко това достатъчно високо, за да го чуят много от последователите му. Разбрах колко много привърженици бяха спечелили той и помощниците му. Но въпреки протестите си, Нокър се подчини на заповедта и поведе хората си през мочурищата, а аз се присъединих към Морган.

Все пак до решителна атака не се стигна. Преди Нокър да достигне твърда земя, испанците, обезкуражени от тежките загуби, внезапно удариха на бягство. Щом изчезнаха те, братята се хвърлиха на земята и дълго не се пробудиха.

Късно следобед Морган събра хората си на проверка. Въпреки отчаяната битка жертвите бяха малко, около двеста души. Загубите на испанците бяха три или четири пъти по-тежки, а освен това бяхме взели и много пленници.

Веднага попитах тези пленници за баща ми. Почти се бях отчаял, че мога да науча нещо за него, когато Дикстън, когото отдавна не бях виждал, дойде възбуден при мен.

— Благодаря на небесата, че си жив, момчето ми! Морган не ме пусна да бъда с теб днес, защото имаше нужда от помощта ми. Но вместо за теб трябваше да се грижа за стария ти приятел Алджи.

— В безопасност ли е? — попитах.

— Да, но съжالياва, че се е родил. Комарите изглежда са го харесали особено много. Той постоянно мисли за теб, Артър, както знаеш... Не мога да не го уважавам, защото се е присъединил към тази експедиция само за да ти помага както може.

— Да — съгласих се, — той доказа, че е мъж. А как са Джим, Поли и останалите?

— Двама от хората на „Скитник“ са убити. Останалите са добре. Но аз не дойдох да ти разправам това. Знаеш ли кого видях?

Беше безполезно да гадая, затова го помолих да ми каже.

— Помниш ли испанеца, който пръв ти съобщи новини за баща ти? Човека, когото намерихме в Порто Бело, който каза, че бил син на тъмничаря на баща ти, ако си спомняш добре.

— Искаш да кажеш човека, по когото изпратих вест на баща си, в случай че го намери в Панама?

— Същия — добави Дикстън. — Току-що го видях. Той е в ръцете на Нокър заедно с трима свещеници. Мисля, че буканиерите измъчват вече свещениците.

— Трябва да побързаме и да намерим младежа — казах, — да не би да го убие Нокър. Той не обича да държи пленници, ако няма какво да вземе от тях. Може би този младеж е предал писмото ми, а може и да има отговор.

— Не се издавай, че се интересува от пленника — посъветва ме той. — Нокър няма да ти го даде, за да ме ядоса.

Заповедта на Морган да повикам Нокър при него ми помогна. Бързо изтичах в палатката на капитана, той разпитваше един от свещениците. Зарадвах се, когато видях младежа невредим.

— ... съкровището на катедралата — довърши разказа си свещеникът, когато влязох.

Като ме видя, Нокър се намръщи.

Предадох му заповедта на Морган и той ми каза да го последвам, като остави пленниците под охраната на няколко от помощниците си. Но аз успях да се изплъзна от капитана и побързах назад към мястото, където беше вързаният младеж. Използвайки всяко прикритие, се приближих до пазачите, които хвърляха зарове. Благодарение на тяхното невнимание се довлякох, пълзейки по корем, до сина на тъмничаря.

Като ме видя, той обърна изненадано глава. Отначало не можа да ме познае, но скоро си спомни. Бързо му затулих устата с ръка, когато се опита да ми проговори.

— Внимателно — прошепнах. — Говори тихо или ще ни чуят...

Със сълзи на очи той ме помоли да му помогна да избяга. Но въпреки че го съжалявах, аз не бях дошъл само да му помогна.

— Спомняш ли си? — попитах. — Ти щеше да търсиш баща ми и да му предадеш известието от мене.

— Дадох го, сеньор, дадох го. Баща ви...

— Жив ли е още? — попитах така силно, че сега той трябваше да ми припомни да внимавам.

— Да, жив и доста добре — увери ме. — Дори сега е в една тъмница в Панама... тоест, ако не са го убили вече.

Тази новина ме потресе:

— Възможно ли е?

Младежът кимна тъжно.

— Защо не се преоблечете като испанец? — подсказа ми той. — Помогнете ми да избягам и аз ще ви помогна да влезете в Панама. Там вече лесно можем да уредим да освободят баща ви.

Надеждата ми се възвърна.

— Това е добра идея! Закълни се, че няма да ме издадеш, и ще ти помогна да избягаш веднага.

— Заклевам се във всичките светии — каза набожно той.

Тогава извадих ножа си и му прерязах въжетата.

КАК ВЛЯЗОХ В ГРАДА

Лежах тихо, докато Мигел (така се казваше новият ми приятел) разтриваше изтръпналите си крайници. Щом почувства, че кръвта започна да се движи в тях, му дадох знак да ме последва.

На ръце и колене пропълзяхме предпазливо, без да ни забележат играещите пазачи. Щом се отдалечихме, оставих Мигел, като му поръчах да си съблече испанските дрехи, и отидох да търся убити буканиери, за да им взема облеклото.

Скоро той беше преоблечен и му казах да ме следва смело, където и да отида.

— Но не отговаряй, ако някой от братята те пита нещо — предупредих го. — Ако се наложи, ще говоря аз.

Първата ми работа беше да намеря Дикстън и да му разкажа за намеренията си. След това с приятелите, които щяха да ме придружат, щях да се опитам да вляза в Панама.

Дикстън, верен както винаги, въпреки че знаеше колко рискована е тази авантюра, веднага се съгласи да ме последва.

Подканяни от Дикстън, Мигел и аз побързахме.

— Колкото повече се бави около лагера, толкова е по-голяма възможността да открият, че е испанец. Чакайте ни ей там, зад онази горичка — и той посочи няколкото дървета на километър от нас.

По пътя научих от Мигел всичко за баща си. За щастие, още не бил измъчван от испанците и все още бил бодър и не падал духом.

— Вашето писмо, сеньор, го зарадва толкова, колкото би го зарадвала вестта за свободата — заяви Мигел.

Ние не си губихме времето, докато чакахме да дойде Дикстън. Имаше достатъчно убити испанци наоколо и взехме техните дрехи, шлемове и оръжия, за да ги дадем на приятелите си, като дойдат.

Дикстън и групата му пристигнаха след половин час. Тя се състоеше от Джим, Поли, останалите хора от „Скитник“ и Алджи, когото се помъчих да убедя да остане, но той настоя да дойде с нас.

Само двама не можеха да говорят гладко испански. Първо помислихме да ги оставим, но после решихме да се преструват на неми. Може би щеше да има нужда от повече хора, ако се сбиехме някъде.

— Няма да има нужда да говорят — каза Дикстън. — Овържете им главите дебело и казвайте, че са ударени по време на битката.

Като пътувахме към Панама, към нас се присъединиха истински испанци, които бяха избягали от горите и сега се връщаха в Панама, за да помагат при защитата. Те жадно ни разпитваха за приключенията ни по време на битката и също така оживено ни разправяха за собствените си героични дела, къде и как са се крили по време на бягството. Измислихме правдоподобна история за себе си, но повечето слушахме, да не би да възбудим подозрение у тях с някоя казана не на място дума.

Все по-близо беше Панама. Сърцето ми биеше все по-силно и все по-силно се изопваха нервите ми.

Но нямаше нищо опасно. Събираха се изгнаници от всички страни и всеки беше добре дошъл в града, който имаше нужда от повече защитници. Въпреки голямото поражение гражданите на Панама нямаша намерение лесно да се предадат.

Отначало се присъединихме към работниците — да теглим оръдия към позициите и да стягаме укрепленията. Плувахме в пот, едва ни държаха нозете. Дълго време не ни се отдаваше случай да избягаме. Един нисък испанец с орлов нос подскачаше навсякъде и не оставяше никого да си поеме дъх.

Сигурно бе минало повече от час, преди да успеем да избягаме от зоркия поглед на нашия надзирател. След като входът беше укрепен добре, той постави отпред пост и раздели хората на групи, които да копаят в различните части на града. Мигел, Дикстън и аз се паднахме в една група. По някакъв начин успяхме да се отцепим от испанците и свихме в странична уличка. Скоро към нас се присъединиха и останалите ни приятели. Починахме си няколко минути, преди да решим какво да правим по-нататък.

— Тъмницата, в която лежи баща ви, е в подножието на голямата катедрала — каза Мигел. — Двама души пазят затворниците: моят баща и един човек, когото наричаме Педро Косматия.

Видях как Дикстън се вцепени, когато чу името на испанеца, с когото се беше борил. Ако онзи грубиянин го видеше, веднага щеше да

го познае и без съмнение щеше да си отмъсти. Попитах:

— Кой ще бъде на пост този път?

— Знам ли, сеньор? Идването на буканиерите обърка всичко. Но мисля, че баща ми, защото е вече стар. Педро навярно вчера е застанал начело на някоя войскова част.

— Както и да е, нека продължим към тъмницата — казах. — Ти, Мигел, ако пожелаеш, ще отидеш да видиш кой е на пост и колко души има с него. След това ще решим какво да правим.

Мигел обеща да стори това и спокойно продължихме пътя си към катедралата. Когато стигнахме, започнахме да се правим, че уж работим, уж отбелязваме мястото за нови окопи.

Докато се преструвахме, не можех да не погледна към красивата и величествена постройка и да не се възхитя. Тя наистина заслужаваше името „чудо на новия свят.“

Мислите ми бяха прекъснати от група хора, които излизаха от главната врата на катедралата, носейки обковани със стомана сандъци, които поставиха пред вратата. Скоро докараха около двадесет мулета и сандъците бяха натоварени върху издръжливите им гърбове.

Преди да натоварят цялото съкровище, Мигел се завърна и изглеждаше много щастлив.

— Само баща ми е останал — каза той. — Педро и другите пазачи са били повикани да помагат при защитата на града.

Промъкнахме се в каменното здание, бързо затваряйки масивната врата зад себе си. Озовахме се в нисък коридор. Мигел ни поведе. Следвайки го на пръсти, скоро спряхме пред една врата.

— Баща ми е седнал вътре — прошепна Мигел. — Можете да го видите през ключалката.

Той беше там, седнал на висок стол и облегнал се на масата. Старецът спеше дълбоко, с отворена уста, чувахме дори хъркането му.

Прошепнах на Дикстън да бъде готов и тихо отворих вратата. Другарят ми влезе на пръсти, нетърпелив да хване пазача колкото може по-бързо и безшумно. Но предпазливостта ни не сполучи. Изведнъж старецът скочи, сякаш стреснат от кошмар, и като ни видя, нададе див вик за помощ. Стори ми се, че този вик се чу из целия град.

Нямаше време за губене. С един скок Дикстън се озова при стареца и голямата му ръка прекъсна звука. В същото време Поли

хвана ръцете му и ги завърза отзад. Старецът беше не само завързан, но и устата му беше добре запушена.

— Чудя се дали е чул някой... — казах и в отговор на думите ми отекнаха тичащи стъпки в коридора.

Дикстън и аз едновременно се хвърлихме към вратата, но тичащият испански войник беше вече хванат от другарите ни. В същото време се оказа, че Мигел е изчезнал.

Войникът беше въведен в стаята на ключаря и здраво завързан. Дикстън откачи от един гвоздей на стената връзка големи ключове. Личеше си, че три от тях скоро са употребявани.

Като излязохме от стаята, Мигел се появи отново и ни заведе пред помещението, където лежаха английските затворници. Подаде ми фенер и ми позволи да вляза.

Вътре имаше четирима души, лежащи неподвижно върху влажния под. Коленичих бързо пред всеки един, но баща ми не беше между тях.

— Странно — каза Мигел. — Той беше тук преди два дни.

— Педро Косматия го изведе вчера — обясни един от затворниците. — Той мразеше сър Елиъс, защото никога не успя да го обезкуражи.

Като оставихме нещастниците под грижите на нашите приятели, аз, Мигел, Дикстън и Алджи се отправихме към втората тъмница. Щом отворихме вратата, лъхна страшна миризма, но аз не забелязвах това, надявайки се да намеря баща си. Тук намерихме още хора от „Скитник“, но нито следа от баща ми.

— Бързо, Мигел — казах. — Води ни в третата тъмница.

— Уви, сеньор — отвърна той и гласът му ме вледени като смъртен дъх, — всичките английски затворници бяха в тези две тъмници.

Сърцето ми спря да бие и за момент силите ме напуснаха. Сякаш някъде отдалече долетя гласът на Дикстън.

— Има и трети ключ, който изглежда е употребяван напоследък. За къде е той?

— Може би за тъмницата на смъртта — каза Мигел, — въпреки че не помня някой да е бил затварян там. Тя е дълбоко долу и е отвратителна. Но може би...

— Заведете ме там — прекъснах го. — Трябва да се уверим.

В най-отдалечения край на тъмницата забелязах смътна фигура. Тя беше изправена срещу стената и като я погледнах по-отблизо, открих, че е мъж, слаб и изпит, гол и закован с железни халки о стената. Бледо хлътнало лице се обърна към мене, очите му блеснаха под светлината на фенера. Тогава нададох силен вик и се хвърлих да обвия с ръце този жалък, изсмукан човек.

Бях намерил баща си.

Колко дълго съм го прегръщал, не мога да кажа. Изпарили се бяха всички мисли за опасност, всички спомени за пътуването ми по реката, мисълта, че всеки момент оръдията на Панама могат да зареват срещу напредващите буканиери.

— Не бива да губим време — каза Дикстън. — Трябва веднага да намерим някое скривалище.

Мигел още веднъж ни помогна.

— Има един проход от тук до катедралата. Там ще можете да се скриете, докато падне Панама. Ето ви ключа за вратата в другия край — каза той, като ми го подаде.

След това с едно дълго ръкостискане, което изказа взаимната ни благодарност, ние се разделихме завинаги.

Групата ни влезе в ниския тъмен вход и тръгна тихо напред. В другия край открихме здрава дървена врата. Отключихме полека да не би да има някой отвън. Скоро се изкачихме по каменна стълба, която ни изведе в центъра на катедралата, където се лееше светлина през разноцветните стъкла.

Тъкмо бяхме започнали да се отдалечаваме от центъра, чувствайки нищожеството си при вида на огромните колони, подпиратели високия свод, когато двадесетина войници внезапно влязоха през задната врата.

— Това е Педро Косматия — прошепна Дикстън. — Бързо да се прикрием.

Но преди да се скрием, бяхме забелязани и един залп ни поздрави въпреки светостта на мястото. За щастие, в бързината си нападателите ни не се бяха прицелили добре и никой не беше ранен. Докато Поли и Джим се погрижат да оставят на безопасно място баща ми и останалите затворници, другите коленичиха и отговориха на огъня така добре, че един от испанците се простря мъртъв на пода, а други двама, куцайки, подириха заслон.

— Мъчно ми е — каза баща ми, — че след всички усилия, които сте положили заради мен, ще трябва да свършим така.

— Не се отчайвайте, сър Хю — извика Дикстън, който се беше оттеглил зад прикритието заедно с другарите си. — Далече е още краят...

И той напълни пушката си, надявайки се да се прицели добре. Всички знаехме какво ни очаква, защото положението ни беше наистина безнадеждно, ако...

Тази недоизказана надежда получи отговор в момента, когато пушката на Дикстън изгърмя и една самодоволна усмивка озари устните му, когато старият му приятел Педро падна. Внезапно последваха шест топовни гърмежа. После пушечни залпове, които забиха непрекъснато като барабан. До ушите ни долетяха виковете на нападащите буканиери.

ПАДАНЕТО НА ПАНАМА

Докато оръдията на отбраната ревяха и пушечните изстрели от всички страни говореха за ожесточеността на битката, ние трябваше да определим по-нататъшните си действия. След един бърз съвет преценихме, че трябва да останем под прикритието на катедралата, докато ни стане известно дали буканиерите са успели в атаката си. Но не останахме на едно място. Решихме да се изкачим до галерията, която обикаляше цялата катедрала. През един от прозорците ѝ можехме отчасти да наблюдаваме битката.

Главната улица на града водеше направо от входа, който бяхме барикадирани, до катедралата, така че от нашите прозорци имахме почти непрекъснат поглед.

— Кажи ми как върви битката, Артър — помоли ме баща ми, чието изтощение го принуждаваше да лежи на земята.

— Още не са атакували вратата — извиках аз. — Ето, едно от оръдията гръмна пак. Но виж! Стана голяма бъркотия пред входа. Някои от буканиерите сигурно са успели да си пробият път!

— Пушечният огън спря — забеляза Диксън. — Вероятно са влезли в ръкопашен бой пред вратата.

— Отстъпват, татко. Да, бягат.

— Кой? Испанците?

— Да. А сега не се виждат вече. Допускам, че са влезли в един от окопите. Да, престрелката започна отново.

И така ние наблюдавахме превземането на Панама. Между катедралата и градската врата улиците бяха пусти. Само от време на време някоя храбра жена заставаше пред прага на къщата си, за да види как се развиват събитията. Дълго време борбата се води все около вратата. Видяхме как най-после буканиерите обърнаха оръдията към града и започнаха да ги изпразват срещу испанците.

Палабра, както по-късно научих, бил главната причина за превземането на входа.

Но ако буканиерите се биеха за златото, което щяха да ограбят, испанците защитаваха живота си. Между градската врата и катедралата имаше много окопи и почти до всеки от тях се намираха по няколко оръдия, поставени така, че да отбраняват улицата. Всяка от тези барикади се пазеше упорито и когато паднеше една и испанците отстъпеха към друга, от всяка къща край улицата върху буканиерите се изсипваше дъжд от куршуми. Загубите и от двете страни бяха страшни.

Може би два часа загубиха нападателите, за да изтикат испанците към последната барикада, която беше точно пред катедралата. Видях как оцелелите испанци се хвърлиха към последното си прикритие. Не можех да не се удивлявам на огромните усилия, които полагаха, за да се защитят. И само като си помислех колко много от тях, жените им и децата им също, щяха да станат жертва на жестокостите на буканиерите... Но през цялото време не забравях, че сполуката за хората на Морган означава спасение за нас.

Настана затишие преди решителната атака. След това буканиерите се впуснаха диво из улицата и техните пресипнали гласове разцепиха въздуха със страшния си рев. Но испанците не останаха да ги чакат в окопа. Те дадоха един залп, който спали много от нападателите им и спря за момент останалите. Тогава навън от окопите се изсипаха испанци, някои със сабя в ръка, други с приклад на пушка и с резове, не по-малко мощни от буканиерските, заляха улицата, за да се счепкат с неприятеля.

Беше една неописуема ярост. Като че ли освободени за момент от страха, испанците се хвърлиха неустрашимо напред срещу омразния си противник. Оръжията се вдигаха и падаха. Всички правила на честната борба бяха забравени в този момент на безумие. Ръкопашният бой беше любимата борба на буканиерите. Испанците бяха напуснали удобното си прикритие, обладани от див гняв.

Изглежда, че яростта на испанците щеше да сломи неустрашимостта на буканиерите. Мъчно можеше да се предскаже краят на тази неистова бъркотия.

— Братята отстъпват! — извика отчаяно Джим.

Беше вярно. Отстъпиха около двадесет метра. Неизвестно по каква причина испанците не ги последваха. Може и да се страхуваха от капан, може и да бяха изтощени... Те застанаха на групички между

купищата убити, като стадо, което чака ножа на касапина (както се изрази Дикстън, който въпреки цялата си омраза към испанците не можеше да не ги съжалява в този момент).

Видях Морган да се появява пред хората си и си представих цялата му реч. Как щеше да ги укорява с дълбокия си глас! Как тъмните му очи щяха да ги обсипят с презрителни погледи и щеше да ги накара да се почувстват засрамени от отстъплението си! Как щеше да им припомни с горчиви, тежки думи, че не ги е довел в Панама, за да види как ще бягат! Морган знаеше как да възпламенява неуморимите си буканиери.

Ето той пак се обърна към неприятеля и размахна оръжието си, преди да се затече сам срещу испанците. За момент дъхът ми спря. Щяха ли буканиерите да оставят адмирала си да напада сам и да намери смъртта си сред испанците? Страховете ми не бяха за дълго. С дружен вик, по-силен от всеки друг, който бях чул през деня, братята се втурнаха след храбривия си водач.

Това наистина беше краят на битката. Малцина устояваха, но за малко. След това останалите още живи се обърнаха и избягаха кой накъдето му видят очите. Буканиерите веднага се разпръснаха на групички и тръгнаха да гонят оцелелите испанци. Нито един не остана жив на улицата.

— Панама е превзета! — извиках на баща си.

Но напрежението, което бях изпитвал през целия ден, ме обезсили. Протегнах ръка, за да се хвана за перилата, и не успях. За момент всичко се завъртя край мен и политнах напред в несвяст.

Когато дойдох на себе си, не знаех къде съм. Готвех се да попитам, но някой сложи ръка на устата ми. Дикстън пошепна на ухото ми:

— Мирно, момче. Нокър е долу, в скривалището. Както виждам, не е дошъл за добро!

Съзнанието ми се проясни и аз си спомних за заговора, който се готвеше против Морган още по пътя. Забравяйки слабостта си, се повдигнах на колене и погледнах през перилата на галерията. Долу двадесетина буканиери се щураха насам-нататък и между тях познах Палабра, Диас и много други от последователите на Нокър.

— Какво търсят? — прошепнах на Дикстън.

— Мисля, че съкровищата на катедралата — отвърна тихо той. — Те са разпитали някого от пленниците и мислят да скрият скъпоценностите на някое тайно място само за себе си.

— Да се издадем ли? — попитах.

— Не — посъветва ме Дикстън. — Понеже не правят нищо добро, много вероятно е да се опитат да ни премахнат.

Но въпреки предпазливостта те откриха присъствието ни. Един от буканиерите се изкачи до мястото, където лежахме, и преди да го накараме да мълчи, се спусна долу с новината. Нокър нареди хората си и видяхме как те извадиха оръжието.

Дикстън се опита да предотврати сблъсъка, като се показва над перилата на галерията.

— Здравейте, приятели — извика той. — Няма от какво да се страхувате, тук сме ние...

— Приятели?! — изръмжа Нокър. — Предатели, по-вероятно. Хващам се на бас, че и копоят на Морган е с вас.

— Ако искате да кажете, че тук е младият Елиъс — да! Но той не е предател, както и аз. Какво предателство има тук?

В отговор Нокър се прицели с пищова си в него и ако Дикстън не се беше снишил навреме, куршумът щеше да го улучи, защото се заби в стената точно където беше главата му преди това.

— Бързо, момчета — подкани ги Дикстън. — Скрийте се, колкото може по-добре. Нищо не ни остава, освен да се бием. Нокър и хората му няма да ни помилват.

В този момент Дикстън стори една рискована глупост, въпреки че ни спаси с нея. Като напусна прикритието си, той неочаквано се хвърли в цял ръст срещу буканиерите. Един пищов гръмна, но не можа да го улучи. Едрият Палабра му препречи пътя с окървавения си нож. Първият удар на Дикстън го повали по гръб. В следващия миг Дикстън беше хванал Нокър и двамата се превиваха най-ожесточено.

Въпреки че по ръст не можеше да се сравнява с моя приятел, Нокър не беше лош борец. Като че ли по взаимно съгласие и буканиерите, и ние оставихме сами двамата съперници и жадно наблюдавахме дуела.

Дикстън беше притиснал лявата ръка на Нокър до себе си, но капитанът на буканиерите имаше свободна дясна ръка и бързо успя да извади камата от пояса си. Когато замахна с нея към Дикстън, аз си

затворих очите, за да не видя гибелта на другаря си. Но радостната въздишка на Джим ме накара да ги отворя отново. Ударът на Нокър не беше сполучлив. В същия миг Дикстън го бе хванал за китката и му бе отнел ножа.

И сега, само за миг, Дикстън пусна буканиера. С бързо движение се наведе и хвана Нокър през кръста. След това издигна жертвата си високо във въздуха, право над главата си и я понесе бързо над перилата.

— Нокър свършва! — извика със силен глас той и се преви, за да хвърли буканиера на каменния под.

Внезапно изсвирване на рог и шумът, който последва веднага на площада вън, го спря за миг. Той остана, държейки буканиера във въздуха, докато всички ние погледнахме към вратата на катедралата.

Там беше застанал адмирал Морган заедно с най-верните си хора.

Като че ли изваяни от камък, хората на Нокър не мръднаха, докато Морган бавно се изкачваше по стълбите. Следваха го капитан Нежни и други предани буканиери. Когато адмиралът приближи, Дикстън свали човека, когото се готвеше да хвърли, но все още го наблюдаваше добре, да не би да стори нещо отчаяно.

— Капитан Нокър — каза Морган твърдо, като се изправи пред изненадания буканиер, — градът е бил подпален от няколко места. Едип от братята, уловен в това престъпление, е признал, че вие сте заповядали градът да бъде изгорен. Какво има да кажете?

Смутеният поглед и преbledнялото лице на буканиера бяха достатъчно доказателство за вината му, въпреки че не отговори.

— Капитан Нокър — продължи адмиралът, — беше ви заповядано да се отправите веднага към пристанището и да плените всички кораби, които са там на котва. Вместо това ви намирам да биете моите приятели в тази катедрала, където сте дошли да търсите лична плячка. Какво има да кажете?

Отново не последва отговор. Морган даде знак на капитан Нежни, който пристъпи напред.

— Капитан Нокър и вие, Палабра и Диас, сте арестувани. Обвинявате се в конспирация против нашия адмирал и в заговор да откраднете за себе си богатствата, които би трябвало да се поделят между всички участници в експедицията. Последвайте ме!

В пълно мълчание тримата конспиратори изпълниха заповедта. Буканиерите им отнеха оръжието и те излязоха от катедралата, очаквайки смърт като наказание за предателството. След това адмирал Морган се обърна към останалите заговорници и след няколко заклеймяващи слова, които ги накараха да изглеждат, като че желаеха час по-скоро земята да се отвори под тях и да ги погълне, той ги изпрати отново да заемат поста си. Едва тогава се обърна към нас.

— Е, сър Хю! — стисна изнемощялата ръка на баща ми в силната си десница. — Кой би помислил, че ще се срещнем тук след толкова много години. Ти виждаш, Артър, старата вещица на Порт Роял не е била далече от истината. „Ще бъдеш предвождан от злодей“ — а Диас малък злодей ли беше? „Ще вървиш до сина на един стар приятел“ — аз и ти не бяхме ли заедно по време на цялото пътешествие? „Ще бъдеш излъган от човека, на когото се доверяваш най-много“ — е, това беше Нокър, на когото вярвах... И да ви се изповядам — бях достатъчно побъркан... за да му вярвам. И така, тя е предсказала вярно, както се вижда.

— Да, сър — съгласих се, — но тя е забравила да каже още едно нещо: че вие ще срещнете стария си приятел, чийто син пътува с вас през време на експедицията. Да, благодарение на небесата, въпреки че тя не го предсказа, то пак излезе вярно.

— Амин! — промълви Морган.

Изненадах се много, като видях сълзи в очите му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.